ELIZABETH RENIER

Dacă e să trădez

ALCRIS

Capitolul 1

Caroline Penwarden se întoarse pe partea cealaltă, își așeză capul pe pernă și încercă să adoarmă la loc. Apoi își aminti ce zi era azi. Se trezi imediat, ridicându-se din patul cu patru stâlpi, și privi obloanele trase.

Toată noaptea vântul zgâlțâise ferestrele, urlase pe horn și foșnise prin ulmii din spatele grajdurilor. Acum era liniște: doar apa de ploaie curgea prin burlane și un sturz cânta în stejarul din grădină.

Caroline își puse un halat și încălță niște papuci, apoi deschise obloanele. Soarele ieșea dintre nori. Nu putea spune ce o făcea să tremure, aerul rece sau emoția.

Făcu o bezea sturzului și-i spuse veselă:

– Ești ecoul cântecului din inima mea, domnule Sturz, căci azi sunt veselă. Știi de ce? E data de douăzeci mai a anului Domnului 1774, a optsprezecea aniversare a mea. Astăzi, Timothy îi va cere tatălui meu să fiu logodnica lui, așa cum a promis acum două luni, când a plecat la Londra. Tata va fi de

acord, ca să-mi îndeplinească dorința, iar mama se va îndoi întâi, apoi va zâmbi și ne va binecuvânta. Va fi exact cum am plănuit, vei vedea.

Pasărea se întoarse spre ea, cu capul pe-o parte, ca și cum s-ar fi îndoit. Dar văzuse un vierme în grădină, spre care zbură.

Râzând, Caroline închise fereastra și privi mulțumită camera ei. Pe pereți erau tapiserii, perdelele patului erau brodate. Bibelouri adunate de căpitanul Penwarden din toate părțile globului erau peste tot. Totul pentru confortul și plăcerea ei, dăruite de Nicholas și Amelia Penwarden.

Ieși pe hol și se îndreptă spre un dormitor mare care dădea spre curte.

Aici se născuse. Aici, acum optsprezece ani, mama ei leșinase la auzul veștii morții soțului ei pe mare. Caroline rămase orfană la o oră după naștere.

Amelia Penwarden, care nu putea avea copii la treizeci de ani, își ținuse prietena muribundă de mână și-i promisese că va avea grijă de fetiță ca și cum ar fi fost a ei.

Depășise fragilitatea copilăriei, trecuse de neliniștile adolescenței și acum radia de sănătate și fericire, căci toate dorințele i se împlineau: era o lume de frumusețe și dragoste, de siguranță și pace. Căpăta tot ce-și dorea. Toate i se ofereau. Căsătorindu-se cu Timothy, va fi tot lângă părinții ei adoptivi. Când ei vor muri, ceea ce spera să fie cât mai târziu, îi va rămâne Trendarrow. Aici, în pădure, la cotul râului Tamar, își va trăi viața, înconjurată de familia ei, departe de greutățile lumii. Dacă va tânji vreodată spre locuri îndepărtate, ca tatăl ei, îi va trece repede. Bărbații erau făcuți pentru aventuri depărtate. Pentru femei, căminul era busola vieții lor.

Privi patul în care murise mama ei, încercând să sufere, să regrete. Totuși, nu-i știa fața și nu-i auzise vocea. Fusese fericită ca singurul copil de la Trendarrow.

Ieși, simțindu-se puțin vinovată că nu avea gânduri triste. Privind în casa scărilor, văzu figura ascuțită a Ameliei Penwarden la o fereastră. Studia un portret de pe perete. De sub bonetă îi ieșeau șuvițe albe și avea mâinile împreunate a rugăciune.

Caroline așteptă, tăcută și nemișcată, nevrând s-o întrerupă. Când Amelia se întoarse, Caroline alergă pe culoar, spunându-i „bună dimineața". Făcu o plecăciune și își sărută mama adoptivă pe obraz.

– La ce portret te uitai, mamă? La cel cu tine la optsprezece ani, sau la cel al tatei în uniformă, sau...? Se opri, urmărind privirea Ameliei. L-ai agățat aici? șopti. Portretul meu, printre adevărații Penwardeni!

– Dar unde altundeva, copilă? Vocea Ameliei era aspră, ca atunci când era impresionată. De optsprezece ani te-am privit ca pe fata noastră. Sper ca portretele copiilor tăi și ale copiilor lor să atârne curând aici.

Caroline privi portretele care atârnau pe ambii pereți ai galeriei. Și apoi pe al ei.

Fusese dificil să pozeze. Nu avea răbdare să stea mult timp nemișcată. Acum văzu că meritase. Arăta neprihănită în rochia albastră. Artistul redase rozul din obrajii ei, roșul buzelor. În ochii cenușii de după genele negre prinsese ceva din expresia tatălui ei iubit. Părul ei castaniu, dat după urechi, era prins într-o plasă aurie. Era mai scundă ca femeile Penwarden. Era un avantaj să fii scundă, îi spusese doica. Îi făcea pe bărbați să

se simtă protectori, superiori. Nu că așa era relația ei cu Timothy. Mai degrabă ea conducea.

Vocea Ameliei îi întrerupse gândurile.

– Am o critică de făcut. Probabil pentru a-și satisface propria idee de frumusețe feminină, nu pentru că așa am vrut eu, ți-a făcut bărbia mai delicată și ți-a făcut gura mai mică. Semeni cu mama ta, dar ai trăsăturile tatălui tău. E bine să moștenești atât blândețea ei, cât și curajul lui.

Instinctiv, Caroline o luă de braț.

– Mamă, sunt ceea ce m-ați făcut tu și tata. Ceea ce-mi va aduce viitorul depinde de ce m-ați învățat voi că e drept și cinstit.

– Copilă, nu am încercat niciodată să te conving că e drept să te măriți cu Timothy Brencombe.

– Dar îl iubesc, exclamă Caroline. Îl știu de când eram mică și...

Mama ei continuă, imperturbabil:

– Nici nu te-am învățat să te legi de o casă, de un loc.

– Trendarrow e căminul meu. De ce să nu-l iubesc și să-mi doresc să trăiesc mereu aici?

Amelia răspunse grav:

– Pentru că e datoria unei femei să-și urmeze soțul, acasă la el, nu invers.

– Asta intenționez și eu, mamă, pentru un timp. Vom trăi la conacul din Sampford Folliott, pe care tatăl lui Timothy i l-a dat. Mai apoi... Se opri la timp să nu amintească moartea părinților ei și termină veselă: Timothy va fi de acord, vei vedea.

– Sunt sigură, remarcă Amelia. El și tatăl tău îți îndeplinesc toate dorințele.

Caroline se dădu înapoi, șocată.

– Mamă, vocea ta e atât de rece. Nu ești de acord?

Zâmbind, Amelia se aplecă și o sărută pe frunte.

– Nu. Deși câteodată ești încăpățânată, mi-ai îndeplinit toate așteptările. Ești sănătoasă și frumoasă, ești iubitoare și cred că ai curaj. Dacă vei continua să dorești această căsătorie, te voi binecuvânta. Deveni din nou rece. Dar te avertizez, copilă, gândește-te bine. Odată măritată, nu mai e drum de întoarcere.

***

Căpitanul Penwarden stătea la fereastră în biblioteca înaltă, lambrisată, cu picioarele depărtate ca și cum ar fi fost pe punte. Bătea cu un document sigilat în degetul mare în timp ce reflecta asupra unei decizii pe care o luase în această cameră acum optsprezece ani; o decizie care atunci părea să fie doar un sacrificiu, renunțarea la orice speranță a unui moștenitor la Trendarrow.

Ajunsese la Playmouth cu o corabie avariată și jumătate de echipaj ucis sau rănit. Trimisese un mesager la Trendarrow cu știrea despre moartea tânărului ofițer a cărui soție stătea cu Amelia și altul cu raportul la Amiralitate. Mai târziu, când plecase spre casă cu o barcă pe Tamar, era descurajat. Chiar vederea coșurilor casei sale printre copaci pe un deal lângă râu, nu-l bucurase. Viitorul apropiat părea sumbru. Două femei înlăcrimate care-l așteptau la Trendarrow și curând convocarea la Amiralitate; un interviu care, fără îndoială, îi va încheia cariera.

Pe micul chei, fiica hangiului venise să-l salute. Băuse la han și se pregătise pentru săptămânile grele ce aveau să urmeze.

La intrarea în Trendarrow apăruse Amelia, iar în spatele ei era o doică cu un nou-născut în brațe. Se oprise, nevenindu-i să creadă, apoi își îmbrățișase soția.

Adevărul fusese la fel de dureros ca o lovitură fizică, după scurta lui speranță. Inspectase proprietatea, bucurându-se că servitorii se fereau din calea lui; își striga ordinele mai tare ca de obicei ca un protest împotriva casei îndoliate. La sfârșitul săptămânii se hotărâse să-și recunoască fiul din flori făcut cu o femeie de la han și să-i aducă acasă la el. Vor fi o companie mai veselă decât soția sa îmbrăcată în negru, preocupată să aibă grijă de țâncul plângăcios de care ar fi vrut să scape. O adusese pe Amelia în bibliotecă să-i spună planul lui. Iar ea, mândră de obicei, îngenunchease cu copilul în brațe.

– Umilește-mă dacă așa vrei, dar lasă-mă să păstrez acest copil. Altul nu voi mai avea.

Văzuse disperarea în ochii ei, cum ținea copilul ca o leoaică protectoare și fusese șocat. Niciodată în supărarea lui că nu-i dăruise copii nu se gândise ce simțea ea. Îi spusese să se ridice și cu reținere dădu la o parte șalul și privise pentru prima oară copilul care era atât de mic. Copilul deschisese ochii și-l privise direct; întinsese mâna mică și-l prinsese de deget, ca și cum ar fi avut încredere în el.

Furios pe el însuși că se lăsase impresionat, lăsase responsabilitatea deciziei asupra Ameliei, subliniind că doar generozitatea lui îl făcea s-o primească pe Caroline cea orfană în casă, un mare sacrificiu. Ani de zile simțise un sentiment de vină către fiul lui natural. Dar acesta murise la nouă ani, iar fragila orfană supraviețuise.

Se întoarse când se deschise ușa, ținând documentul la spate. Caroline traversă camera în foșnetul rochiei de mătase lila și, râzând, se întinsese să-i aranjeze peruca.

– Probabil că iar ai picat pe gânduri, tată. Câteodată cred că-ți scoți peruca de tot când problemele ți se îngrămădesc pe cap.

– Ai ghicit bine, admise el, zâmbind. Sper să nu intri până nu mi-o pun la loc pe cap.

– Aș privi în altă parte. Capul gol al unui domn nu e o priveliște plăcută. Odată l-am văzut pe Timothy fără perucă. Puah! Tremură exagerat. Când ne vom căsători...

– Deci ești hotărâtă, domnișoară? Nici tu, nici Timothy, nu mi-ați cerut permisiunea.

Caroline îi mângâie degetele scurte și butucănoase.

– Timothy mă va cere astăzi. Mi-a promis înainte să plece la Londra că o va face de ziua mea. Sunt motive să nu-l refuzi. E o partidă bună, căci nu sunt de origine înaltă să sper la mai mult decât al doilea fiu al unui pair. Al doilea, Timothy e major și a moștenit conacul de la Sampford Folliott la o zi de drum de Trendarrow. Trei, e chipeș, vesel și...

– Îl iubești?

– Bineînțeles că-l iubesc. Mi-a fost ca un frate.

Nicholas spuse gânditor:

– Așa e. Am observat la voi aceeași relație fericită ca între mine și sora mea Mary.

– Încă te mai gândești la ea, tată?

Fața căpitanului Penwarden se înnegură.

– Adesea. Când îmbătrânești, amintirile din copilărie devin mai vii. N-am mai văzut-o de douăzeci și cinci de ani. Nu știu dacă e încă în America, sau măcar dacă mai trăiește. A sosit doar o scrisoare, apoi.... tăcere.

Caroline se ridică pe vârfuri și-l sărută cu simpatie pe obraz.

– Nu-mi pot imagina cum tatăl tău a fost atât de nesimțitor s-o desmoștenească doar pentru că dorea să se mărite cu cineva pe care el nu-l dorea. Mă bucur că nu ești ca el, tată.

Fața lui Nicholas se însenină. O luă de mijloc.

– Dar te-am așteptat mult și ai bunul simț să alegi un soț care nu te va duce departe de casă.

Caroline se eliberă ușor și-l privi în ochi, întrebând:

– Nu regreți nimic, tată?

– Am un singur regret, scumpo. Că nu ești fiica mea naturală.

Își plecă fruntea și murmură tristă:

– Și eu regret. În dimineața asta am încercat să-mi plâng părinții, să mă gândesc la ei ca fiind reali. Dar nu am putut. N-am dorit niciodată alți părinți decât pe tine și pe mama, sau alt cămin. Tot ce sunt și voi fi e datorită vouă.

Nicholas îi luă bărbia mică și încăpățânată în mâinile lui puternice.

– Iubești locul ăsta, nu-i așa?

Aprobă din cap cu putere.

– Toate cărămizile, toți copacii, toate colțurile. Dacă ar fi să fiu exilată din Trendarrow, ca sora ta...

Tatăl ei îi puse un deget pe buze.

– Să nu mai vorbim de lucruri triste. Astăzi trebuie să fii fericită. Uite ce am aici. Îi arătă documentul. Acesta e testamentul meu, Caroline. La moartea mea, tu vei fi stăpână la Trendarrow.

După un moment de surpriză și șoc, protestă:

– Dar, domnule, dacă mama...

– Tu vei fi stăpână, repetă el ferm. Vei locui aici cu soțul tău. Copiii tăi vor fi moștenitorii mei. Amelia îmbătrânește.

Dacă trăiește mai mult decât mine, va fi scutită să administreze casa. Ezită un moment, apoi continuă repede: iar Timothy va avea grijă de moșie.

Caroline ezită.

– Dacă ești sigur, tată. Nu vreau s-o supăr pe mama în vreun fel. Ar putea fi rănită.

– Știu, știu, spuse Nicholas. De multe ori am nedreptățit-o. Dar ne-am împăcat și acum ne înțelegem unul pe altul. Fii sigură că în privința asta am aprobarea ei deplină.

Ochii cenușii ai Carolinei erau încă triști.

– Dar de ce ți-ai făcut testamentul, tată. Vrei să mori?

– Prostii. Am doar cincizeci de ani și nici o boală, doar un ochi de sticlă, amintire a anilor petrecuți pe mare. De fapt, dacă n-ar fi pace aș fi la bordul unui crucișător, nu trândăvind cu jumătate de salariu. Așa că nu mai fi neliniștită. Vom ascunde testamentul în birou și nu vom mai vorbi despre asta.

Caroline bătu din palme. După ce încuiară documentul, îl luă de mâini și dansară prin bibliotecă până ce el se trânti, cu răsuflarea tăiată și cu fața roșie de efort, în fotoliul mare de piele de lângă șemineu.

Sprijinindu-se de spătar, cu mâinile după gâtul lui, îi spuse blând:

– Dragă tată, e cea mai fericită zi din viața mea. Portretul meu atârnă acum pe culoar lângă al tău, și mama m-a gătit. M-ai asigurat că mă iubești și că Trendarrow va fi mereu casa mea. Și acum... Se roti prin cameră, rochia lila umflându-i-se. Acum trebuie să mă pregătesc să-l primesc pe Timothy. Ce frumoasă e viața!

***

Servitoarea Carolinei, o tânără din Playmouth al cărei soț murise în ultima acțiune navală a căpitanului Penwarden, își împreună mâinile în extaz.

– Arătați atât de bine, domniță! Inima domnului Brencombe va sări în sus.

Caroline se privi critic în oglindă.

– Ești sigură că nu poți să mai strângi corsetul?

– Nu, domniță, nu veți mai putea respira. Îi făcu cu ochiul. Deși n-ar fi rău să leșinați în brațele domnului Brancombe.

Caroline chicoti.

– Nu, n-ar fi bine. Domnul Brencombe se va speria, mă va lăsa pe podea și va fugi după ajutor. Așa făcea mereu când leșinam, dar mi-a trecut de mult. Acum, dă-mi eșarfa și pălăria.

Polly îi puse eșarfa galbenă pe umeri, îi legă panglica pălăriei de pai sub bărbie și oftă satisfăcută.

– Frumos. Îmi aduc pelerina și suntem gata, domniță.

– Nu trebuie să vii cu mine, Polly.

– Vă întâlniți cu domnul Brencombe la capelă, domniță?

– Da.

– Nu vă veți aventuriza acolo singură, nu-i așa?

– Aventura, o corectă Caroline. Ba da. Am fost acolo de multe ori.

Polly își frânse mâinile.

– O, domniță. Știți că doamna Penwarden nu va fi de acord. E pustiu pe acolo. Mie îmi dă fiori când merg la vechea capelă.

Caroline spuse, sever:

– Nu fi proastă, Polly. E o casă a Domnului.

– S-ar putea. Dar îmi amintesc povestea pe care mi-ați spus-o despre cum a fost construită într-un loc atât de straniu.

Am fost înspăimântată când am văzut-o prima oară și jur că sunt ochi care te privesc din pădure, fantome, cred.

Râzând, Caroline se întoarse spre ușă.

– Ești doar o fată prostuță, deși ești cu câțiva ani mai mare ca mine. Capela are o legendă minunată și sunt sigură că nu voi păți nimic rău.

Cinci minute mai târziu, era pe drumul abrupt care ducea spre pădure. Era umbră; stejari și pini opreau lumina soarelui. Ferigile se ridicau până deasupra capului ei; parcă era în jungla de care îi povestise tatăl ei. Se opri ascultând cu atenție, de parcă era într-adevăr în pericol. Un porumbel zbură printre frunzele copacilor, iar Caroline se dădu înapoi speriată. Apoi, râzând, își continuă drumul. În afara granițelor moșiei tatălui ei, știa că lumea era plină de pericole. Dar aici la Trendarrow nu avea de ce să se teamă.

Oftând mulțumită, dădu colțul și zări capela. De mult timp povestea acesteia făcea parte din viața ei și n-o mai mira capela mică, situată pe o stâncă deasupra râului. Deschise ușa de stejar țintuit cu fier și fu orbită de lumina reflectată de pereții albi. Înăuntru erau doar două bănci de lemn și o masă acoperită cu o pânză de in, pe care stătea o cruce de aur. Pe pereți erau lumânări în suporturi de fier și o statuie de lemn a Fecioarei cu Pruncul. Prin vitralii intra lumină roșie și albastră.

Stătea tăcută, simțind senzația familiară de siguranță și pace absolute. Apoi îngenunche și începu să se roage.

Câteva clipe mai târziu, auzi cizme grele venind pe drum. Își ținu răsuflarea în timp ce pașii se opriră la ușă; apoi se îndepărtă spre marginea stâncii.

Dragul de Timothy, se gândi ea. Deși nu era prea credincios, aștepta ca ea să-și termine rugăciunile.

Nemaiputându-se concentra, se ridică, făcu o plecăciune de scuze spre altar și ieși. Își aranjă fusta verde și un cârlionț rebel. Apoi ocoli clădirea mică de piatră.

Soarele o lovi în ochi. Îl vedea pe Timothy ca prin ceață. Stătea la marginea stâncii și privea râul Nici nu se mișcă la apropierea ei.

Se gândi că o necăjea, cum făcea mereu, și-i trecu prin minte să se ascundă. Dar nu-l mai văzuse de trei luni și nu se mai gândi la asta.

Întinse mâinile și strigă veselă:

– Timothy. O, Timothy, cât mă bucur să te văd!

El se întoarse încet. Își scoase tricornul și făcu o plecăciune. Când se îndreptă și ieși din lumina orbitoare a soarelui, Caroline văzu că greșise.

Acesta nu era Timothy.

Dezamăgită, își lăsă brațele în jos și-l privi pe străin. Mai înalt decât media, o privea amuzat cu niște ochi căprui. Părul lui blond, legat la ceafă, nu avea cârlionți; fața era bronzată, ca a unui marinar. Nu se potrivea cu peisajul de vară. Culorile lui erau ale toamnei. Era îmbrăcat în maro, cu nasturi auriți. Stătea cu o mână sprijinită de zidul capelei, relaxat, ca și cum ar fi avut dreptul să fie acolo. La brâu avea o sabie.

Caroline se dădu înapoi, cu mâna la gât. Nimeni nu purta săbii la Trendarrow, acum că nu mai erau în război cu Franța.

– Am... am greșit, domnule. Se întoarse și vru să plece, nerăbdătoare să-i povestească tatălui ei despre intrus.

Tânărul o prinse blând de braț.

– Te rog, nu te teme. Poate că am greșit luând-o pe poteca de lângă râu. Dar am vrut să văd cu ochii mei...

– Ce să vezi? întrebă ea.

– Capela și locul unde Harry Penwarden și-a salvat viața cu ingeniozitate.

– De unde știi tu, un străin, povestea asta?

Își luă mâna de pe a ei și răspunse simplu:

– De la mama mea.

Frica îi fu înlocuită de curiozitate și nu mai încercă să plece. Era intrigată. Vocea lui era gravă și blândă și vorbea rar și tărăgănat. Totuși, nu părea să fie un străin.

Străinul se duse pe marginea stâncii.

Impulsiv, ea întinse o mână.

– Nu sta acolo, te rog. E periculos.

El zâmbi cu toată fața.

– Mă mișcă grija ta, domniță. Mai ales că acum o clipă ai fi vrut să pic în râu. Sunt la fel de dezamăgit ca dumneata că nu sunt eu cel pe care îl așteptai.

Roși.

– Ești impertinent, domnule.

– E considerată o impertinență în Anglia să faci un compliment? Oglinda ta probabil ți-a spus cât de frumoasă ești. Eu doar confirm acest fapt.

– Ești un străin, domnule.

– Sper că voi remedia asta curând. Locuiești aici, domniță? Vreau să spun, la Trendarrow?

– Da.

– Atunci, îmi poți spune. Chiar ăsta e locul?

Știa că ar fi trebuit să plece, dar ochii lui o opreau.

– Da, acesta e locul. Harry Penwarden era urmărit de dușmani și a fost încolțit în propria casă. A scăpat prin tunelul secret de sub fermă. Când a ajuns aici, și-a auzit urmăritorii

prin pădure. Și-a luat pălăria, a pus o piatră în ea și a aruncat-o în râu; apoi s-a ascuns în tufișuri. Dușmanii au auzit zgomotul și văzând pălăria pe apă, au crezut că s-a înecat și nu l-au mai căutat. Harry a fugit în străinătate. Mai târziu, când s-a întors, a construit această capelă în semn de mulțumire.

– Străinul se sprijini din nou pe zidul capelei.

– Exact cum mi-a spus mama. Pot să mă uit înăuntru? Îmi cer scuze că te-am deranjat din rugăciune.

– Am crezut că ești...

– Timothy, care presupun că e iubitul tău?

Roși din nou și se duse la ușa capelei.

– Cum e o casă a Domnului, nu-ți pot interzice să intri. Deși modul tău de a intra în Trendarrow e dubios, iar atitudinea ta...

– Un moment, te rog, o întrerupse el amuzat. Cred că acum tu ești prost crescută. Nu știu să am vreo vină. Dar tu ce faci? Dacă vine Timothy, nici nu mă poți prezenta, căci nu-mi știi numele.

Dar nu de reacția lui Timothy se temea ea. Dacă afla Amelia...

– Nu, asta nu trebuie să se întâmple! exclamă ea. Te rog, domnule, pleacă imediat.

Cum el nu se clintea, Caroline bătu din picior.

– Domnule, te rog să pleci.

Zâmbind, el dădu din cap că nu.

– Mi-ai dat voie să intru în capelă.

Străinul deschise ușa. Caroline puse brațele de-a curmezișul intrării. El începu să râdă.

– O iapă nărăvașă, o femeie înțepată – amândouă sunt pe gustul meu. Caroline își strânse pumnii și vroia să-l lovească în piept.

– E proprietate particulară. N-ai nici un drept.

Străinul zâmbi superior, ceea ce o înfurie.

– Atâta ferocitate într-o făptură atât de mică. Hai să fim rezonabili. Dacă o iau în jos pe cărare, mă voi întâlni cu Timothy, ceea ce-l va face la fel de bănuitor ca dacă ne-ar vedea aici; dacă o iau în sus, ajung la casă.

– Dacă o iei într-acolo, te vei întâlni cu tatăl meu, și el...

– Va pune câinii pe mine? Deja tremur.

Printre copaci, văzu o haină mustar.

– Vei afla imediat ce va face, domnule.

Imperturbabil, tânărul dădu ochii cu căpitanul Penwarrden care venea alunecând pe poteca noroioasă. Cu suflarea tăiată când ajunse lângă ei, îl fixă cu privirea pe intrus.

– Cine e bărbatul ăsta, Caroline? Ce caută aici? Cum îndrăznești s-o jignești pe fiica mea, domnule?

Străinul spuse calm:

– Nu am jignit-o, domnule. Voiam doar să văd capela. Sunteți căpitanul Penwarden?

– Da.

Tânărul o privi pe Caroline. Spre dezamăgirea ei, nu era impresionat de mânia tatălui ei. Făcu o plecăciune și spuse:

– Numele meu e Miles Courtenay, domnule. Numele de fată al mamei mele era Mary Penwarden. De aceea cred, domnule, că am onoarea de a vă fi nepot.

Capitolul 2

Era ora trei. Trei ore de când căpitanul Penwarden îl primise pe nepotul său la Trendarrow. Uimirii îi luase loc bucuria. Îi arătă lui Miles casa. Îi arătă portretul lui Mary Penwarden și află că murise. Apoi îl bătu pe Miels pe umăr și ceru ca la cină să fie servit vinul cel bun.

Se întinse masa. Aveau somon, carne și fructe. Sticla venețiană se reflecta pe mobila de mahon și o vază mare cu trandafiri se afla în mijlocul mesei. Miles stătea pe locul de onoare, iar lângă el băiatul Piers, finul lui, care venise cu el din America. Caroline era în fața lui, încercând să-și ascundă dezamăgirea că uitaseră de ziua ei de naștere. În plus, nu primise vești de la Timothy, care nu venise.

Miles își povestise viața de o duzină de ori și totuși Nicholas îl descosea.

– Spui că mama ta a murit acum doi ani?

– Așa e. De gripă.

Nicholas oftă.

– Sărmana Mary. Mi-am iubit mult sora.

– Și ea pe dumneavoastră, domnule. Vorbea adesea despre dumneavoastră și despre Trendarrow. Totuși, niciodată despre părinții ei.

– Asta pot înțelege. Tatăl nostru era aspru. Dorința lui era lege. Nu ne lăsa mână liberă, nici măcar să ne căsătorim cu cine vroiam.

Caroline observă că gura Ameliei se crispase, dar tăcu în timp ce Nicholas își continua întrebările.

– Tatăl tău n-a murit de moarte bună?

– A fost omorât de indieni.

– Totuși, descrii Virginia ca un loc liniștit și prosper, protestă Caroline.

Miles își lăsă furculița jos.

– Așa e acum, domniță. Dar când francezii i-au instigat pe indieni să-i atace pe coloniști la vest de noi, tatăl meu s-a înrolat în miliția trimisă în ajutorul lor.

Piers făcu semn cu cuțitul în jurul capului și exclamă:

– A fost scalpat. Voi ucide și voi scalpa un indian când voi fi mare.

– Nu vei face asta, îl certă blând Miles. Acum e pace.

– Nu va ține. În plus, un bărbat trebuie să lupte. Piers se întoarse spre Nicholas. Nu-i așa, domnule?

Căpitanul Penwarden zâmbi indulgent spre băiat.

– Trebuie să-ți slujești patria, sunt de acord. Ca soldat sau marinar, vei fi chemat să lupți la vremea ta.

Miles spuse:

– Sper că nu vă jignesc, domnule, dacă sugerez că sunt și alte moduri în care un bărbat își iubește patria...

– Puah! întrerupse Nicholas, disprețuitor. Politica, bănuiesc.

Piers remarcă mândru:

– Miles e membru al Casei Comunelor din Virginia. A venit în Anglia să spună guvernului vostru cât de rău vă purtați cu noi.

Râsul tolerant al bărbaților fu retezat de vocea de gheață a Ameliei.

– Credeam că domnul Courtenay a venit să te însoțească la școală, unde ar trebui să fii în clipa asta, învățând să-i asculți pe cei mai în vârstă.

Ochii băiatului se măriră de uimire. Miles spuse repede:

– Vă rog să nu-l judecați prea aspru, doamnă. Într-o țară în care adesea băieții de vârsta lui au îndatoriri de bărbat, e natural să se creadă îndreptățit să ia parte la conversația adulților.

Caroline, văzând că Amelia se mâniase, întrebă repede:

– Ce vrei să spui, domnule Courtenay? De ce să-și asume asemenea responsabilități?

O studie peste masă și spuse:

– Nu e un subiect plăcut, domniță. Indienii au fost liniștiți la graniță mulți ani. Mai bine să uităm...

– Vă voi spune, interveni Piers, neluând în seamă cenzura Ameliei. Sălbaticii au ucis bărbatul din casă și a devenit răspunderea băieților să-și apere mama și surorile de...

– Destul, Piers, îl admonestă Miles pe finul său.

– Chiar că e destul, spuse Amelia rece, ridicându-se. E evident că vreți să discutați subiecte nepotrivite pentru urechile doamnelor. Eu și Caroline ne vom retrage. Se întoarse spre Miles, cu bărbia ridicată. Fără îndoială, domnule

Courtenay, femeile pionier din colonia dumneavoastră se distrează la auzul acestor povești de groază. Dar în țara asta nu e ceva obișnuit.

Miles roși.

– Cum ați remarcat, doamnă, Piers are multe de învățat. Ridicându-se, făcu o plecăciune, dar avea un aer de aroganță care îi contrazicea cuvintele.

Jumătate de oră mai târziu, Caroline, plimbându-se prin grădină și ascultând să audă calul lui Timothy și privind spre pădure să-i vadă haina albastră, se întâlni cu Piers. Băiatul, privind porumbeii din porumbar, era la fel de trist ca ea.

Nu se mișcă în timp ce ea se apropie, ci remarcă, de parcă ar fi vorbit singur:

– Aș vrea să am aripi ca o pasăre. Atunci, aș putea zbura înapoi în America. Urăsc Anglia.

– Nu poți spune asta doar după câteva zile petrecute la un han din Playmouth.

Se întoarse spre ea.

– O uram înainte să vin. Tata o asculta prea mult pe mama, care vrea să fiu educat ca un gentleman englez. La ce-mi folosește, când sunt american?

– E vreo diferență? întrebă ea.

– Nici o diferență! Ochii îi erau la fel de disprețuitori ca vocea.

– Trăiești într-o colonie britanică. Părinții tăi, ca și cei ai domnului Courtenay, sunt englezi. Atunci, cum...?

– Bineînțeles că nu vei înțelege, o întrerupse băiatul grosolan. Ești doar o femeie.

– Piers! Vocea lui Miles îi sperie. Venise pe iarbă și nu-l auziseră. Cu fața severă, îi ordonă lui Piers să-și ceară scuze. Băiatul își mușcă buza, apoi, roșind, murmură o scuză.

Caroline spuse, împăciuitoare:

– Nu prea-i place aici. Cu inteligența lui, se va adapta curând.

– Nu vreau să mă adaptez, protestă Piers.

Cu o privire, Miles îl făcu să tacă.

– Totuși, vei face ceea ce ți se cere.

– De către mama mea, murmură băiatul.

Miles îi spuse Carolinei:

– Mă tem că sunt în mare măsură responsabil pentru că e atât de rebel. Căci nu sunt de acord ca un viitor cetățean american să fie educat într-o școală englezească.

– Totuși, ne-ai spus că tatăl tău era un profesor englez, îi aminti ea.

– Asta a fost demult. Timpurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Doar Parlamentul Britanic rămâne închistat.

Piers exclamă sălbatic:

– Mi-ar plăcea să fac precum Guy Fowkes și să vă arunc în aer parlamentul vostru prostesc.

Caroline privi de la unul la altul.

– Nu înțeleg. Vorbiți ca și cum ați fi din altă țară, dușmani aproape.

Miles ridică din umeri.

– S-ar putea ajunge și la asta, într-o zi. Hai că suntem prea solemni. Soarele strălucește și am aflat că e ziua ta. Spre regretul meu, n-am nici un dar de oferit decât pe mine însumi, un văr pe care nu știai că-l ai. Și de acum încolo, servitorul tău credincios. Făcu o plecăciune, zâmbind cum făcuse lângă capelă, iar ea crezu c-o ironiza din nou. Apoi deveni brusc serios.

– Verișoară Caroline, ai bunătatea să-mi arăți elești cu nuferi din grădină și foișorul de vară? Și mă duci prin tunelul de sub fermă?

Îl privi uimită.

– De unde știi de astea? N-ai mai fost pe aici.

– Așa cum ți-am spus, de la mama. Cred că m-aș descurca la Trendarrow și legat la ochi. Privi la Piers. Vei găsi grajdurile în spatele casei, îi spuse acestuia. Îți va plăcea mai mult decât grădina. Dar ai grijă să-ți spui opiniile numai cailor.

Râse în timp ce finul său fugi de acolo. Apoi privi casa. Vocea lui deveni gravă.

– Credeam că mama mea exagera, că nu poate exista o casă atât de frumoasă, de liniștită.

Caroline îi studie fața. Profilul lui avea linii clare și era chipeș. Avea aceeași bărbie hotărâtă și același nas drept ca Nicholas, dar era mai cizelat, elegant în ciuda hainelor lui simple. Gura lui nu era la fel de senzuală ca a tatălui ei și nu avea asprimea sinceră a căpitanului Penwarden.

Se simți geloasă, mai ales că Miles spuse:

– Patru sute de ani Trendarrow a aparținut familiei noastre, fără să se piardă continuitatea naturală. Îi zâmbi. Deși sunt rebel, sunt mândru de moștenirea mea, de sângele Penwarden. Nu simți la fel, verișoară?

Roși. Cu capul plecat, murmură stângace:

– N-aș vrea alt cămin.

El privea casa și nu observă stânjeneala ei.

Miles spuse blând:

– Face parte din viața mea, deși n-o văzusem până astăzi. Când eram copil îmi imaginam că mă joc în această grădină. De sute de ori m-am prefăcut că sunt Harry Penwarden și că scap de urmăritori. Îmi imaginam că mă ascundeam în porumbar, cum făceau mama și unchiul Nicholas. Era la fel de adevărat pentru mine ca și casa mea din Virginia. Se întoarse spre ea, cu ochii triști, deși buzele îi zâmbeau.

– Totuși, cât greșeam în visele mele. Căci nu vedeam alt copil, o fetiță brunetă.

Caroline simți din nou gelozia. Trăia o minciună, îl lăsa să creadă că era o Penwarden veritabilă. Căci era doar o intrusă, ocupând locul la care el avea dreptul. Probabil așa o va privi când va afla adevărul.

Din cauza durerii pe care o făcuse s-o simtă, vru să-l rănească și ea. Spuse rece:

– Nici nu ai visat un băiat cu ochi albaștri, glumeț.

– Ai avut un frate? întrebă Miles surprins.

– Nu. Timothy nu e fratele meu, deși câteodată îl consider așa.

– Și acum vrei să te măriți cu el? Norocosul de Timothy, să împartă cu tine copilăria și viitorul tău. Urât din partea lui că întârzie astăzi.

– Sigur are un motiv serios.

Miles spuse împăciuitor:

– Bineînțeles. Nu trebuia să te provoc. Poate așteptă fluxul sau...

– Nu vine pe râu. Casa lui e peste graniță, în Devon. Nu e departe, dar drumul e prost.

Miles își desfăcu brațele.

– Atunci, poate că șchioapătă calul lui, și-o fi pierdut vreo potcoavă.

– Mi-a scris că pleacă în zori, reflectă ea tristă. Sunt case, ferme pe drum, unde ar putea împrumuta alt cal dacă s-a întâmplat asta.

– Nu-ți fie teamă, va veni curând, o asigură Miles. Un bărbat adevărat ar merge pe jos treizeci de kilometri și ar înota printr-un torent furios, numai ca să aibă parte de o primire cum mi-ai făcut mie din greșeală. Sunt alături de tine,

verișoară. Dar cum eu sunt aici și el nu, te mai rog o dată să-mi arăți elesteul cu nuferi.

O privi blând în timp ce-i întinse brațul. Uită de gelozie și-l duse la gura tunelului.

Ca întotdeauna când se afla în acest loc, vorbi în șoaptă.

– Fără îndoială, mama ta ți-a povestit despre cei doi veri ai lui Harry Penwarden, care au fost prinși aici?

– Da, așa e. Un om n-ar avea șanse de scăpare aici, cu dușmanii la ambele capete. Dușmanii au păzit doar intrările, ca să nu riște să lupte pe semiîntuneric.

– Cei doi i-au obligat să lupte. Au năvălit asupra dușmanilor.

– Sigur. Nici un Penwarden nu s-ar preda fără luptă.

Iritată de aroganța lui, sublinie rece:

– Tu nu ești un Penwarden. Nici nu e război civil în Anglia, acum.

Simți că brațul lui înțepenește.

– Nu port numele ăsta. Totuși în vene îmi curge același sânge ca al tău, din partea mamei.

Caroline inspiră repede. Educația Ameliei o îmboldea să-i spună lui Miles adevărul. Totuși, dacă tatăl ei nu-i spusese, de ce ar face-o ea?

Miles spuse:

– E ciudat să ne gândim că mama a părăsit o casă ca aceasta pentru a deveni servitoare.

Ușurată de schimbarea subiectului, Caroline spuse repede:

– Nu eram în cameră când le-ai povestit părinților... părinților mei despre acea perioadă din viața ei. A fost obligată să facă asta?

Miles își puse un picior pe marginea de piatră a eleșteului, privind în apă. În pădure, păsările ciripeau vesele, iar gânduritul porumbeilor era ca un cântec de leagăn.

Miles spuse rar:

– Așa cum ți-am zis, tatăl meu era fiul unui funcționar, de familie bună, dar sărac. Era profesor la Londra când mama mea l-a cunoscut mergând în vizită la o mătușă. S-au îndrăgostit imediat unul de altul. Tatăl ei, bunicul nostru, nu era de acord și i-a cerut să se întoarcă acasă imediat și să se mărite cu cel pe care-l alesese el, cu douăzeci de ani mai în vârstă decât ea. Era curajoasă chiar și pe vremea aceea și a fost toată viața. Și-a vândut bijuteriile pe care le avea cu ea, s-au căsătorit în secret și au plecat în America. Acolo, el a obținut un post ca perceptor pentru copiii unui plantator bogat, iar mama mea a devenit servitoarea soției lui. Stăpânii i-au tratat pe părinții mei ca membri ai familiei. Domnul Nicholson l-a învățat pe tatăl meu tot ce știa despre tutun și mai târziu l-a împrumutat ca să înceapă să cultive și el tutun. A fost greu, dar s-au descurcat. Iar acum...

– Acum ești un om bogat, important, din colonie?

– Am o plantație de sute de mii de acri și depozitele mele; joagăre, ateliere de pielărie, o trăsură frumoasă, un grajd plin cu cai pursânge, trei sute de sclavi.

– Sclavi? întrebă ea oripilată.

– Sigur. Toți oamenii bogați au sclavi.

– E crud. Tremura de indignare și își ridică bărbia mică.

– Nu vei găsi cruzime pe plantația mea, o asigură el. Negrii sunt bine hrăniți și nu-i biciuiesc. Și eu lucrez la fel de mult ca și ei.

– Tu ești liber. Poți trăi cum vrei.

– Nu crezi că e mai bine pentru ei să trăiască pe plantația mea, siguri că au dăpost și hrană, îngrijiți când sunt bolnavi, decât printre pericolele junglei africane?

– America nu e țara lor de baștină. Am auzit că sunt transportați ca vitele.

– Nu eu îi aduc în America, domniță, nici nu-i prind eu. Dar cum sunt de vânzare și am nevoie de mână de lucru, ce rău fac?

– Dacă nu-ți dai seama...

– Ai o mare admirație pentru tatăl tău. Te-ai întrebat vreodată care sunt condițiile în care trăiesc marinarii lui pe vapor și ale pionierilor?

Furioasă, ea răspunse:

– Cum poți sugera că există comparație? Că tatăl meu ar contribui la o asemenea... asemenea...

O mângâie pe mână ca pe un copil.

– Nu am scuze, verișoară. Ești îngrădită într-o mică lume protejată, confortabilă, în valea asta liniștită. Am fost rău să-ți tulbur liniștea. Își trase mâna.

– Întâi râzi de mine. Apoi mă disprețuiești. Probabil că te bucuri că ai descoperit o verișoară, domnule Courtenay. Eu nu.

Se întoarse pe călcâie și, în foșnetul rochiei verzi, porni în sus pe cărare. O provocase. Timothy o întărâta adesea, dar nu o rănea și era blând, pe când acest străin îi strica ziua de naștere.... Nu era de-ajuns că îndreptase atenția tuturor asupra lui de ziua ei, avea și aere de superioritate și critica guvernul englez. Și știa totul despre Trendarrow. De la mama lui, care fusese o Penwarden.

Se opri cu mâna pe clanța portiței care separa grădina în două. Dacă era cinstită, nu persoana lui o deranja, ci ceea ce reprezenta el. Era un moștenitor direct, în timp ce ea n-avea sângele familiei Trendarrow în vene. Când va afla asta, nu va voi să-și ceară moștenirea? Ce va putea ea face? Dacă tatăl ei... nu, dacă domnul Penwarden îi va cere să renunțe la dreptul ei asupra moșiei Trendarrow... Dreptul ei? Nu avea nici un drept. Prin naștere, Trendarrow îi aparținea de drept lui Miles Courtenay, dacă vroia. Nu persoana lui, ci amenințarea pe care o aducea fericirii ei o făcea să fie ostilă.

Se întoarse la el, lângă elești. Cu ochii în pământ, spuse:

– Iartă-mă, domnule. Tatăl meu s-ar supăra dacă ar afla că am fost nepoliticoasă cu tine.

– Nu reacția căpitanului Penwarden mă îngrijorează. M-am gândit cum te-am jignit atât de tare încât ai plecat. Poate că doamnele pe care le cunosc eu trăiesc într-o lume mai realistă, poate că în Anglia trebuie să mă port altfel. Dacă ți-am greșit cu ceva, îmi cer scuze. Mă ierți?

Întinse mâna a împăcare. Ea ar fi vrut doar să i-o atingă, dar el i-o ridică la buze și i-o sărută, apoi i-o ținu cu ambele mâini.

– Să mă înveți, verișoară mică, în ce fel trebuie să mă port în Anglia. Și dacă sunt un elev silitor, poate mă înviți la nunta ta, vrei?

– Am... am înțeles că stai doar puțin în Anglia.

Ridică din umeri.

– Cine știe? Întâi trebuie să-l dau pe Piers la școală, apoi am afaceri la Londra, și să încerc să obțin o audiență la unii miniștri, ca să vorbesc în numele concetățenilor mei din Virginia. După aceea, dacă unchiul mă mai primește, aș vrea să mă întorc la Trendarrow. Locul acesta m-a fermecat.

Caroline își trase mâna și-și întoarse fața de la el, ca să nu i-o vadă, căci era sigură că în ochii ei se citea consternarea. Își dorea din tot sufletul să vină Timothy, s-o înveselească, să-i risipească temerile. Timothy, care-i inspira siguranță și era atât de previzibil. Involuntar, îi rosti numele.

Zâmbind, Miles spuse:

– Gândurile tale sunt la acest tânăr norocos. Te invidiez că ești atât de îndrăgostită. M-am distrat, am cunoscut multe fete frumoase. Dar nici o relație n-a fost atât de serioasă ca să ducă la căsătorie.

Aroganța lui o făcu să răspundă.

– Ai douăzeci și patru de ani, o vârstă la care ar trebui să te gândești serios să te însori. Majoritatea oamenilor bogați își doresc moștenitori.

– Firește, fu el de acord. Cu timpul, voi face acest pas înspăimântător. Nu vreau să-mi moștenească străinii averea strânsă cu greu de familia mea. Privi coșurile casei. Cu timpul, o soție îmi va da un fiu pentru Trendarrow, Trendarrow al meu.

Caroline îngheță. Nici măcar prezența lui Timothy nu i-ar fi risipit temerile acum. Străinul acesta vroia să aibă Trendarrow, să-i ia căminul drag în care trăise optsprezece ani.

Caroline se sprijini de zidul porumbarului și-i venea să leșine, ca în trecut. Lumea se învârtea în jurul ei.

Ca de la mare distanță îl auzea pe Miles vorbind. Ca prin ceață îl văzu pe Thomas, slujitorul. Cu un mare efort, se concentră asupra mesajului pe care i-l aducea.

– Căpitanul Penwarden m-a trimis, domniță, să vă spun că furtuna de noaptea trecută a măturat podul. Râul e umflat și repede, cine ar vrea să-l treacă s-ar îneca. Domnul Brencombe nu va ajunge la Trendarrow astăzi, domniță.

Încercă să rămână conștientă. Dar această nouă dezamăgire era prea mult pentru ea. Întunericul o cuprinse ca o ușurare, ca o evadare. Îl zări ca prin ceață pe Miles cum o prindea în brațe. Capul îi căzu pe umărul lui și nu mai știu nimic.

***

– Să fiți sănătoasă, domniță, exclamă Polly, aranjând penele. De ce ați leșinat așa?

Indignată, Caroline spuse:

– Doar nu crezi că am vrut să leșin, mai ales în fața domnului Courtenay? Îmi e rușine că m-am purtat prostește.

– Nu vă agitați. V-am spus azi dimineață că aveați corsetul prea strâns. Trebuia să-l slăbiți după masă.

– Nu corsetul e de vină. Am avut un șoc.

Servitoarea o mângâie pe mână.

– Probabil ați crezut că domnul Brencombe s-a înecat în râu. Thomas v-a transmis mesajul în mod stupid.

Caroline fu de acord.

– Da, cred că acesta a fost motivul.

Polly se dădu înapoi și făcu o plecăciune în timp ce Amelia intră în cameră, cu un pahar cu doctorii. Se așeză, spunându-i servitoarei să plece și-i dădu amestecul Carolinei să-l bea.

Fața Ameliei era aspră. Totuși, fata aflase de mult că sub masca rece era o femeie cu emoții adânci pe care le controla permanent, care suferise mult.

– Acum îmi vei spune de ce ai leșinat.

Caroline se sprijini pe perne.

– Îți voi spune, mamă. Vreau să-ți spun. Dar întâi, te rog, spune-mi opinia ta despre domnul Courtenay.

Amelia își împreună mâinile osoase, încruntându-se.

– Îl consider un tânăr ambițios, foarte încăpățânat. Nu te lăsa păcălită de eleganța lui, de vorba expresivă sau de complimentele lui. Sunt doar o coajă, sub care se ascund hotărârea și cruzimea, la fel ca tatăl tău.

– Tata nu e crud, protestă Caroline.

– Când vrea să-și îndeplinească vreun scop, este. Marina franceză mi-ar da dreptate. Dar ne îndepărtăm de la subiect. De ce ai leșinat?

Caroline se sprijini pe un cot și privi fața mamei ei.

– Domnul Courtenay a recunoscut de ce a venit aici.

– Într-adevăr. Și care e motivul lui?

– Să moștenească Trendarrow.

Amelia se ridică și se duse la fereastră, bătând cu degetele în pervaz.

– De asta mă temeam și eu, de când a venit. Intenționat l-a făcut pe tatăl tău să devină sentimental, referindu-se la mama lui, spunând ce devotată îi era lui Nicholas și moșiei Trendarrow. Devotată! O singură scrisoare în douăzeci și cinci de ani, nici o vizită. A rupt toate legăturile cu familia ei și cu Trendarrow când a fugit cu soțul ei, împotriva dorinței tatălui ei.

Șocată, Caroline șopti:

– Mamă! Tu... ai urât-o!

– Nu, n-am urât-o. Mai degrabă am invidiat-o și am dezaprobat-o. Pentru mine, nici nu se punea problema să nu ascult de dorințele tatălui meu. Nu puteam să-l refuz, chiar dacă inima mea... Ei, asta nu mai contează acum. Spune-mi ce a spus de ai ajuns la concluzia asta despre el.

După ce Caroline îi relată conversația cu Miles, Amelia rămase pe gânduri. În cele din urmă spuse:

– Și are avantajul de a arăta ca un Penwarden, așa blond cum e. De fapt, are multe avantaje.

Caroline sugeră, ezitând:

– Atât de multe încât Trendarrow să fie al lui?

Amelia se întoarse repede, încruntată.

– Al lui? A venit ca un străin, de la mii de kilometri, neinvitat și neanunțat. Iar tu ești fiica noastră de optsprezece ani. Iubești Trendarrow, copilă, nu-i așa?

Caroline dădu din cap că da.

– Sunt conștientă că tu crezi că o astfel de dragoste pentru o casă e puțin prostească, mamă.

– Prostească sau nu, Trendarrow va fi al tău, nu te teme.

– Dar dacă tata s-ar răzgândi? Dacă mi-ar cere să renunț în favoarea nepotului lui?

– Vei spune „Nu". Stai să mă gândesc. Se așeză cu bărbia în mâini, în timp ce Caroline privea stingherită pe fereastră. Nu trebuie să pari prea încăpățânată, căci asta nu te va ajuta... A, știu. Îi vei spune că deoarece nu te mai măriți cu Timothy Brencombe, casa e unicul tău cămin.

– Dar, mamă...

– Vrei să te ajut în problema asta, ca acest... acest străin să nu-ți uzurpe locul aici?

– Da, mamă, te rog.

– Atunci, nu mă mai contrazice.

Câteodată, ca acum, afecțiunea și gratitudinea Carolinei pentru mama sa vitregă erau amestecate cu teamă și respect. Când Amelia spusese „Atunci nu mă mai contrazice", pe acel ton, o redusese din nou la o fetiță mică. Atinse ușor mâna Ameliei.

– Bine, mamă. Deși m-ai învățat să nu spun niciodată lucruri neadevărate, dacă așa crezi tu...

– Neadevărate? Unde e minciuna?

– Că nu mă voi mărita cu Timothy.

Mama ei o trase de mână, întorcând-o cu fața spre ea.

– A, da. Va fi adevărat, parțial, căci îți vei amâna logodna până ce domnul Courtenay va fi din nou în America. Și tu și Timothy, sunteți destul de tineri să așteptați.

– Ce-i voi spune lui Timothy, cum îi voi explica?

– Îi vei spune că nu ești sigură de sentimentele tale față de el, că...

– Dar, mamă, nu se putu opri Caroline să protesteze. Asta chiar ar fi o minciună.

Amelia întoarse capul încet. O privi grav pe Caroline.

– Chiar ești sigură? întrebă Amelia. Chiar ești? Vom vedea.

Se ridică și ieși, și când ușa se închise, Caroline închise ochii și strânse la piept cuvertura patului. În dimineața asta deschisese larg obloanele pentru a intra soarele, pentru a-i împlini visurile de viitor.

Până în clipa aceea, când la capelă, în loc de Timothy, se întâlnise cu Miles Courtenay. O dată cu venirea lui, suspiciunea, îndoiala, anxietatea îi cuprinseseră gândurile. Îndoiala că dragostea tatălui ei pentru ea se va dovedi mai puternică decât legăturile și afecțiunea lui de sânge; suspiciunea asupra motivelor mamei ei, care îi cerea să mintă, anxietatea că propria ei conștiință o va face în cele din urmă să cedeze Trendarrow, deși nu-și putea imagina viitorul în altă parte.

Măcar dacă ar fi venit Timothy. El nu-i putea rezolva problemele; nici nu ar fi încercat, se gândi ea tristă. Dar

imaginea feței lui vesele, a ochilor lui albaștri strălucitori, era tot ceea ce visa în clipa asta.

***

În acea seară, Caroline coborî din camera ei îmbrăcată cu o rochie vișinie de mătase cu dantelă. Părul ei șaten era strâns într-un coc și câțiva cârlionți îi acopereau urechile. Se gătise cu grijă. Rochia era favorita tatălui ei; lanțul de aur de la gât i-l dăruise după ce interceptase un vas spaniol cu bogății. Vroia să-i demonstreze străinului arogant că nu era doar o copilă simplă, cum părea el s-o considere. Își recăpătase curajul și hotărârea și era gata de luptă pentru Trendarrow.

Bănuise că Miles, venind dintr-o colonie de la mii de kilometri depărtare, va avea doar haine simple. Deși el și Piers se instalaseră în casă, nu văzuse bagaje sau servitori de-ai lor.

Se înveseli văzând încântarea de pe fața tatălui ei când se ridică și o conduse către un scaun, tandrețea cu care o mângâie pe mână și o întrebă dacă și-a revenit pe deplin.

În timp ce Piers făcu o plecăciune, observă admirația invidioasă din ochii lui, iar privirea mamei ei era una de aprobare. Sigură pe ea, așteptă ca Miles să se apropie din colțul opus, de lângă clavecin.

Când el se apropie și făcu o plecăciune, ea își ținu respirația. Croiala hainei lui purpurii era la modă. Avea pantaloni și șosete albe, imaculate, catarame de argint la pantofii negri. Avea o cravată cu dantelă și o vestă gri, brodată cu purpuriu și verde. Părul lui auriu era legat la ceafă. Își dădu

seama că la Londra, femeile ar fi întors capul după el. Caroline își plecă privirea în timp ce el îi sărută mâna, ca să nu vadă că era atrasă de el. Astfel, văzu pe mâna lui un inel cu pecete cu blazonul Penwarden, pe care probabil i-l dăduse tatăl ei.

Oricât de chipeș și de elegant, Miles Courtenay era dușmanul ei.

Politicos, el spuse:

– Sunt încântat să-ți văd iar obrajii rumeni, domniță, și că ți-ai revenit. Mă speriaseși.

Răspunse rece:

– Fără îndoială, domnișoarele pe care le cunoști sunt mai zdravene și nu leșină. Văzând dezaprobarea și surpriza pe fața tatălui ei, adăugă repede: Am înțeles că m-ai dus în casă, domnule. Îți sunt îndatorată.

– N-ai fost o povară. Ești mai ușoară ca Piers.

Băiatul exclamă indignat:

– Nu m-ai dus în brațe de ani de zile. O asemenea slăbiciune e pentru fete doar.

Miles se încruntă spre el, dar Nicholas sări în sprijinul Carolinei.

– A fost o fetiță delicată.

– Asta a fost demult, protestă ea. Acum pot călări mult și țin pasul cu tata când inspectează câmpurile.

Tatăl ei își ridică sprâncenele stufoase.

– Hai, copilă, nu te mai lăuda atât.

Miles se aplecă spre ea, vorbind încet.

– Să nu te stingherească prezența mea, verișoară. Dacă aș fi suferit o dezamăgire la fel de mare ca a ta astăzi, și eu aș fi fost supărat.

Îl privi, pregătită să vadă ironie în ochii lui. În locul ei văzu simpatie și blândețe. Măcar dacă ar fi fost urât sau vulgar; dacă nu ar fi vorbit atât de fermecător și legănat. Dacă l-ar putea considera rău, ca să-l poată urî cu adevărat...

Dar el nu era așa. Îi vorbea din nou, politicos:

– Dacă ești destul de odihnită, vreau să te rog ceva. Am observat printre partiturile de lângă clavecin câteva cântece pe care le cânta mama mea. Da, continuă el, văzându-i surpriza. Avea și ea un clavecin din Anglia. În ultimul timp, spre regretul meu, n-a mai cântat nimeni la el.

Nicholas exclamă, mândru:

– Caroline cântă excelent și are o voce mai frumoasă decât sărmana mea soră. Cântă ceva vesel pentru ziua ta, copilă.

Era încântată că-și amintise că era ziua ei și se duse la clavecin, veselă. Miles aprinse lumânările în suporturi de argint de pe clavecin și-i trase scaunul. Apoi îi înmână o partitură. Citind titlul, ea dădu din cap că nu, căci nu era ceea ce ceruse tatăl ei. Miles i-o luă din mână și o puse pe suport.

– Te rog, spuse el. Ca să-mi arăți că m-ai iertat.

Ochii lui erau rugători. Brusc, îi păru mult mai tânăr, lipsit de aroganță. Ridică din umeri, își aranjă rochia și-și duse mâinile la claviatură.

Muzica era melancolică. Cuvintele spuneau despre un cămin lăsat în urmă, peste mare. În timp ce cânta, era ca și cum spiritul femeii care cântase demult la acest instrument intrase în ea, umplându-i vocea de melancolie.

Când cântecul se termină, îl auzi pe Miles oftând.

– Mulțumesc din inimă, verișoară. Ai cântat atât de frumos, cu înțelegere, parcă mama ar fi trăit din nou.

Politicoasă, ea murmură:

– Ești amabil, domnule. Bănuiesc că mamei tale îi plăcea cântecul acesta deoarece redă tristețea de a fi departe de casă.

El dădu din cap că nu.

– Unde era tata, acolo era casa ei, fericirea ei. Dar își amintea mereu de Trendarrow și câteodată, când el era absent...

Menționarea Trendarrow-ului o readuse la realitate, la faptul că acest bărbat era rivalul ei. Observă și tăcerea stranie din cameră. Apoi scaunul tatălui ei scârțâi în timp ce el se ridică. Vocea lui tună:

– Ești binevenit, băiete, deși ai întârziat.

Caroline privi spre ușă, apoi se ridică repede.

– Timothy, strigă veselă și se îndreptă spre el cu brațele întinse. Dar se opri brusc, lăsă brațele în jos și-l privi mirată.

El poza în ușă, sprijinindu-se într-un baston. Avea o haină de satin bleu, pantaloni legați la genunchi cu panglici, ca și pantofii ascuțiți. Avea o eșarfă enormă sub bărbie, avea părul buclat, cu o mică și absurdă pălărie în vârf. Fața lui era machiată și obrajii rumeni de fard.

Făcu câteva plecăciuni și murmură stupid:

– Iartă-mă domniță, iartă-mă, domnule. Nu știam că aveți oaspeți.

Caroline, împreunându-și mâinile încântată, râse.

– Timothy, ce-i cu prostia asta?

Expresia feței lui se schimbă. Era încurcat.

– Care e problema? întrebă ea.

Roși sub fard.

– Nu vroiam să te fac de râs. A fost doar o glumă.

– Știu. Dar de ce? Își dădu seama că doar ea vorbise în ultimele clipe.

Tatăl ei privea încruntat, pieziș spre Miles. Fața Ameliei părea de gheață. Piers stătea cu gura căscată, cu ochii plini de neîncredere și repulsie. Iar Miles... Privirea rece a lui Miles îl cântărea pe Timothy, de la peruca pudrată la pantofii cu cioc. O sprânceană era ridicată. Era evident că-l disprețuia.

Roșind la fel ca Timothy, Caroline îl luă de mână și spuse:

– Cum tatăl meu n-a făcut-o, permiteți-mi să vi-l prezint pe onorabilul Timothy Brencombe. Timothy, el e domnul Courtenay din Virginia.

Timothy făcu o nouă plecăciune.

– Am onoarea, domnule, murmură el. Fără îndoială, credeți că sunt cam ciudat. Am făcut-o ca s-o distrez pe Caroline. Așa se îmbracă unii tineri din Londra. Se numesc „macaroane". Pe mine m-au amuzat.

Miles zâmbi doar cu buzele. Murmură rece:

– Al dumneavoastră, domnule.

Caroline, strângându-l mai tare pe Timothy de degete, remarcă rece:

– Nu te aștepta ca domnul Courtenay să-ți aprecieze gluma. Viața în America e mai simplă. Nu prea cunoaște manierele londoneze.

Cu altă ocazie cuvintele ei, tonul insolent, i-ar fi adus mustrările Ameliei. Dar nu acum.

Timothy se relaxă.

– Atunci, mai bine să explic...

– Nu e nevoie, îl opri Caroline. Cum gluma ta a fost menită să mă distreze pe mine, cum ai făcut un efort atât de mare să fii aici de ziua mea...

– A fost un drum greu, spuse el. Ai auzit că s-a rupt podul? Am rătăcit mult până am găsit pe cineva care să mă treacă în barcă. Dar îți promisesem. Ochii lui albaștri îi priveau pe ai ei, căutând aprobare.

Piers exclamă, incredul:

– Ați călărit și ați fost într-o barcă, îmbrăcat așa?

Timothy râse.

– Sigur că nu. M-am schimbat la han.

– Sunteți un gentleman englez? întrebă băiatul, cu mâinile la spate.

Miles îl prinse de umăr.

– Dacă mai ești obraznic, te bat. Totuși, Caroline nu scăpă privirea complice dintre cei doi.

Caroline simțea că o cuprinde mânia. Dacă cei doi n-ar fi fost de față, reacția la prostioara lui Timothy ar fi fost diferită. Nicholas ar fi râs în hohote. Amelia ar fi zâmbit tolerant și l-ar fi servit imediat cu ceva de mâncare. Iar ea l-ar fi pus să-i maimuțărească pe acei tineri. Camera ar fi răsunat de râsete. Ar fi fost toasturi în cinstea logodnei ei.

Dar în loc de asta... Văzu că nu era nevoie ca Miles să fie urât sau rău. Îi stricase ziua de naștere și-l umilise pe Timothy, care făcuse atâta efort s-o distreze. Știu brusc, venirea lui le va tulbura viața. Prezența lui amenința pacea din Trendarrow.

Îl privi direct în ochi și se bucură când el se dădu înapoi și ridică o mână, ca pentru a se feri de o lovitură. Chiar că era dușmanul ei și nimic n-o mai putea face să-l ierte.

Capitolul 3

– Da, înțeleg, spuse Timothy, deși nu părea convins. Dar nu ar fi mai simplu să-i lași domnului Courtenay Trendarrow, dacă el și tatăl tău vor asta?

Caroline, cu un picior pe scăunel, își trecu poalele rochiei de călărie peste un braț.

– Dacă ei vor asta? Tata deja a trimis după notar.

Ajutând-o să încalece, Timothy sugeră, plin de speranță:

– Am putea trăi destul de bine la Sampford Folliott. Tatăl meu folosește rar casa de la oraș, acum că a îmbătrânit, iar fratele meu are casa lui pe Berkeley Street. Deci când mergem la Londra...

– Cât de des va fi asta?

– Majoritatea timpului, răspunse el. Nu te poți plictisi de Londra. Pe când la țară, mai ales când plouă...

– Dacă n-ar ploua, n-am avea atâta frumusețe aici. Valea râului, copacii. Arăta cărarea cu paltini care ducea de la casă la cheiul râului. Apoi îl întrebă: fără îndoială, glumești despre Trendarrow, nu-i așa?

– Nu în întregime. Cred că o casă la țară ne-ar fi suficientă.

– Foarte bine. Instalează un chiriaș la Sampford Folliott și vom locui la Trendarrow.

– Trendarrow e mai departe de Londra, spuse el încăpățânat. Și când râul nu poate fi traversat, ca acum...

Îl privi incredulă.

– Sugerezi să renunț la Trendarrow? Tu, care mă cunoști atât de bine, care știi că e viața mea? Am fost fericiți aici.

– Nu neg. Dar mai sunt și alte case.

Privirea ei îmbrățișă încet, cu dragoste, pietrele cenușii, acoperite de licheni ale zidului, tufele de trandafiri galbeni și pajiștea din fața casei.

– Pentru mine, nu există altă casă. Credeam că ai înțeles asta.

Timothy sări în șa și o luă de mână.

– Iartă-mă. Cred că Londra m-a făcut insensibil.

Caroline se întoarse spre el, zâmbind.

– Nu vreau să te opresc să te distrezi. Dacă voi avea Trendarrow, voi fi o soție supusă.

Timothy izbucni în râs.

– Asta nu-ți pot promite. Nici să mă impun în fața unei Penwarden.

– Știi că nu sunt cu adevărat...

– Spiritul tău e Penwarden, chiar dacă ai alt sânge, spuse el amuzat.

Miles sosi călare, cu Piers alături.

– Spuneți-ne și nouă de ce râdeți, să râdem și noi.

Timothy arăta jenat. Caroline spuse rece:

– Mă tem că nu, domnule. Era ceva personal.

Miles ridică din umeri și-i zâmbi lui Piers.

– Se pare că te-am ofensat iar, domniță, voi încerca să îndrept lucrurile. Se întoarse spre Timothy. Îmi cer scuze, domnule. Am fost atât de impresionat de înfățișarea dumneavoastră ieri, încât am fost nepoliticos. Văzându-vă în dimineața asta îmbrăcat normal, apreciez simțul umorului de aseară.

Timothy întinse mâna, cu ochii albaștri strălucitori.

– Nu e nevoie de scuze, spuse vesel. M-am purtat prostește și v-am surprins. Sper că finul dumneavoastră apreciază că acum arăt mult mai bine ca un gentleman englez, nu-i așa?

Piers remarcă, plin de îndrăzneală:

– Arătați foarte chipeș, domnule. Dar de ce purtați perucă? Credeam că doar domnii în vârstă fac asta.

Timothy spuse solemn:

– Ai dreptate. Dar părul meu e de culoarea noroiului și e aspru ca o coadă de cal.

Piers se răsuci în șa ca să examineze coada calului pe care îl călărea. Luând o șuviță între degete, îl privi pe Timothy, nevenindu-i să creadă că era adevărat.

– Chiar așa, domnule? N-am văzut niciodată un bărbat cu un astfel de păr.

Miles și Timothy râseră. Apoi, Miles spuse:

– Domnul Brencombe face glume, Piers. Nu uita asta.

Caroline nu era sigură dacă tonul lui era sarcastic, sau era doar imaginația ei. Îi privea fiecare remarcă, suspicioasă și ostilă, de când Polly îi raportase parțial conversația pe care o auzise.

– Treceam, doar treceam, domniță, de-a lungul culoarului, iar căpitanul Penwarden și domnul Courtenay vorbeau mai încolo. Tatăl tău a spus că va trimite un băiat să cheme

notarul. Apoi americanul a spus ceva, dar n-am auzit decât numele dumneavoastră. Atunci, tatăl tău s-a înfuriat și a strigat: „Nu accept contrazicere, domnule. Problema se va rezolva în seara asta".

Tatăl ei nu-i spusese nimic despre planurile lui. De fapt, în dimineața asta, era atât de preocupat de nepotul lui că aproape că nici nu o băgase în seamă. Acum se gândea că înțelegea suferința Ameliei și-și aminti vorbele: „Când își pune ceva în minte, e crud". Dar chiar împotriva ei, pe care doar ieri spusese c-o iubea atât de mult?

Îl văzuse călărind dinspre grajduri, vesel și satisfăcut. Își îndemnă calul, făcându-i semn lui Timothy s-o urmeze.

– Hai s-o luăm înainte, sugeră cu falsă veselie, să nu-l mai audă pe băiatul ăla lăudându-se. Imită vocea lui Piers: câmpurile din Anglia sunt cât niște batiste. În Virginia se întind pe mii de acri. Servitorii voștri sunt cu duzinile, ai noștri cu sutele. Îmi vine să-i trag una cu biciul.

Timothy numără pe degete.

– Regulile unei căsătorii fericite. Numărul unu, locuim la Trendarrow. Numărul doi, niciodată nu trebuie să mă laud.

Caroline se relaxă și puse cu tandrețe o mână pe brațul lui.

– Ești atât de bun cu mine, Timothy. Doar vederea feței tale mă înveselește.

– Fiindcă e fața unui clovn?

– N-am spus asta, protestă ea.

– Unele domnișoare din Londra păreau să gândească faptul că nu am creier și mă tratau ca pe un negru.

– Dacă se poartă așa când sunt eu prezentă...

Roși și-și ridică bărbia.

Timothy o întrebă:

– Caroline, ești sigură că vrei să te măriți cu mine? Eu... eu nu sunt un bărbat ambițios. Nu mă voi remarca în societate sau...

Era uimită.

– Să nu mă mărit cu tine? Am hotărât asta de când eram copii. A, înțeleg. Ai luat în serios motivul pe care ți l-am spus de a ne amâna logodna. Dar ți-am spus, mama mi-a zis să declar că sunt nesigură de sentimentele mele. Știi că nu e adevărat. Cum el nu se însenină, cum se așteptase, adăugă încet, surprinsă: tu ești nesigur de sentimentele tale.

Așteptă ca el să nege, dar rămase tăcut și roși. Atunci, ea exclamă:

– Așa deci. Îți place mai mult de vreo fată din Londra.

Era rândul lui să fie șocat.

– Nu-i adevărat. Am cunoscut multe tinere frumoase. Dar nici una nu se compară cu tine. Sunt insipide. La Londra e apreciat spiritul în conversație. Dar niciodată nu m-am depărtat de tine, declară el sincer.

– Atunci, ce ai, Timothy? De ce te îndoiești?

– Câteodată cred că nu sunt pe măsura așteptărilor tale. Când vom uita amintirile copilăriei...

– Niciodată, protestă ea. Nu le vom uita niciodată. Le vom retrăi în copiii noștri, care vor crește la Trendarrow, lângă noi. Timothy, ce ai? Ți-am dat vreun motiv? Am sugerat eu vreodată, până să mă oblige mama în dimineața asta, că...

– Nu. Îndoiala e înăuntrul meu.

Tristă, văzu în ochii lui rugămintea unui copil care caută aprobare. Scoțându-și mănușa, îl mângâie ușor pe obraz și spuse:

– Atunci trebuie să ți-o risipesc.

Nepăsându-i de ceilalți călăreți se aplecă și-l sărută pe gură.

Ochii lui se înseninară. Îi sărută degetele.

– Iartă-mă că am fost prost. Voi face tot ce voi putea să te fac fericită, Caroline. Apoi chicoti. Bănuiesc că Piers nu se aștepta la asta de la un gentleman englez.

– Nu-mi pasă ce gândesc Piers sau domnul Courtenay.

De fapt, nu putea ghici ce gândea Miles despre acțiunea ei impulsivă.

Nicholas se apropie, zâmbind. Această partidă de călărie pe moșie fusese ideea lui și a lui Miles, se gândi ea amar, ca să-i arate viitoarea proprietate.

Pe chei, muncitorii încărcau cărbunele ce fusese adus cu corabia ieri. Doi pescari trăgeau plasele pline cu somon.

Miles se întoarse spre gazda lui.

– Viața lângă râu e aceeași în toată lumea, bănuiesc. Toate proviziile mele sunt aduse pe râu. Tutunul meu pleacă la distribuitori de pe cheiuri.

Piers declară disprețuitor:

– Nu poți compara cheiurile tale, Miles cu acestea minuscule. Râul James are patru kilometri și jumătate lățime în unele locuri.

Exasperată, Caroline exclamă:

– Nu mai spune prostii, Piers. Un râu nu poate fi atât de lat.

Văzând că finul lui roșise, Miles interveni:

– Băiatul e cam lăudăros, domniță. Dar nu minte. Fără îndoială, tatăl tău a văzut astfel de râuri mari, când a călătorit în jurul lumii.

– Așa e, fu de acord Nicholas, descălecând. Totuși nu le-aș schimba cu Tamar-ul. Marea e la doar optsprezece kilometri de aici. Câteodată jur că se simte mirosul ei.

Muncitorii se opriră să-l salute. O bătrână ieși din casă și duse mâna streașină la ochi, cu un copil mic agățat de fusta ei. Nicholas o salută.

– Bess, el e domnul Courtenay, fiul surorii mele Mary și a venit din America.

Bătrâna îl privi uimită pe Miles. Apoi își ridică un colț al șorțului și-și șterse ochii de lacrimi.

– Iartă-mă, domnule. Am fost dădaca lui Mary, era o fetiță frumoasă. A fost o zi tristă la Trendarrow când a plecat. Dar asta a fost atât de demult.

Miles sări din șa și-i luă mâinile. Uitat, copilul fugi după un fluture. Muncitorii se apropiară să-l studieze pe Miles. Bătrâna îl privea în ochi, pierdută.

Caroline își dădu capul în spate. Cu amărăciune, se gândea că-l acceptau deja. Deoarece era un Penwarden, nepotul căpitanului. Pe când pe mine mă acceptă doar pentru că așa vrea căpitanul. În ochii lor, copilul din flori născut la han avea mai multe drepturi asupra Trendarrow-ului ca mine.

Îl privi pe Timothy, care urmărea cum scoteau somonul la mal. Oare avea dreptate, era mai bine să renunțe la Trendarrow fără luptă și să trăiască împreună la Samford Folliott? Nu asta se aștepta de la o fată, când se mărita? Să uite restul... chiar Trendarrow?

Nu, strigă inima ei. Nu era destul. Îl vroia pe Timothy și Trendarrow. Pe primul îl întorcea pe degete. Pentru al doilea va lupta cu toate forțele ei, cu toate armele posibile, lacrimi, rugăminți, chiar minciuni, dacă era nevoie.

Își privi rivalul. Se plimba pe chei cu Nicholas, observând, comentând, salutându-se cu sătenii cu superioritatea unui bărbat obișnuit cu bogăția și puterea. Avea deja destul. Cum va putea avea grijă de Trendarrow și de marea lui plantație din Virginia? Plantația lui. Îi veni în minte o armă pe care o putea folosi.

Strigându-l pe Timothy s-o ajute să descalece, se alătură celor doi de pe chei.

– Ai sugerat, domnule Courtenay, că munca pe chei e la fel oriunde în lume. Totuși, cred că observi o diferență. Muncitorii pe care îi vezi aici sunt liberi. Nu folosim sclavi în Cornwall. Înainte ca Miles să poată răspunde, se întoarse spre Nicholas. Știai că domnul Courtenay are mai mult de trei sute de sclavi, tată? Spune că n-o duc mai rău decât marinarii de pe corăbiile tale.

Fața lui Nicholas se înroși. Ochiul lui negru aruncă flăcări spre Miles. Tânărul spuse repede:

– Nu am spus chiar așa, domnule.

– Nu-mi pasă ce ai spus, domnule. Ești stăpân de sclavi?

– Sigur. Toți moșierii mari sunt.

– I-am văzut în porturile din Africa. I-am văzut înlănțuiți și bătuți, îndesați în calele vaselor ca vitele, bărbați, femei, chiar și copii. Îndrăznești să-i compari cu marinarii care sunt plătiți să-și apere țara, bine hrăniți, îngrijiți, liberi să-și vadă nevestele și copiii când ajungem în port. Și când marinăria lor se încheie, le dau multora de lucru la Trendarrow. Thomas, care și-a pierdut un braț, tăiat de o macetă spaniolă. Silvas, care lucrează grădina, deși are un picior de lemn. Samuel, barcagiul, toți au fost pe mare cu mine și...

– Asta spuneam și eu, domnule, interveni Miles. Oamenii dumneavoastră sunt bine tratați, ca și sclavii mei. Dar veți admite că există ofițeri cruzi, așa cum există stăpâni de sclavi cruzi. E la fel în viață; există stăpâni buni și stăpâni răi.

– Sistemul e rău, declară Nicholas. Întregul sistem de a stăpâni alți oameni ca pe vite, obligându-i să facă ceea ce nu vor.

– Așa cum fac cei care îi iau cu arcanul pe oameni să-i facă marinari, spuse Miles calm.

Fața lui Nicholas deveni atât de roșie, încât Caroline se temu de consecințe. Îi puse o mână pe braț.

– Mai bine să nu continuăm discuția asta, sau poate mai târziu, tată.

Își trase brațul.

– Discuție! N-am mai auzit așa o neobrăzare. Și tocmai de la fiul surorii mele! Făcu un pas spre Miles. Vrei să-mi spui că era de acord cu un astfel de obicei revoltător?

Miles nu cedă.

– Am avut servitori negri în casă ani de zile, inclusiv propria mea doică, la care am ținut mult. Când a murit, deși mama avea grijă de mine, mi s-a frânt inima.

Nicholas îl privea, dădu din cap și murmură:

– Propria mea soră. Atât de blândă.

– Așa a rămas mereu, iubită de toți sclavii. Dacă tatăl meu sau eu îi exploatam mai mult decât puteau...

Se întrerupse, căci Caroline țipă alarmată. Copilul, alergând încă după fluture, se apropia de marginea cheiului. Trecu pe lângă mâna întinsă a ei și căzu în apă.

Caroline se apropie.

– Timothy! Timothy, repede!

El își scoase haina și pălăria, îi ceru unui muncitor să-i scoată cizmele și plonjă în apă. Caroline stătea cu mâinile împreunate, rugându-se în tăcere. Miles își scoase și el haina.

Fără să-l privească, ea spuse:

– N-are rost să încerci să-i ajuți. Curentul e înșelător. Timothy o va salva, vei vedea.

Își puse haina la loc și spuse resemnat:

– Ai dreptate. Nu știu să înot.

Copila era luată de apă. Capul lui Timothy era la câțiva metri de ea când se scufundă. Se scufundă și el după ea. Se ridică, în brațe cu fetița. O luă spre chei. Curentul era puternic.

Unul dintre pescari își dezlegase barca și vâslea spre Timothy. Trase fetița în barcă. Barca îl lovi pe Timothy în cap și se scufundă. În timp ce Caroline suspină disperată, Miles se aruncă îmbrăcat în apă.

– Nebunule, exclamă ea involuntar. Vă veți îneca amândoi.

După clipe lungi, capul lui Timothy ieși iar la suprafață. Se prinse de barcă. Miles se zbătea în apă, îngreunat de hainele ude. Doi barcagii îl scoaseră și pe el.

O femeie ieși în fugă din căsuță și luă fetița în brațe. Apoi, văzându-l pe Miles scos afară din apă, îngenunche în fața lui, sărutându-i mâna.

Uitând de teamă, Caroline se mânie de greșeala femeii. Luând mâna lui Timothy, îl trase în față.

– Greșești, Nancy, spuse ea. Domnul Brencombe ți-a salvat fiica.

Femeia îi privea confuză pe amândoi. Apoi își exprimă gratitudinea față de Timothy. Jenat, el murmură:

– Hai, ai grijă de fetiță. Apa e rece.

Nicholas îl bătu pe umăr.

– Bravo, băiete. Și tu, Miles. Curajos, dar prost, cum a spus fata mea.

Sătenii se strânseră în jurul lor. Unul aduse caii, altul îi aduse cizmele lui Timothy. El respira greu. Sângele care îi curgea din cap se amesteca printre picăturile de apă, iar în păr avea alge. Totuși, Caroline se gândi că niciodată nu-l mai iubise ca acum.

– Dragă Timothy, du-te acasă și schimbă-te. Spune-i lui Thomas să aprindă focul în camera ta.

Piers se apropie cu un obiect zdrențuit de capătul unei vâsle.

– Cred că e a dumneavoastră, domnule.

Timothy examină peruca distrusă. Apoi, învârtind-o pe deget, râse.

– La naiba, nu ajunge să mă pudrez ca să arăt iar bine. Se întoarse spre Miles, al cărui păr ud se cârlionțase deja lângă urechi. Acest domn e în avantaj. Vino, domnule Courtenay, ne vom zvânta împreună.

Sătenii se dădură la o parte, lăsându-i pe cei doi să plece călare. Urmându-i mai încet alături de tatăl ei, Caroline încerca să-și pună în ordine sentimentele. Era mândră de Timothy, se bucura că Miles văzuse curajul lui, și la fel și Piers. Cât despre Miles... Sfidase avertismentul ei și rațiunea, sărind în râu îmbrăcat, fără să știe să înoate. Fusese nebun. Dar curajos. Și pentru căpitanul Penwarden, curajul scuza multe defecte.

Ar fi vrut ca Miles să fi privit neajutorat, ca și ea, iar Timothy să nu împartă triumful cu nimeni; ca acest om care era dușmanul ei să nu-i trezească admirația și respectul.

***

Amelia era încruntată în timp ce cosea. Caroline nu era surprinsă. Nicholas nu anunțase pe nimeni în afară de Miles că venea notarul și Caroline, nevrând să-i cauzeze neplăceri

lui Polly, nu menționase subiectul. Amelia avu astfel un oaspete în plus cu cinci minute înainte de cină, iar Nicholas insistă ca notarul să rămână la ei peste noapte. Nu mai avu timp să întrebe motivul acestei vizite neașteptate, nici Caroline nu mai avu ocazia să discute cu tatăl ei, ca să-și pledeze cauza.

Acum, era prea târziu. După cină, Nicholas îi invită pe Miles și pe notar să vină cu el în altă cameră. Timothy, bine dispus ca întotdeauna, nu se supărase că fusese exclus, ci își exprimă ușurarea de a nu fi obligat să asculte discuții despre legi. Faptul că nu-l invitase și pe el era, după ea, o confirmare a intenției lui Nicholas, iar mai târziu îl văzu pe tatăl ei îndesând un document în buzunar la vederea ei.

Cum îi putea face asta? Să-și încalce promisiunea, să-i înșele încrederea? Oare legăturile de sânge erau atât de puternice încât să șteargă în patruzeci și opt de ore optsprezece ani de devotament? Nu crezuse că era ceva ce Nicholas n-ar fi făcut pentru fericirea ei, nici o dorință pe care să nu i-o îndeplinească. Și acum, fără să-i spună nimic, își schimba testamentul în favoarea străinului, a unui om care nu cunoștea Anglia sau Wales-ul și nu vorbea corect. Și care avea deja o sută de mii de acri de pământ.

Timothy sugeră vesel:

– Jucăm cărți? Bănuiesc că e vreun joc pe care-l știe și Piers.

– Știu să joc orice, declară băiatul. Și vă garantez că voi câștiga.

– Atunci să nu jucăm pe mize mari, râse Timothy. Nu mă dau banii afară din casă, momentan. Văzu privirea de avertizare a Carolinei și murmură: Am uitat că mamei tale

nu-i plac jocurile de noroc. În Londra, un bărbat nu e văzut bine dacă nu riscă din când în când la masa de joc.

Amelia lăsă cusutul.

– Voi doi puteți juca, dar nu pe bani. Vreau ca Piers să-mi povestească despre țara lui, despre care știu atât de puțin și de care e atât de mândru.

Bătu cu mâna pe scaunul de lângă ea și Caroline fu la fel de uimită ca băiatul de această schimbare bruscă de atitudine. Nu se putea concentra să joace și Timothy, tachinând-o, îi spuse că Piers ar fi jucat mai bine.

Dar Piers se simțea în largul lui. Vocea lui era sigură și răsuna clar.

– Guvernul britanic e atât de încăpățânat și nu cunoaște problemele americane, încât Miles crede că va fi o revoltă.

– O revoltă? repetă Amelia, oripilată.

– Cu muschete, săbii și tunuri, adăugă Piers încântat. Dacă are loc în timp ce sunt aici la școală, voi fugi și...

– Vrei să spui că domnul Courtenay se va ridica împotriva guvernatorului, reprezentantul coroanei, împotriva regelui însuși?

Piers era puțin jenat, dar răspunse cu îndărătnicie:

– Dacă regele greșește, atunci Miles și ceilalți conducători și toți americanii, nu vor avea de ales, nu-i așa?

Caroline auzi inspirația Ameliei, văzu privirea de triumf pe fața mamei ei și-și dădu seama ce vroia să obțină. Aveau totuși o armă cu care să-l înfrângă pe Miles. Nicholas putea trece cu vederea sclavia. Dar trădarea, în această casă care-și dovedise loialitatea față de coroană de-a lungul vremurilor, nu ar fi tolerat-o.

Caroline se înveseli. Un cuvânt de-al Ameliei și Miles va cădea în dizgrație și va fi probabil dezmoștenit. El și

lăudărosul de Piers vor pleca de la Trendarrow și toate vor fi ca înainte, ca și cum n-ar fi venit niciodată.

Nu, nu va fi chiar la fel. Căci apăruse îndoiala, gelozia și mai alesa durerea trădării de către tatăl ei.

Se duse să se culce curând după ce Piers fusese trimis la culcare. Dar nu adormi. Privea în întuneric, auzind-o pe Amelia trecând pe lângă ușă, apoi pasul greu al tatălui ei, voci de bărbați. În dormitorul părinților, Nicholas va spune ce făcuse; iar mâine va repara totul.

Ce făcuse Nicholas în seara asta? Ce fusese scris, semnat și pecetluit, lângă paharele de vin de Porto și pipele de tutun de Virginia? În bibliotecă, în sertarul secret al biroului tatălui ei...

Se dădu jos din pat și-și căută halatul și o lumânare. Deschise ușa cu grijă și ascultă. Se auzeau mici zgomote de noapte. Un șoarece apăru. Cum era desculță, nu făcu nici un zgomot când merse spre scări.

Casa scărilor era întunecată, misterioasă. Începu să coboare, cu inima bătându-i cu putere. O treaptă scârțâi în tăcerea nopții. Simți pe cineva în spate. Se întoarse și deschise gura ca să țipe. O mână i-o acoperi.

O față neagră, cu ochii strălucind, era deasupra ei. Scăpă lumânarea din mână. Când bărbatul o prinse, văzu strălucirea unui cuțit. Se ținu de balustradă și simțea că întunericul se învârtea în jurul ei.

Auzi vocea bărbatului în ureche:

– Nu te teme, domniță. Benjamin nu lovește pe tine. Benjamin n-a lovit niciodată o femeie în viața lui.

Înghițind în sec, încercă să se controleze. Leșinul trecu. Când el ridică lumânarea, văzu că bărbatul purta o livrea albastră cu fața argintie și o perucă albă pudrată; ochii lui negri erau îngrijorați.

– Promiți să nu țipi? întrebă el.

Dădu din cap că da și el îi luă mâna de la gură. Îi ceru scuze.

– Eu scuze că te-am speriat, domniță. Am crezut că ești un dușman al domnului Courtenay. Prietenii domnului Courtenay spun că are dușmani în toată Anglia, din cauza politicii.

Începând să înțeleagă, Caroline întrebă:

– Ești servitorul domnului Courtenay?

– Da, domniță.

Îl studie cu atenție.

– Ești sclav?

– Un sclav eliberat, domniță. Domnul Courtenay m-a eliberat.

– Ești... ești educat? întrebă neîncrezătoare.

– Da, domniță. Știu să citesc și să scriu. Știu ceva greacă și latină.

Degetele ei se strânseră pe balustradă.

– Ce faci aici, la ora asta?

– Dorm în fața ușii stăpânului, domniță. El dat libertate, tratat ca om alb. Eu vreau murit pentru el.

Caroline îl privi uimită. Apoi, brusc conștientă de felul cum era îmbrăcată, îi smulse lumânarea și fugi în camera ei.

***

Casa era ciudat de liniștită când, după ce dormise până târziu, Caroline coborî scările a doua zi dimineață. Află de la Polly că Amelia era încuiată cu tatăl ei. Timothy și Piers jucau cărți. Miles nu se vedea.

Apăru servitorul negru. Zâmbi, făcu o plecăciune și ar fi vorbit cu ea. Dar ea plecă, jenată de ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

Deci, deja se întâmplase. Nu se îndoia că Nicholas aflase de părerile anti-regale ale nepotului lui și-l gonise. Deși nu știa cât de mânios putea fi tatăl ei, știa la ce să se aștepte. Când era furios, toți se fereau din calea lui. Doar Amelia avea curajul să stea lângă el.

Sigur că acum Nicholas avea motiv de supărare și pentru prima oară simți că-l înțelegea. Să descopere că unicul fiu al surorii sale iubite era nu numai un proprietar de sclavi, dar și un rebel!

Încă nu vroia să-l întâlnească. Nici nu vroia să fie prezentă când Miles și finul lui vor pleca. Nu vroia să-i mai asculte vocea profundă care o atrăgea, împotriva voinței ei; nici să-și amintească faptul că o dusese în brațe, cu capul pe umărul lui.

Ieșind din casă pe o ușă lăturalnică, ajunse în grădină. Așa cum făcea întotdeauna când era tulburată, se duse la capelă.

Mai târziu, știu că Miles va fi acolo, privind râul.

Se opri brusc, mișcând o piatră care-i trăda prezența. El se apropie și spuse grav:

– E mai mult decât speram, să vorbim între patru ochi. Dacă aș putea întoarce timpul înapoi cu două zile... Dacă atunci când te-am văzut îngenunchind în fața altarului, aș fi plecat... Își duse o mână la frunte. Nu vroiam să aduc nefericirea în această casă. Am sperat să nu afle căpitanul Penwarden despre politica mea. Acum înțeleg dezamăgirea pe care i-am produs-o. Dar tu... Tu ești prea tânără să te preocupe politica. Ce-am făcut să te nemulțumesc?

Aroganța îi dispăruse. Ochii lui erau triști. Acum că era înfrânt și părăsea Trendarrow, nu-l mai ura.

– Nu persoana ta m-a nemulțumit, ci scopul venirii tale aici.

– Nu înțeleg.

– Ai încercat să mă prazi de ceea ce am mai scump.

Încruntându-se, Miles repetă:

– Nu te înțeleg, domniță.

Aerul lui de inocență o făcu să se indigneze:

– Nu ai destul pământ, de ce ai încercat să-mi iei Trendarrow?

Se încruntă și mai tare. Uimirea din ochii lui părea veritabilă.

– Ce te face să crezi că doresc Trendarrow? Ce ar putea să-mi treacă prin gând să-ți iau căminul?

Ezită, hotărârea ei risipindu-se în fața expresiei tulburate a feței lui. Miles făcu un pas spre ea și spuse:

– Verișoară Caroline, aceasta ar putea fi ultima dată când vorbim Hai să încercăm să rezolvăm neînțelegerile noastre. Deschise ușa capelei. Aceasta e o casă a Domnului și în ea, adevărul va triumfa.

Cu reținere, întră înaintea lui în capelă. Înăuntru, lumina era slabă. Se așezară pe o bancă. Caroline parcă visa, totuși în acest loc, ca întotdeauna, își găsea pacea interioară.

– Acum te rog, spune-mi, ce rău ți-am făcut, verișoară?

– Nu sunt verișoara ta, domnule Courtenay. Nu ți-a spus ta... căpitanul Penwarden asta?

Perplex, Miles dădu din cap că nu.

– Atunci, să-ți explic.

Ascultă povestea ei fără s-o întrerupă. După ce termină, el tăcu un timp. Apoi spuse blând:

– Acum înțeleg de ce te-a deranjat venirea mea. Dar totuși, cum ai crezut că pot fi atât de crud cu tine? Sau că tatăl tău, a cărui lume se învârte în jurul tău, ți-ar putea face asta?

– Ce altceva puteam să cred? Nu am dreptate? Noaptea trecută, când a venit notarul, nu și-a schimbat testamentul în favoarea ta?

– Asta vroia. Dar tu nu aveai de ce suferi.

– Tata și-ar fi încălcat promisiunea, mi-ar fi luat Trendarrow! Și spui că nu aveam de ce suferi!

Miles îi luă mâinile în ale sale.

– Calmează-te, micuțo. Nu aveam intenția să-ți iau Trendarrow. Unchiul meu a propus...

Tonul lui o făcea să vrea să protesteze și mai mult. Miles îi puse un deget pe buze.

– Stai liniștită și ascultă. Căpitanul Penwarden a declarat că nu ți-ar putea lua casa și moșia, căci te iubește. A adăugat doar o clauză la testament că dacă mori înaintea lui, sau fără moștenitori, Trendarrow va fi al meu.

Caroline făcu ochii mari. Îi venea să cadă în genunchi chiar atunci și să ceară iertare că se îndoise de tatăl ei. El nu vroise nici o clipă s-o dezmoștenească. Nici măcar nu-i spusese nepotului său că nu era fiica lui naturală. Iar motivul de a nu discuta problema cu ele era că posibilitatea morții ei premature sau de a nu avea copii, ca Amelia, le-ar fi cauzat durere. Oare de ce nu avusese încredere în el? În loc de asta, îi răsplătise dragostea cu suspiciune și reproș.

Văzând-o tulburată, Miles continuă:

– Când unchiul Nicholas a făcut această sugestie, am spus ceea ce vroiam să evit. Deși vroiam o moșie în Anglia, nu puteam accepta nici cea mai îndepărtată posibilitate ca

Trendarrow să-mi aparțină. Se ridică, sprijinindu-se de banca din față și privi fereastra de deasupra altarului. Bănuiesc că l-aș fi bucurat dacă aș fi tăcut, căci nu e normal ca tu să mori înaintea lui sau să nu faci copii. Totuși, mi-am ascultat conștiința.

– Și i-ai spus că ești un dușman, un antiregalist?

– Nu e atât de simplu, spuse el, întorcându-se spre ea. Nu sunt dușmanul nimănui, deocamdată. Vrem doar să fim tratați ca oameni liberi, să ridicăm propriile taxe, să ne facem propriile legi. Politica de succes din Anglia nu poate fi aplicată în America, o țară tânără care vrea progresul. Ești prea tânără să-ți pot explica.

Ridicându-se, Caroline spuse rece:

– Deși sunt tânără și proastă, nu consider că acesta e locul să-mi împărtășești ereziile tale. Îți amintesc, această capelă a fost construită de către un bărbat care și-ar fi dat viața pentru regalitate.

– Crezi că o spurc cu prezența mea? În fața lui Dumnezeu, cred că opiniile mele, acțiunile mele, sunt la fel de onorabile. Îmi risc viața pentru cauza americană la fel cum Harry Penwarden și-a riscat-o pentru Charles I.

Caroline se opri în ușă, întrebând peste umăr:

– Deci ai dușmani în Anglia, cum a sugerat servitorul ieri?

Zâmbi trist.

– Nu mă aștept să găsesc doar prieteni în Londra. Sunt și trădători printre noi.

– Trădători? E un cuvânt groaznic.

O urmă afară, închizând ușa cu grijă.

– Atunci, uită și uită-mă. Nu, nu pe mine, ci ceea ce reprezint în ochii tăi. Adu-ți aminte de mine din când în când,

dacă vrei, ca despre un om care vrea să îndeplinească un vis. Și în schimb a găsit alt vis, frumos, dar imposibil, și a văzut chiar și soarele strălucind mai tare când ai crezut că sunt altcineva.

Caroline stătea nemișcată pe poteca îngustă de deasupra râului. Nu se auzea nici un alt sunet pentru ea, decât vocea lui, plină de dorință. Părul lui blond constrasta cu verdele copacilor și-și aminti că-l considerase că avea culorile toamnei. Toamna care păstra tristețea trecerii verii și perspectiva iernii lungi și grele.

Parcă era într-un vis. Știa că râul se zbătea la baza stâncii, simțea porumbeii gângurind în grădină. Simțea poteca sub picioare, piatra aspră a zidului capelei sub degetele ei. Restul era ca un vis. Miles o privea în ochi. Își ridică brațele spre ea.

Ea se apropie, condusă de o voință care nu părea a ei, simțind că soarta adusese ceea ce avea să se întâmple.

Se auzi un strigăt aspru printre copaci, rupând vraja. Caroline privi peste râu, de unde venise sunetul. Un bărbat conducea doi boi la o baltă, un câine lătra la picioarele lui. Strigă un salut în timp ce o barcă se apropie. Lumea zilnică o cuprindea, lumea pe care o cunoștea, sigură și liniștită.

Tremură gândindu-se ce nebunie era să facă. Evitând privirea lui Miles, spuse:

– M-ai mințit că motivele tale au fost cele mai nobile. E adevărat că, refuzându-ți-se toată moștenirea, orgoliul te-a împins să refuzi și clauza aceea?

Miles îi prinse mâna și-i ridică bărbia, obligând-o să-l privească în ochi.

– Tot mai ești suspicioasă. Chiar dacă ți-am spus în fața lui Dumnezeu că nu doresc Trendarrow, sau să te rănesc?

Timothy nu-i vorbise niciodată așa, nici n-o strânsese de mână.

– Cum îndrăznești? spuse ea mânioasă.

– Tu îndrăznești, domniță. Să faci ceea ce n-a mai făcut nimeni. Să spui că sunt mincinos. Și doar o clipă după ce erai gata... Și ce mai contează?

Își frecă încheietura mâinii pe când el se îndepărtă și privi râul. Umerii îi căzuseră, mâinile îi atârnau pe lângă corp. Carolinei îi trecu supărarea. În loc, simți tristețe și dor. Își împreună mâinile, stăpânindu-se să nu-l atingă.

În cele din urmă spuse:

– Aveam toate motivele să cred că vroiai să capeți Trendarrow. Căci tu însuți ai admis asta.

– Cum adică?

– Vorbeam lângă elești cu nuferi. Ai spus: „Cu timpul, voi găsi o soție care să-mi dea un fiu pentru Trendarrow-ul meu".

Era șocat, apoi înțelese:

– Nu mă refeream la acest Trendarrow, Caroline. Trendarrow-ul meu e în Virginia. Așa a numit mama mea căminul nostru. Dacă m-ai fi întrebat atunci... Se opri, apoi spuse: Chiar după asta ai leșinat. Îi luă mâna în ale lui, ținând-o atât de blând încât și-ar fi putut-o trage, dacă ar fi vrut. Iartă-mă. Acum înțeleg de ce te-ai îndoit de mine. Am venit în pace, să văd căminul mamei mele. Nu știam dacă mai locuiau rudele ei aici, sau dacă să mă prezint. Am fost primit ca un fiu regăsit și m-am simțit bine. Totuși, am adus supărare, mai ales pentru tine.

Caroline spuse repede:

– Eu am greșit. Mi-e rușine că m-am îndoit de tatăl meu și că te-am judecat greșit. Erai oaspete, un străin. Și te-am tratat aproape ca pe un dușman.

– Așa cum mă consideră tatăl tău și s-ar putea să mă consideri și tu într-o zi.

Caroline își duse mâinile la obrajii roșii.

– Nu, niciodată. Orice politică ai face, care pe bună dreptate spui că nu o înțeleg, ai fost bun cu mine. Chiar și acum, ai luat asupra ta vina pentru suspiciunile mele. Te rog să mă ierți. Îți doresc numai bine în viitor.

– În viitor? Privi peste râu la fermierul cu boii. Viitorul e întunecat. Trecutul e luminos. Cât despre prezent... Ochii lui erau disperați. Într-o oră, voi pleca din viața ta. Fii fericită, micuță Caroline. Fii fericită în căsătoria ta, cu copiii tăi, aici, în siguranța Trendarrow-ului. Îmi voi aminti de tine așa cum te-am văzut întâia dată, cu fața plină de lumină și de bucurie; cu rochia verde, parte a pădurii, a visului meu. Așa cum ești acum, și vei fi mereu, deși acum fața ți-e umbrită.

Nu avu curajul să-l privească în timp ce-i săruta mâna.

– Adio, mică verișoară, murmură el cu vocea frântă. Dumnezeu să te aibă în pază.

Plecase. Înainte ca ea să-i poată răspunde, înainte să-și poată șterge lacrimile. Pașii lui se pierdură pe potecă. Își duse mâna la gură și-i rosti numele iar și iar. Doar porumbeii îi răspunseră, oftând din copaci.

Capitolul 4

Miles stătea în biblioteca locuinței pe care o închiriase la Londra, bătând cu pana de scris în degete, încruntându-se la foaia de hârtie goală de pe birou. Era cald, se anunțau tunete. Zgomotul și mirosul orașului aglomerat intrau pe fereastra deschisă. Îi era dor de Virginia, de o plimbare călare pe plantația sa în răcoarea dimineții sau pe strada Ducele de Gloucester din Williamsburg spre taverna Raleigh pentru un pahar de punci și discuții plăcute, după o sesiune a Casei Reprezentanților la Capitoliu.

După o astfel de întâlnire, se decisese să plece în călătorie: să viziteze casa mamei lui, să-și contacteze agentul de vânzări din Londra; înainte de toate, să facă tot ce putea pentru a evita ruptura de Anglia, care pentru mulți coloniști era doar o chestiune de timp.

Totuși, cum putuse spera să reușească acolo unde bărbați ca Benjamin Franklin dăduseră greș? Era printre cei mai tineri membri ai Adunării, de orientare moderată, sperând totuși că vocile lor puteau fi auzite, deși revolta se pregătea.

Până acum, aici în Londra, nu i se permisese nici măcar o șoaptă în sprijinul compatrioților săi. În ciuda scrisorilor de recomandare, a rapoartelor oficiale care-i fuseseră încredințate, fusese evitat și i se ceruseră scuze că nu fusese primit de vreun membru al guvernului britanic. Mâine, spuneau, poate va fi ocazia mâine. Chiar whig-ii, pe care i-i prezentase domnul Franklin, erau de neimpresionat, nepăsându-le că răbdarea coloniștilor avea o limită.

Experiența lui în Londra fusese amară. Pe străzile din Williamsburg, lumea îl saluta. Era un oaspete frecvent la palatul guvernatorului. Pe moșia lui avea autoritatea supremă. Aici era un nimeni, un necunoscut, un „colonist" indezirabil, un producător de probleme.

Îi spusese Carolinei că-și riscă viața. Viața lui, descoperise cu tristețe, nu avea suficientă importanță ca să producă cea mai mică îngrijorare guvernului britanic. Trebuia să fii un orator înfocat, ca Patrick Henry, ca să-ți atragi mânia guvernatorilor.

Chiar și viața lui la Trendarrow se dovedise o greșeală. Cât despre verișoara Caroline, care nu era verișoara lui naturală...

Miles lăsă pana și se duse la fereastră, privind cerul plumburiu. Ce joc al sorții o făcuse să îngenuncheze în capelă, chiar la sosirea lui la Trendarrow? De ce nu plecase atunci, lăsând-o să se roage, fără să-i vorbească, fără să-i rămână în memorie trupul ei micuț și cald în brațele lui și părul ei mătăsos când o dusese în casă după ce leșinase?

Fulgeră, alungându-i gândurile tandre. Apoi se auzi tunetul, ca un sunet de tun ce avea să urmeze.

Furtuna era la fel ca dispoziția lui, și pentru prima oară în viață, Miles se recunoscu învins. Era posibilă o singură decizie.

Să ia prima corabie spre casă și o dată ajuns la Tidewater, să-și pună treburile în ordine și să-și îndeplinească datoria de ofițer în miliție, pregătindu-se pentru confruntarea care părea inevitabilă.

Vru să sune să vină servitorul, dar fața lui Benjamin apăru deja în ușă.

– Aveți un oaspete, domnule. Căpitanul Penwarden e aici, cerând să vă vadă.

Nicholas intră cu zgomot, scoțând fum, făcându-și vânt cu o batistă. Era atât de roșu că Miles se grăbi să-l ajute să se așeze pe un scaun. Îi spuse neliniștit:

– Sper că animozitatea împotriva mea nu vă va împiedica să beți un pahar de vin cu mine.

Nicholas se lăsă greu în scaun, aranjându-și eșarfa.

– Aș dori vin de Madeira. Se lăsă pe spătar, dându-și pe spate peruca de pe fruntea lucitoare. Asta mă face conștient de vârsta mea, vremea asta fierbinte. E o zi să stai pe marea liniștită, nu să cauți un nepot renegat. Mormăi cu satisfacție în timp ce sorbi din vin, în timp ce Miles aștepta o explicație a vizitei lui.

După ce Benjamin ieși, Nicholas spuse brusc:

– Văd că negrul e încă lângă tine.

– De ce n-ar fi?

– Sclav eliberat, nu-i așa?

– Așa e. Dar dacă l-ați întreba pe Benjamin care e cea mai scumpă dorință a lui, pun pariu că va spune că e să moară în serviciul meu la Trendarrow. Trendarrow-ul meu, pe râul James, nu pe Tamar, adăugă grăbit.

Nicholas întinse paharul ca să i-l reumple.

– Dacă ai spune că ești împotriva sclaviei, m-aș simți mai bine, Miles. Insiști asupra egalității în această revoltă pe care o coci. Cum împaci asta cu sclavia?

– Nici un om, nici un sistem, nu sunt perfecți, domnule. Cred că, în timp, nu vor mai fi aduși sclavi în America. Sunt deja voci împotriva acestei practici. Dar deocamdată avem probleme mai mari.

– Și ai anunțat Camera Comunelor de asta? Ai convins guvernul, ai obținut independența coloniei?

Degetele lui Miles se strânseră pe piciorul paharului.

– Nu, domnule. În Londra sunt doar un pește mic într-un eleșteu mare.

– În Virginia ești un peștoi mare, nu-i așa?

Miles confirmă, iar Nicholas își întinse picioarele.

– M-am gândit la asta. Ești încăpățânat. Nu vrei să cedezi deloc, deși m-ai mâniat.

– Nu sunt dușmanul dumneavoastră. Dacă am fost nepoliticos...

– N-ai fost. Tocmai asta mă doare. Nici măcar n-ai ridicat vocea. M-ai făcut să mă simt prost. Asta te-au învățat la facultatea din Williamsburg, nu-i așa? Să nu-ți pierzi niciodată cumpătul?

– Încerc să trăiesc ca un gentleman din Virginia, după un cod al bunelor maniere stabilit de colonelul George Washington, care spune să respectăm toți oamenii.

Nicholas sări în picioare.

– Doamne sfinte! Probabil că ai auzit de asta de la bunicul tău. Am uitat, nu l-ai cunoscut. Spune-mi, codul ăsta altruist e de acord să te bucuri de viață, căci ești tânăr și sunt multe femei frumoase?

Relaxându-se puțin, Miles spuse cu grijă:

– Am înclinațiile naturale ale unui bărbat, domnule.

Nicholas se lovi cu palma pe genunchi:

– Mă bucur să aud asta. Începusem să cred că ești prea fandosit pentru un marinar obișnuit ca mine. Își scoase pipa din buzunarul mare. Trase din ea, apoi îi făcu cu ochiul. Îți fac vânzare, observi. O iarbă plăcută, tutunul. Stai jos, Miles. Îmi înțepenește gâtul să întorc capul după tine.

Miles râse, acceptând cu ușurare faptul că unchiul său se împăcase cu el. Se așeză, turnându-și încă un pahar cu vin.

– Mă bucur că ați venit. Când m-ați gonit, mă temeam...

– Da, da, știu. Credeai că nu ne vei mai vedea vreodată. Dar la vârsta mea, vreau să dorm bine noaptea. Fața surorii mele apărea din întuneric, plină de reproș. Eram nedespărțiți, Miles. Cum ea a născut fiul pe care eu niciodată... fiul pe care mi l-am dorit, ar fi fost deplasat să continuu să-ți port pică. Chiar dacă nu avem aceleași păreri, chiar dacă dezaprob politica ta, ești totuși fiul lui Mary. Ești totuși un Penwarden.

Bănuind că vrea să atace din nou subiectul testamentului, Miles spuse repede:

– Domnule, problema Trendarrow-ului...

– Deocamdată nu mă preocupă Trendarrow. La urma urmei, Caroline e sănătoasă și s-ar părea că se va mărita anul ăsta. Viitorul familiei mele pare destul de sigur.

Miles își privi mâinile împreunate, temându-se să nu-și trădeze tulburarea la menționarea căsătoriei Carolinei.

Nicholas se aplecă în față și-l atinse pe genunchi cu coada pipei.

– Am venit la Londra ca să ne împăcăm, băiete. Și ca să te ajut. Deși nu sunt de acord cu cauza ta, îți admir tenacitatea. Bănuiesc că nu prea ai avut succes, nu-i așa?

Trist, Miles dădu din cap că așa era.

– Mai mult, ai fost ignorat, disprețuit?

Din nou Miles dădu din cap.

Nicholas își îndreptă umerii.

– Asta se va termina. Nici o rudă de-a mea nu va fi ignorată. Îți voi da scrisori de recomandare, te voi prezenta personal...

– Nu, domnule. Sunteți amabil, dar n-am intenția să profit.

– Atunci, ești un încăpățânat. Asta am auzit despre voi, coloniștii. Orgoliul vostru blestemat vă face imposibili.

– Mi-a mai rămas doar puțin orgoliu pentru ultimele trei săptămâni, răspunse Miles trist.

– Prostii! Vei fi orgolios cât vei trăi. Am studiat oamenii, Miles, în toate condițiile. Și spun, nimic nu te va încovoia. Ești la fel ca mama ta. Pedepse, întâmplări nefericite, o îndoiau ca pe un arc de oțel. Cum treceau, cum se îndrepta.

– Așa e, reflectă Miles. Când tata a fost ucis, am crezut că va fi distrusă. Dar a muncit și mai mult, și-a asumat și alte responsabilități.

– Femeile triste n-au nevoie de odihnă. Nicolas trase adânc din pipă și privi fumul. Nici bărbații. Acțiune. Aceasta e singura soluție. Tăcu puțin. Dar ne abatem de la subiect. De dragul mamei tale, vreau să-ți arăt partea plăcută a Londrei. Nu te pot lăsa să te întorci în sălbăticia ta cu ideea că suntem la fel de neprimitori ca sălbaticii voștri. Și mie mi-ar plăcea puțină distracție la Londra. Dar soția mea...

– Nu e cu dumneavostră?

– Ba da. Când Caroline m-a rugat s-o iau cu mine, sigur că Amelia...

Miles nu se putu abține.

– Fiica dumneavoastră e și ea aici?

– Da. Deși nu cred că-ți va face plăcere. S-a purtat urât cu tine la Trendarrow. Cred că a fost geloasă pe tine, mai ales c-ai apărut de ziua ei. Femeile sunt suspicioase.

Miles, apropiindu-se de fereastră în timp ce ploaia începu, spuse prevezător:

– Înainte de a pleca de la Trendarrow, m-am împăcat cu ea. Totul a fost o neînțelegere.

Nicholas se bătu cu palma pe genunchi.

– Ar trebui să fii mai discret, băiete. Abordarea directă o poți folosi cu o servitoare, dar nu ține la Caroline.

– Domnule! Nu m-am gândit...

– Dacă nu te-ai gândit, nu ești un bărbat adevărat, spuse Nicholas blând. E o fată frumoasă, nu-i așa? Are toate farmecele feminine. Are inima caldă, e veselă. De fapt, e tot ce Amelia nu e. Dacă o fată precum Caroline nu-ți face inima să bată mai repede, Miles, nu te recunosc ca rudă. Haide, fii sincer.

– Nu e nevoie să mă dezmoșteniți din cauza asta, unchiule Nicholas. Caroline are toate calitățile pe care le admir la o fată. Dar...

– Dar ce?

– Am înțeles că e promisă domnului Brencombe, că logodna ei...

– E ceva ciudat, îl întrerupse Nicholas, gesticulând cu pipa. De ziua ei era plină de planuri de nuntă, încercând să ne convingă să se logodească imediat. Totuși, acum...

Miles se aplecă în față.

– Acum?

Nicholas pufăi gânditor din pipă, încruntat.

– Pare să vrea să lase totul pe mai târziu. Când soția mea i-a spus că ar trebui să amâne anunțarea logodnei, fata s-a bucurat.

Fața lui Miles era impasibilă, deși inima îi bătea cu putere.

– Și domnul Brencombe? A fost de acord cu această amânare?

Nicholas flutură pipa în aer.

– O, el va fi de acord cu orice sugestie a Carolinei. Un tânăr amuzant și prietenos. N-ar rezista o zi pe mare.

– Nu e lipsit de curaj, îi reaminti Miles. Când fetița a căzut în râu...

– Nu, nu e laș, se ridică Nicholas și-l bătu cu coada pipei pe braț. Dar o să-ți spun ceva. Nu i-ar fi trecut prin cap s-o ajute pe fetiță dacă fiica mea nu l-ar fi îndemnat. Are nevoie de cineva care să gândească pentru el, să ia decizii. E potrivit pentru Caroline, bănuiesc, căci ea ține la el și-i place să iasă totul cum vrea ea. Dar nu e bine să cânte găina.

Se opri la ușă, scărpinându-se sub perucă.

– Ei, uite c-am uitat un motiv al vizitei mele. Avem bilete pentru teatrul din Drury Lane în seara asta. Vii cu noi? Bine. Stăm în casa lordului Brencombe, pe strada Conduit. Mă tem că el e prea bolnav să locuiască acolo. Servitorii nu sunt cum ar trebui, dar e confortabilă și Timothy e generos cu vinurile din pivniță.

***

Îmbrăcată cu rochia vișinie pe care o purtase de ziua ei, cu bijuterii în păr și un evantai la încheietura mâinii, Caroline intră în salonul viitorului ei socru și făcu o plecăciune către Miles. Observă cu încântare că el purta costumul purpuriu, avea părul pudrat și cârlionțat.

Hotărâtă să-i arate că prostia pe care fusese gata s-o facă lângă capela din Trendarrow era acum ferm alungată din mintea ei, spuse:

– Bună seara, vere Miles. Mama m-a trimis să-ți țin companie până e gata.

Purtarea ei nu avu efectul dorit. Miles era încântat că fusese directă, fără să se prefacă surprinsă că-l vedea. Sărutându-i mâna, el spuse grav:

– E o mare plăcere să te revăd, nu speram asta.

– Să uităm ce s-a întâmplat mai demult, domnule. Vreau să te consider vărul meu care locuiește departe, pe care vreau să-l întovărășesc în scurta lui vizită în țara noastră.

Miles nu-și putu opri râsul.

– Iartă-mă, mică verișoară, o rugă el, văzând-o șocată. Acum ești ca un copil fermecător. Apoi ești o domnișoară perfectă. Nu fi jignită. Acest amestec e încântător.

Hotărârea ei slăbi puțin. Dar vroia să fie stăpână pe situație. Se așeză pe sofaua franțuzească, întinzându-și poalele rochiei, astfel încât nu mai era loc lângă ea. Miles își trase un scaun lângă sofa.

– Domnul Brencombe vine? întrebă el ca din întâmplare.

– În seara asta, nu. Lui Timothy nu-i place teatrul. S-a dus la un meci de box. Văzând încântarea din ochii lui, continuă

repede: Sunt... sunt sigură că-ți va plăcea piesa; că vei putea urmări ceea ce vor să spună actorii. Îți voi spune când poți aplauda și... De ce zâmbești?

– De acest nou rol al tău, verișoară. Acela de profesoară. Bineînțeles că nu sunt aceleași obiceiuri în teatrele din țara ta și cele din a mea.

Făcu ochii mari de surpriză.

– Teatre? În țara ta?

– Bineînțeles, domniță. Avem teatru în Williamsburg. Ultima piesă pe care am văzut-o acolo a fost „Negustorul din Veneția", de Shakespeare.

Deschise evantaiul, jenată.

– Și ce distracții mai aveți acolo, domnule? Sunt cam ignorantă.

– Nu-ți face probleme. Mulți din Anglia nu știu, spuse el amar. Felul nostru de viață nu e mult diferit de cel din patria mamă. Facem vizite vecinilor, ca și voi, ne distrăm prietenii cu muzică și cărți de joc sau un meci de crichet. Bărbații joacă zaruri în taverne, în timp ce doamnele lor vizitează magazinele lui Miss Hunter din Williamsburg. Sunt curse de cai, vânătoare, instrucție cu miliția; se dansează la Taverna Raleigh. Când Adunarea e în sesiune, sunt baluri oficiale la palatul guvernatorului. Viața noastră nu e plicticoasă.

Îl privi cu ochii mari.

– Și tu poți să intri la rezidența guvernatorului?

– Sigur. Mai ales că lordul Dunmore are trei fete nemăritate.

– Sunt... frumoase?

Miles se sprijini pe spătar, desfăcându-și mâinile.

– Ce să-ți spun? Dacă spun că sunt, asta te va supăra. Dacă le declar urâte, vei bănui că te mint. Știu în ce bucluc pot intra atunci când o domnișoară mă pune să descriu înfățișarea alteia.

Strânse evantaiul.

– Se pare că știi multe despre sexul slab.

Zâmbind, remarcă:

– Ca burlac bogat și important, am nevoie de asta. Altfel aș fi fost păcălit de mult.

– Așa consideri căsătoria, o păcăleală?

– Nu, dacă e din dragoste. Dar am întâlnit multe tinere care deși zâmbeau inocent cu buzele, priveau peste umărul meu la plantația mea, evaluând-o.

Caroline continuă să privească evantaiul din poală.

– Pari deziluzionat, cinic.

– Experiența m-a făcut așa. Am descoperit că și în Londra, mamele cu fete de măritat sunt gata să treacă cu vederea că sunt un colonist demn de dispreț, de dragul averii mele. Omul care sunt, ce reprezint eu, nu contează pentru ele, nici pentru fetele lor proaste. Văzând că ea era încurcată și nu știa ce să răspundă, îi luă mâna. Iartă-mă, mică verișoară. Sunt hotărât să-mi las tristețea deoparte în seara asta, nu să-ți stric buna dispoziție.

Întrebă ezitant:

– Atunci, îi urăști și tu pe englezi, ca Piers?

– Nu, nu-i urăsc. Am părinți englezi, dacă-ți amintești. Mă disperă orbirea lor, ignoranța privind ceea ce se întâmplă în afara micii lor insule, mai ales în America. Oamenii voștri importanți continuă să se poarte de parcă suntem doar puțin

mai buni decât sălbaticii. Perpetuează mitul că suntem foști deținuți, o mulțime neajutorată dependentă de bunăvoința regelui și de mercenarii britanici. Sunt și câțiva, nu zic, ca lordul Chatham și domnul Edmund Burke... Ah, Caroline, de ce nu mă oprești? Cred că sunt destul de plicticos pentru tine, nu mai e nevoie să fiu și acru.

Privindu-l, ea spuse:

– Nu te consider nici una, nici alta, Miles. Aș vrea să înțeleg, dacă pot. Mi-ai spus că ești la fel de englez ca mine. Totuși vorbești ca un străin, când spui „țara ta și a mea". Nu face Virginia parte din Imperiul Britanic? Nu sunteți și voi supușii regelui George, ca noi? Vorbești aceeași limbă, porți aceleași haine și aveți aceleași obiceiuri și cultură. Unde e diferența care te face să ne privești aproape ca pe inamicii tăi?

Ochii Carolinei erau serioși, era puțin încruntată de concentrare. Miles întrebă:

– Să-ți spun despre economie și politică?

Ea desfăcu încet evantaiul în poală și urmări cu un deget modelul lui.

– Mă întreb câteodată dacă lumea mea nu e prea strâmtă, prea izolată; dacă nu teama mă ține la Trendarrow. Fără pă... fără căpitanul Penwarden și doamna Penwarden nu sunt nimic, nu am nimic.

– Îl ai pe Timothy Brencombe, îi aminti el.

Caroline se încruntă și mai mult.

– Dar Timothy face parte din Trendarrow. Când ne vom căsători, va locui acolo.

Miles ridică sprâncenele.

– A fost de acord cu asta?

– Da. M-a contrazis puțin. Dar opunerea lui n-a durat mult. Mereu cedează. Bineînțeles, vom petrece timpul și la conacul lui din Sampford Folliott și aici la Londra.

Miles se ridică. Stând cu spatele la ea, o întrebă:

– Asta dorești de la mariajul tău? Orice ai sugera, soțul tău trebuie să se supună. El să cedeze. Nu tu, nu-i așa?

Caroline simți fiori pe șira spinării. Avea ideea stranie că de răspunsul ei depindea viitorul. Nu spusese și Amelia același lucru, în dimineața zilei ei de naștere. „E datoria unei femei să-și urmeze soțul la casa lui, nu invers". De ce încercau amândoi s-o facă să se îndoiască, să-i întunece fericirea din imaginația ei?

Îl privi în ochi și spuse răspicat:

– Așa mă înțeleg cu Timothy. El e mai fericit astfel și e datoria unei soții să-și păstreze soțul fericit, nu-i așa?

Miles nu-i răspunse; continua s-o privească în ochi. În cele din urmă, ea privi în altă parte și-și închise evantaiul nerăbdătoare.

– Cred că mă compari cu mama ta. Fără îndoială, sunt în dezavantaj.

Miles se lăsă pe un genunchi lângă ea, luându-i mâinile într-ale lui. Spuse blând:

– Ești atât de ușor de rănit, micuțo. E bine să te măriți cu Timothy. Vei naviga cu el pe o mare liniștită, nu pe Atlanticul periculos, nu vei înfrunta furtunile și greutățile pe care mama ta le-a înfruntat. Fii mulțumită. Pentru tine, va fi bine.

Caroline tremura, nu știa dacă era pentru că o ținea de mână sau din cauza fiorului simțit. Panicată, se gândi că nu-l

va putea uita niciodată. Chiar atunci când îl consider dușmanul meu, nu-l pot urî. E o legătură între noi, care...

Ușa se deschise. Amelia avea buzele strânse, ochii întunecați de dezaprobare. Miles se ridică și, făcând o plecăciune, spuse calm:

– Admiram modelul de pe evantaiul domnișoarei Penwarden. Bănuiesc că e chinezesc. Soțul dumneavoastră probabil că a adus multe astfel de obiecte fermecătoare din străinătate.

Nici o situație, se gândi Caroline, nu-l putea face să-și piardă calmul. Și își aminti, cu un resentiment brusc, cum intrase sigură pe ea în această cameră, hotărâtă să-l joace pe degete, ca pe Timothy. Timothy, de când îl știa, n-o tulburase niciodată așa.

***

Piesa se terminase. Dacă l-ar fi întrebat cineva despre ce era vorba în ea, Miles n-ar fi știut ce să răspundă. Privise în gol scena. Dar atenția lui era la fata de lângă el. Era conștient de liniștea ei fermecătoare, de râsul ei, de batista dusă la ochi. Mai presus de toate, era conștient de apropierea ei. Umărul ei gol îi tenta degetele; linia gâtului ei sub părul mătăsos era o încântare pentru simțurile lui. Totuși, ce putea ea ști despre tentație, de dorința pe care o putea trezi, când experiența ei cu bărbații se limita la Timothy Brencombe, pe care îl privea ca pe un frate? Izolată la Trendarrow, crescută de un tată

desfrânat și de o mamă frigidă, de unde să știe ce bucurie ar aduce o căsătorie adevărată, așa cum văzuse el la părinții lui?

Putea să fie responsabil de trezirea ei, de teama, de anxietatea pe care i le-ar fi produs, de conflictul credinței ei față de mai multe persoane? Nu era mai bine să plece imediat și s-o lase pe prințesă dormind în turnul ei de iluzii de adolescentă, mulțumită de lumea ei îngustă și sigură?

Miles urcă în trăsura lui Nicholas și se așeză în colțul opus Carolinei, trăgându-și picioarele lungi, ca să n-o calce pe rochie. O văzu zâmbind, cu ochii încă strălucitori de emoție.

Caroline exclamă veselă:

– Cred că niciodată nu m-am distrat mai bine. Nu e așa c-a fost frumos, mamă?

Amelia privi pe fereastră.

– Piesa a fost bine jucată și semăna cu viața reală. Pentru mulți, inima dictează înaintea datoriei.

Nicholas tuși.

– Niciodată n-am înțeles de ce ar vrea un bărbat să se facă actor.. Să meargă țanțoș pe scenă și să vorbească tare.

Caroline îl înțepă:

– Nu așa faci și tu pe punte, tată?

Nicholas se bătu pe genunchi.

– Trebuia să mă gândesc că vei răspunde, domnișoară. Se întoarse spre Miles. Iată care e urmarea faptului că-i permit unei tinere să mă joace pe degete. Mă tachinează, râde de mine...

– Tată! Știi că te stimez, că te respect...

– Ei, haide, copilă. Nicholas se aplecă și o mângâie pe mână. Și eu te respect. Nu te supăra.

Caroline făcu un efort să zâmbească, dar era jenată. De ce era atât de sensibilă? De ce-i păsa de părerea lui Miles despre ea? În câteva săptămâni, el va părăsi Anglia și era puțin probabil să-l mai vadă vreodată. La acest gând, i se tăie respirația. Bucuria i se risipi.

Nu prea vorbi restul drumului. Când trăsura se opri în fața casei închiriate de Miles, se trase în colț, departe de lumina torței, care ar fi dat-o de gol, și abia șopti „Noapte bună".

Miles găsi o scrisoare de la Piers. Băiatul era încurcat de felul cum fusese primit în Anglia. Obișnuit, ca membru al unei familii conducătoare din Virginia, să fie respectat de copiii negustorilor și meseriașilor, se trezi disprețuit și ironizat de noii lui colegi de școală. Îi scria că doar unul fusese prietenos cu el: Paul Hardacre, fiul unui bancher, care este sortit, spre invidia lui Piers, să devină militar.

Miles citi printre rânduri, recunoscând sub bravada băiatului singurătatea. Își aminti zilele lui de școală la William și Mary College din Williamsburg, fericit printre băieții cu același statut social ca al lui, cu aceleași mentalități; vacanțele petrecute în casele confortabile și elegante ale marilor cultivatori de pe vremea când viața era liniștită și ușoară. Înainte ca guvernul britanic să-i pună la grea încercare, punând taxe mari, dând legi imposibile, ignorându-i de departe.

Lăsă scrisoarea să cadă. Nu avea ce să facă pentru Piers, decât să-l sfătuiască să fie răbdător și reținut. Nu avea ce face, mama lui vroia să fie educat în Anglia. Pentru el, situația era stabilită. Era loial patriei lui. Asta îi rezerva viitorul. Acolo trebuia să-și caute soție, una obișnuită cu pământul vast din Tidewater, nu cu izolarea unei văi din Țara Galilor; una care

să accepte discuții despre indieni, sclavi și prețul tutunului ca parte a vieții zilnice; una care să nu se teamă de viață sau de dragoste.

Se așeză la birou și-și luă pana. Cuvintele negre ca gândurile lui umpleau hârtia.

„Către Șeful Camerei Comunelor,
din Williamsburg, Virginia

Domnule,

Cu cel mai mare regret vă informez că misiunea mea, din partea dumneavoastră și a concetățenilor mei din Virginia, a eșuat. Gurvernul britanic e surd în refuzul său fanatic de a ne asculta cererile. Mă îndoiesc că lordul North citește măcar rapoartele noastre. Iar regele, nu cred că se uită măcar pe petițiile noastre umile, pe care apoi le folosește să-și aprindă pipa cu tutunul al cărui preț a scăzut atât de mult înât vom ajunge în închisoarea datornicilor.

Nu văd altă soluție decât să ridicăm armele, așa cum ne-a spus adesea Patrick Henry. Intenționez să-mi rezolv afacerile aici cât mai repede și să mă întorc să lupt.

Semnă furios și își puse sigiliul atât de hotărât, încât biroul scârțâi. Răspunse ciocănitului la ușă al lui Benjamin. Servitorul negru traversă camera în tăcere și se opri lângă el.

– Cred că ar trebui să vă spun ceva despre poștaș, domnule Courtenay.

– Ei bine?

– Când a adus scrisoarea aceea de la conașul Piers, a fost oprit la picioarele treptelor de la intrare.

– Oprit?

– Da, domnule. Un bărbat s-a apropiat și a vorbit cu el, apoi i-a dat niște bani. Apoi poștașul i-a dat scrisoarea s-o citească.

Miles se ridică, încruntat.

– Era doar o scrisoare, Benjamin? Aceasta, de la conașul Piers?

– Da, domnule. Sunt sigur. Bănuiți că bărbatul acela căuta o scrisoare din America? Credeți că era un spion?

Gânditor, Miles răspunse:

– Da, cred că era. Poate că, la urma urmei, nu sunt un pește atât de mic.

– Când plecăm acasă, domnule Courtenay? Nu-mi place Anglia, nici vremea rece, nici oamenii reci. Nu e bine pentru noi aici, domnule.

Miles puse o mână pe umărul negrului.

– Am o scrisoare pe care vreau s-o trimit cu primul vapor din Londra și vom pleca și noi din Plymonth.

Servitorul arăta încurcat.

– De ce mergem până la Plymonth, când pleacă vapoare din Londra?

Miles se depărtă, privind cu ochi goi hârtiile de pe birou. Chiar așa, de ce spusese Plymonth? Apoi, în timp ce privea scrisoarea pe care abia o scrisese, își dădu seama șocat, ideea era deja în mintea lui. De ce ar mai fi scris, dacă s-ar fi întors imediat?

Lumina lumânării căzu pe inelul cu pecete pe care i-l dăduse Nicholas, inelul cu blazonul familiei mamei lui. Familia Penwarden din Trendarrow. Toată copilăria aceste cuvinte îl obsedaseră, prevestiseră visul care îl adusese pe stânca de deasupra Tamarului. O găsise acolo, dragostea lui, și de acolo trebuia să-și ia rămas-bun de la ea. Nu aici în Londra, cu Timothy Brencombe lângă ea. Ci lângă capelă, unde păstra în minte imaginea ei: o zeiță a pădurilor în rochie verde, cu fața strălucind ca soarele. Va merge din nou la Trendarrow. Dar singur.

Capitolul 5

Călărind prin parc cu Timothy, Caroline era fascinată de priveliștea Londrei. Obișnuită cu nuanțele de culoare mai sobre ale țăranilor, cu traficul redus de pe ulițele de lângă Trendarrow, găsea captivante mișcarea continuă și explozia de culori. Treceau multe trăsuri, mulți oameni îmbrăcați în culori vii pe aleile parcului.

Soarele de dimineață îi încălzea spatele. Îndoielile de seara trecută dispăruseră. Era o nouă zi, plină de speranță, iar la noapte era un bal la care aveau să fie prezenți atât Timothy, cât și Miles.

Sporovăia veselă ca un copil, comentând tot ce vedea, în largul ei, ca întotdeauna, în compania lui Timothy. Ochii lui erau întunecați, colțurile gurii lăsate în jos. Umerii lui erau căzuți.

– Ce ai? întrebă Caroline. De ce ești atât de serios, când ai spus că în Londra viața e captivantă?

Timothy se forță să zâmbească.

– Nu-i nimic. M-am distrat prea mult noaptea trecută.

– La fel ca tata. Când bea prea mult, e mai bine să nu-i ieși în cale a doua zi. Ți se întâmplă des asta când ești în Londra?

Roșind, Timothy murmură:

– E ceva obișnuit la o întâlnire între bărbați. Sper că nu-mi vei interzice asta când vom fi căsătoriți.

Pentru prima oară era iritată că el n-o asculta. Vocea ei fu rece când răspunse.

– Într-adevăr, trebuie să te distrezi. Ești bărbat și poți face excese.

Ochii lui Timothy se măriră. Înghiți în sec și spuse:

– N-am alte vicii.

– N-am spus că ai. Dar dacă acest viciu te transformă într-un om de nesuportat, e suficient.

– Nu te supăra, Caroline. Pari a fi doamna Penwarden, de care mi-e teamă.

Caroline aproape că era jignită. Apoi, văzându-l că arată ca un copil care tocmai a fost certat, îi dădu mâna.

– Îmi pare rău. De obicei ești o companie plăcută...

– Și așa voi rămâne. Îi povesti meciul de box din seara trecută. Gesturile lui erau exagerate, expresia feței ridicolă, încât ea izbucni în râs. Se întâlniră cu un grup de tineri bărbați, cunoștințe de-ale lui Timothy, care îl încurajară să povestească. El îi invită pe câțiva oameni importanți care fuseseră la meci.

Caroline, încântată că Timothy era din nou cel pe care îl știa, aplaudă împreună cu ceilalți și fu privită de ei cu admirație. Curând, își dădu seama că atrăgeau atenția asupra lor, vorbind tare și râzând mult. Amelia n-ar fi fost de acord.

Încercă să-i capteze atenția lui Timothy, dar el era absorbit să se dea în spectacol. Caroline se îndepărtă puțin, sperând că el o va urma.

O trăsură opri lângă ea. Privi să vadă cine era înăuntru, apoi își ținu răsuflarea de dezamăgire. Fereastra fu lăsată și apăru un cap de femeie, cu o pălărie enormă cu pene. Era ultima persoană pe care Caroline ar fi vrut s-o vadă în clipa aceea: Sybilla Hardacre.

Verișoară de-a doua cu Amelia, fiica unui pair, se căsătorise cu un negustor cu influență. Soțul ei era bancher, gras, plin de pompă, cu un strop de umor, dar Nicholas nu-l suporta și Caroline se temea de el.

Sybilla o salută rece. Privirea ei dezaprobatoare se mută asupra lui Timothy.

– E trist că unii părinți au astfel de fii, remarcă acid. Dacă lordul Brencombe și-ar vedea fiul acum...

– Lordul Brencombe e în Devon, interveni Caroline repede. Timothy nu face nici un rău. Cred că a uitat de mine.

– Asta e evident. Sunt surprinsă că tatăl tău te lasă să te plimbi cu un tânăr care se poartă atât de execrabil. O voi informa pe Amelia că...

O izbucnire stridentă de râs îi acoperi cuvintele. Tinerii erau cu spatele la trăsură, atenți la Timothy. Unul dintre ei spuse clar:

– E ușor de ghicit cine e acest personaj, Brencombe. Domnul Eustace Jeremiah Hardacre, pomposul bătrân. Blestemații ăștia de negustori se cred egalii noștri.

Caroline ridică vocea și întrebă de sănătatea familiei doamnei Hardacre. Sybilla însă ordonă vizitiului să mute trăsura cu câțiva pași mai în față.

Deși era dezamăgită, Caroline nu se putu abține să nu zâmbească la expresia de pe fața lui Timothy. Își căscă gura și fu înghiontit de un prieten să-și scoată pălăria. Ținând-o la piept, privea fără cuvinte la Sybilla, cu obrajii roșii ca ai unui școlar prins furând.

Doamna Hardacre spuse cu superioritate:

– Bună dimineața, domnule Brencombe. Acum văd de ce nu mergi la teatru. De ce să plătești, când poți da propriul spectacol? Îl voi informa pe soțul meu ce talentat ești în domeniul ăsta.

Înainte ca Timothy să apuce să-și ceară scuze, închise fereastra. Trăsura se îndepărtă.

– La dracu', exclamă Timothy distrus. Dacă tatăl meu va afla, sau chiar fratele meu...

Unul dintre tovarășii lui remarcă vesel:

– Pariez că ai mai fost certat până acum, nu-ți face probleme.

– Va fi mai mult decât o mustrare, răspunse Timothy trist. Nu-ți dai seama ce grav e.

– Haide, Brencombe, spuse celălalt. Nu s-a sfârșit lumea că ai fost prins ridiculizându-l pe caraghiosul ăla.

– Nu înțelegi, repetă Timothy cu bărbia în piept. Când Caroline, de care uitase, se apropie, roși până la urechi.

– Bănuiesc că ai remușcări că ai uitat de prezența mea. Te iert. Dar sugerez ca acești gentlemeni să te scuze și să ne continuăm plimbarea într-un fel mai politicos cu ceilalți.

Timothy își puse pălăria și-și îndemnă calul să meargă, recunoscând supărarea ei sub tonul vesel. Tinerii murmurară scuze și plecară în direcția opusă.

– Acum înțeleg de ce vrei să petreci mai mult timp la Londra, remarcă ea. Îți place compania acestor... acestor tineri veseli?

Timothy lăsă tristețea și răspunse entuziasmat:

– Așa e, îmi place. Cele mai frumoase momente din viața mea le-am petrecut... Dându-și seama de greșeala lui, se corectă repede. Adică, atunci când nu eram cu tine.

Îl privi. Pentru prima oară îi trecu prin minte că s-ar putea să nu știe totul despre el. În toți acești ani, crezuse că fața lui deschisă nu-i ascunsese nici un secret. Mereu era gata să-i răspundă la întrebările ei și să-i povestească ce lucruri îl amuzaseră când nu era cu ea. Era oare și altceva? O parte pe care o ascundea? Bărbații aveau aventuri. Era de așteptat. Tatăl ei, Miles... Își aminti cuvintele lui: „M-am distrat cu femei, natural..." Atunci fusese doar provocată de siguranța lui. Acum... Inspiră repede și duse o mână la piept, ca și cum ar fi durut-o.

Era șocată de această reacție. Dacă putea fi tolerantă cu Timothy, de ce era geloasă pe aventurile lui Miles?

Deveni conștientă că Timothy încerca să-i capteze atenția. Prinse cuvintele „luptă".

– Mai târziu, spune-mi mai târziu, spuse ea. Hai să ne întoarcem, acum. La apus se adună norii.

Plecau din parc, când îl văzură pe Miles călărind puțin în fața lor. Când îl ajunseră, fața lui se lumină de bucurie.

– Tocmai aveam nevoie de o companie plăcută să mă înveselească, spuse el. Ocoliți puțin și mergem să bem un pahar de vin împreună?

Timothy răspunse morocănos:

– Fără îndoială, Caroline se bucură să te vadă, domnule. Am fost o companie dezagreabilă în dimineața asta.

Miles ridică o sprânceană, amuzat:

– Trebuia să vii cu noi la teatru, domnule Brencombe. Atunci n-ai mai fi făcut-o de oaie.

– Ai auzit deja?

– N-am auzit nimic. Cred doar că aseară ai dus cam des paharul la gură. Se întoarse spre Caroline. Aceasta e o slăbiciune bărbătească. Dar femeile sunt cele mai iertătoare ființe.

Ea răspunse acid:

– Probabil că ai experiență?

O privi surprins, apoi spuse:

– De când a murit mama mea, nu a fost nimeni căreia să-i pese dacă beam până cădeam sub masă. Deși, ca să fiu sincer, rar ajung în starea asta. Boacănele mele sunt de alt fel, și nu le uit atât de ușor.

Caroline se întrebă ce vroia să spună, dar nu îndrăzni să întrebe. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el continuă:

– Chiar acum vin de la domnul Benjamin Franklin, care m-a avertizat să am grijă ce scriu pe hârtie. Ridică din umeri, apoi când se apropiară de casa lui, spuse: Domnul Franklin e de acord cu decizia mea de a mă întoarce acasă mai devreme decât intenționam. El însuși găsește că nu are sens să mai încerc o conciliere. Dacă un om atât de onorabil, care se poartă frumos cu englezii, poate fi atât de violent atacat...

– Nu l-a apărat lordul Chatham? întrebă Timothy.

– Ba da, spre onoarea lui. Dar un singur om zbierând în pustie nu poate ajunge la urechile surde ale Parlamentului Britanic.

– Pleci curând din Anglia? întrebă Caroline.

Dădu din cap că da.

– Acum, locul meu e în Virginia, datoria mea e către Adunare și către concetățenii mei.

Concetățenii mei. Cuvintele erau la fel de reci ca ploaia care îi udă brusc fața.

Miles o conduse repede pe scări, în timp ce Timothy ducea caii în grajd. Benjamin făcu o plecăciune de la ușă, arătându-și dinții zâmbind.

– Am făcut focul în bibliotecă, domniță.

– Focul? Dar e vară.

Miles remarcă trist:

– Noi găsim așa-numita voastră vară cam rece față de cea din Virginia.

Observând expresia de dezamăgire de pe fața lui Benjamin, Caroline spuse repede:

– Într-adevăr, e cam răcoare, acum că soarele s-a ascuns.

Miles, observând că negrul era fascinat de Caroline, se așeză cu picioarele încrucișate.

– Domnișoara Penwarden și bănuiesc și domnul Brencombe, cred că noi trăim în sălbăticie, Benjamin.

Ochii servitorului se măriră.

– O, nu, domniță. Doar cei de la frontieră. Casa domnului Courtenay e mai frumoasă ca aceasta și cred că e de zece ori mai mare. Are o pajiște care dă spre râu. Multe doamne și domni eleganți vin în vizită, cu trăsuri și servitori, la fel ca în Anglia. Doar că în Virginia, servitorii sunt negri, ca mine. E muzică și dans, iar domnul Courtenay are o bibliotecă splendidă. Trendarrow nu e în sălbăticie, domniță.

Era uimită de vehemența servitorului, de faptul că-l susținea pe Miles. Negrul veni lângă ea, demn.

– Cred că într-o zi veți veni în Virginia, domniță. Veți veni și veți rămâne, ca mama domnului Courtenay.

– Nu prea cred. Nu intenționez să plec niciodată din Anglia.

– Nici fosta mea stăpână n-a știut că va pleca, atunci când era fată. Nici mama mea, care s-a născut în Africa. Trebuie să mergem acolo unde ne trimite bunul Dumnezeu, și cred...

– Benjamin, îl întrerupse Miles, o jenezi pe domnișoara Penwarden.

Negrul își ceru scuze. Era atât de trist, încât Caroline îl atinse pe braț.

– Nu m-am supărat, Benjamin. Doar că eu mă voi mărita cu domnul Brencombe și voi trăi la Trenarrow-ul meu din Țara Galilor. Nu cred că mă voi aventura vreodată în America.

Benjamin îl privi pe Timothy, apoi pe Miles, apoi din nou pe Caroline. Expresia feței lui îi dădu o senzație vagă de jenă. Servitorul făcu o plecăciune și ieși în liniște.

Timothy se înfioră exagerat.

– L-am auzit pe tatăl tău vorbind despre vraci. Garantez că și negrul ăsta e unul.

– Benjamin nu e rău, îl asigură Miles. Nu ar răni nici o creatură.

– Exceptând ca să te apere, sugeră Caroline. Miles o privi cu sprâncenele ridicate. Ea adăugă repede: Timothy e cam timorat. A avut o întâlnire nefericită în parc.

Timothy interveni:

– Povestea se va afla curând în tot orașul, așa că aș putea să-i povestesc și domnului Courtenay. În timp ce povesti, îi reveni buna dispoziție și mimă din nou ridiculizarea lui Eustace Hardacre.

După ce se sătură de râs, Miles întrebă:

– Nu e bancher? Bănuiesc că e același care are un fiu la școală cu Piers. Băieții au devenit prieteni.

– Bătrânul îngâmfat va interzice asta curând, declară Timothy. E pentru spânzurarea americanilor, în afară de cei

care-i umplu punga. Își bău vinul dintr-o înghițitură. La dracu, aproape că am uitat. Își privi pe rând tovarășii și-și puse jos paharul. Aș putea să recunosc. Povestea probabil că s-a răspândit deja prin cafenele. Fără îndoială veți auzi despre aventura de la balul de aseară.

– Despre ce e vorba? întrebă Caroline nerăbdătoare. Spune-ne odată. Bănuiesc că nu e ceva grav.

– Ba e foarte grav, spuse Timothy trist. Am pariat azi-noapte și am pierdut.

Turnând vin, Miles remarcă:

– Sigur nu e ceva atât de grav. Mi se întâmplă și mie.

– Dar cred că tu îți poți permite.

– Altfel nu aș paria, domnule Brencombe. Toți domnii pe care îi cunosc pun deoparte o sumă pentru așa ceva.

Timothy era jenat.

– Asta e problema. Am cheltuit toți banii pe care mi-i dă tatăl meu. Așa că am riscat. Eram sigur că galezul va câștiga lupta.

Înspăimântată, Caroline exclamă:

– Ai pariat fără să ai bani?

Timothy dădu din cap că da. Miles îl întrebă:

– Era o sumă mare? Am ceva fonduri în Anglia. Aș fi fericit să te servesc.

Cu fața roșie, Timothy izbucni:

– Ești amabil. Dar chiar dacă aș accepta oferta ta, mă îndoiesc că ai putea face rost de atâția bani aici.

Caroline se aplecă în față.

– Cât, Timothy? Câți bani datorezi?

– Cinci sute de lire, murmură el.

Lui Miles îi venea să înjure, iar Caroline privea capul plecat al lui Timothy.

– Glumești, nu-i așa?

– De data asta, nu.

– Timothy, erai...

– Beat? Nu, știam ce făceam. Am crezut că e o ocazie să mă redresez financiar. Se încruntă și-și încleștă pumnii. Stătea acolo, cu inele pe degetele groase și cu nasturi de aur. Credeam că-și poate permite să piardă. Eram atât de sigur că galezul va învinge.

Miles îi umplu paharul.

– Poate că ai exagerat. Știindu-te glumeț, nu s-ar putea ca acest domn să considere pariul o glumă?

Timothy dădu din cap că nu.

– N-a glumit niciodată în viața lui. În plus, m-a pus să semnez o hârtie. Și mi-a dat cartea lui de vizită, cu suma scrisă pe ea, ca să nu uit. Ca și cum aș fi putut. O scoase din buzunar.

Miles luă cartea de vizită. Caroline privi peste umărul lui. Când citi numele, inspiră brusc, și-și luă obrajii în mâini.

– Timothy, cum ai putut? Dintre toți...

Dându-i înapoi cartea de vizită, Miles remarcă:

– Chiar acum câteva minute am auzit numele ăsta. N-ai fost prea deștept s-o jignești pe soția domnului Hardacre.

Mizerabil, Timothy spuse:

– Când va auzi de scena din parc, îmi va cere să plătesc imediat și dacă nu am cu ce mă va da de gol. Părinții noștri vor afla, Caroline.

– Tata te va ajuta, sunt sigură, spuse Caroline, dar în vocea ei era îndoială.

– Aș fi bine primit dacă i-aș cere cinci sute de lire, apoi mâna ta? Mă îndoiesc că m-ar considera o partidă bună.

– Nu poți vorbi cu fratele tău? sugeră ea.

– Nu acum. Soția lui e bolnavă la pat. Mi-ar închide ușa în nas.

– Atunci, cu prietenii tăi. Cei care te-au admirat azi-dimineață.

Timothy râse amar:

– Sunt lefteri, ca mine.

Îl privi în tăcere, șocată de iresponsabilitatea lui. Își aminti când erau mici și-i împrumuta mici sume de bani obținute de la tatăl ei, fără să știe Amelia; auzi râsul lui când spunea că e lefter. Mereu își plătise datoriile în cele din urmă, chiar dacă săptămâna viitoare se împrumuta din nou la ea. Și erau sume mici. Dar acum...

Miles se ridicase, cu bărbia în mână, gânditor.

– Am făcut niște calcule în minte. Am venit cu un transport de tutun propriu. Cred că voi putea strânge suma de care ai nevoie.

– Nu pot accepta, domnule. Sunt un străin pentru tine.

– Sunt vărul domnișoarei Penwarden. Cum această problemă o afectează, indirect...

Caroline îl privi cu ochi strălucitori.

– Miles, ești foarte generos. Mai ales că m-am purtat urât cu tine.

– Atunci când credeai că vroiam să-ți fur Trendarrow-ul? Râse blând. Să spunem că vreau să-ți las o impresie mai bună decât prima dată.

Timothy, împărțit între ușurare și jenă, murmură:

– Nu știu când îți pot înapoia banii, domnule. Nici să-ți ofer vreo garanție...

– Domnule Brencombe, în Virginia, cuvântul unui gentleman e suficient. Când vei putea, vei plăti banii agentului

meu din Londra. O să am grijă ca destui bani să fie disponibili pentru această împuternicire, spuse el așezându-se la birou. Mâine e destul de bine?

Cinci sute de lire, se gândi el și puține șanse de a-i recupera. Văzând privirea de mulțumire a Carolinei, simțind degetele ei pe braț, știu că și dacă ar fi fost cinci mii de lire, i-ar fi făcut rost pentru ea.

***

Când Miles sosi la casa lordului Brencombe în seara aceea, Nicholas îl rugă să renunțe la trăsura pe care o închiriase.

– E destul loc în a noastră. Timothy a primit vești că soția fratelui lui a născut în siguranță un băiat și s-a dus să-i felicite. Vine și el mai târziu. Oftă. Lordul Brencombe e norocos. Doi fii și acum un nepot, care să-i poarte numele. N-ai vrea să-l schimbi pe al tău să-l iei pe al mamei tale? Ești singurul Penwarden de sex bărbătesc care va rămâne.

Zâmbind, Miles spuse:

– Sunt onorat să mă considerați demn de asta, domnule. Cu riscul de a vă ofensa, trebuie să refuz. Tatăl meu a fost respectat în Virginia. Sunt mândru să port numele lui. Făcu o plecăciune către Amelia. Nu cred că v-ar plăcea un rebel...

– Nu ai stofă de trădător, Miles. Inima ta e la fel de engleză ca a mea.

Miles ridică din umeri.

– Posibil. Dar cineva nu-și poate urma mereu inima.

Amelia se bătu cu eventaiul peste degete.

– Caroline a stat câteva ore în fața mesei de toaletă. Nu e politicos din partea ei... A, uite-o.

Miles o văzu prin ușa deschisă. Caroline se opri la piciorul scărilor, mâna ei în mănușă albă părând ca aceea a unui copil. Broderia de argint a rochiei ei albe strălucea. Bijuteriile din părul ei străluceau de asemenea. I se vedea talia suplă, umerii goi și gâtul.

Miles auzea vag vocea Ameliei în spatele lui, dar nu înțelegea ce spunea. Oftă. Niciodată în viața lui nu fusese atât de captivat la vederea unei femei. Hotărârea lui se spulberă. Doar în noaptea asta își va urma inima, va zări o frântură din fericirea care ar fi putut să fie.

Miles traversă sala și-i sărută mâna. O clipă, ochii ei fură la același nivel ca ai lui, strălucitori de emoție. Apoi, sfioasă, își lăsă privirea în jos și făcu o reverență. Când îi luă brațul, degetele ei se strânseră pe brațul lui.

– Vreau să-ți mulțumesc, șopti ea, pentru că ai fost bun cu Timothy. A fost un gest generos din partea ta, Miles.

Își puse mâna peste a ei.

– Ca să scapi de necaz...

– Eram necăjită și șocată. Cred că Londra nu are un efect pozitiv asupra lui Timothy. Râzi de mine? Cu adevărat, Miles, mă faci să mă simt ca un copil.

– Nu în seara asta. În seara asta ești o prințesă frumoasă și eu sunt cavalerul tău. Tot ce îmi ceri, voi face.

Râse încântată.

– Mă tachinezi la fel de mult ca Timothy. Nu cred că vei fi la fel de dornic ca el să-mi îndeplinești dorințele.

– Chiar și cei mai puternici bărbați se înmoaie câteodată ca s-o mulțumească pe femeia pe care... pe care o admiră.

Spuse, veselă:

– Te-au învățat să vorbești atât de frumos la colegiul din Williamsburg?

– Un bărbat poate fi învățat să discute politicos, să facă un compliment. Doar inima lui îi poate spune cum să... Vino, mică verișoară, părinții tăi așteaptă.

În clipa în care intrară în sala de bal, opinia Carolinei despre Miles, formată în seara zilei ei de naștere, fu confirmată. Vocile tăcură, evantaiele se opriră, în timp ce ochii femeilor îi urmăriră intrarea în sală. Caroline îl strânse de braț și-și ținu capul sus, mândră să fie alături de el. Nu că hainele lui erau mai frumoase sau părul mai elegant cârlionțat și pudrat decât al altor bărbați. În locul costumului purpuriu, purta acum o haină verde și pantaloni gri de mătase. Dar și alți bărbați erau elegant îmbrăcați. Prezența sa era pentru Caroline, cea care-l singulariza. Aerul de siguranță, de autoritate, pe care-l socotise la început o dovadă de aroganță, la fel de natural ca râsul pentru Timothy.

Gândindu-se la Timothy, se simți jenată o clipă. Căci trebuia să admită că nu regreta că lipsea. Admirația din ochii lui Miles, propozițiile lui rostite doar pe jumătate, o emoționau. Simțea o parte a ei, încuiată, așteptând cu sufletul la gură ca Miles să deschidă ușa, căci el avea cheia. Aproape că se întâmplase lângă capelă; până când fermierul strigase la boii lui și lumea familiară a Trendarrow-ului o înconjurase din nou.

Aici nu erau la Trendarrow. Erau la Londra, la un bal care strălucea de candelabre și de bijuterii, de mătase și satin de toate nuanțele, plin de murmurul vocilor, de zgomotul picioarelor și al evantaielor. Acesta era un loc magic și ea

însăși, cum spusese el, o prințesă. Doar în seara asta. Trednarrow și viitorul ei sigur, planificat, în care Miles nu avea loc, puteau fi uitate.

Zâmbind, Miles spuse:

– Ai fost amabilă să mă instruiești la teatru. Mă bizui pe tine să mă instruiești de asemenea să dansez. Ceea ce e considerat potrivit la palatul guvernatorului într-o colonie îndepărtată, s-ar putea să nu se potrivească....

Caroline își atinse degetele cu evantatiul.

– Iar mă tachinezi, amintindu-mi că nu vă cunosc obiceiurile. Sunt sigură că m-ar distra un dans războinic indian.

– Îți voi dansa unul între patru ochi. Deși nu știu de unde voi procura penele și un tomahawk.

– Sunt înspăimântători, indienii?

– Nu mai avem probleme cu ei în Tidewater de mulți ani. Există chiar o școală pentru indieni la William and Mary College, și încercăm să-i creștinăm.

Gânditoare, Caroline spuse:

– Bănuiesc că după un timp, mama ta s-a obișnuit să vadă oameni roșii și negri. Dacă negrii sunt toți ca Benjamin...

– Din păcate, nu. Nu toți oamenii de aceeași culoare sunt toți buni sau toți răi. Cât despre Benjamin, îl respect ca pe un alb. Mereu ne-a slujit, ca servitor și prieten. Era devotat mamei mele, cum mi-e acum mie.

– Nu-mi spui mai multe despre Trendarrow-ul tău?

– Dacă vrei. Casa are zece ani, e din cărămidă și lemn, cu două etaje. Multe ferestre dau spre pajiștea care coboară spre râu. Sunt două camere mari la parter, lambrisate cu stejar, cu șemineuri, ca acasă la tine. Avem multe lemne de foc, căci

pădurea ajunge până la marginea plantației. Avem acareturi: bucătăria, măcelăria, spălătoria. Apoi grajdurile și garajele pentru trăsuri.

– Pare foarte mare.

Miles ridică din umeri.

– În comparație cu plantațiile Berkeley Hundred și Westover, e de mărime moderată. Cum nu am familie, e destul de mare. Când la mine stau mai mult de doisprezece oaspeți...

– Dai multe serbări?

– Ținem casele deschise pentru oaspeți, în Virginia.

– Ai spus că lucrezi la fel de mult ca orice sclav.

– Așa fac, în felul meu. Mă trezesc foarte devreme să inspectez plantația călare, împreună cu supraveghetorul meu. Trebuie să trec pe la cheiuri, sunt probleme: un sclav bolnav, vite care nu mănâncă, o recoltă pierdută. Corespondență și contabilitate. Trăim după propriile reguli pe plantație, odihnindu-ne când vrem. Ce e mai plăcut într-o zi de vară, decât să-ți termini treaba dimineața, iar în căldura de la prânz să stai la umbra unui copac, privind păunii pe pajiște?

În timp ce vorbea, Caroline îi privea fața și-i văzu ochii strălucind când vorbea de casa lui. Ea spuse blând:

– Expui o imagine a unei vieți pline și încântătoare.

Miles puse mâna pe a ei.

– Ar fi și mai frumos dacă ai fi și tu acolo.

Șocată, spuse repede:

– Nu cred că ai avea timp pentru o soție.

Chiar când rosti asta, simți că roșea și-și deschise evantaiul ca să-și ascundă confuzia. Fu ușurată când Miles se opri după o plantă mare, care îi ascundea.

Miles spuse blând:

– Cu siguranță, cineva găsește timp pentru ce are mai scump pe lume. Dar ideile mele despre căsătorie nu sunt ale tale, micuță Caroline. Eu cred că o femeie își urmează soțul, călătorind departe, dacă e nevoie; stă lângă el la bine și la rău; îi face copii. Dacă vrea să facă asta, el îi va pune la picioare tot ce are, îi va împărtăși visele și ea va fi stăpâna inimii lui pentru totdeauna. Părinții mei au fost fericiți așa. Singurul lor regret a fost că nu au avut și alți copii după mine. Au înfruntat împreună greutăți și pericole, într-un ținut străin...

Caroline își imagină că mergea spre capelă printr-o junglă tropicală, simțind pornirea spre aventură a tatălui ei. Își duse o mână la piept ca să-și liniștească inima, care bătea nebunește. Era cuprinsă de o emoție ciudată, care o îndemna spre orizonturi mai largi.

Apoi îl văzu pe Timothy. Timothy, în albastru ca întotdeauna, atât de familiar, de sigur, de drag. Timothy, căruia îi promisese viitorul ei.

Inspiră adânc și se întoarse spre Miles. Vocea ei era sigură când îi spuse:

– Ai dreptate când spui că suntem diferiți. Sunt sigură că voi naviga pe ape mai liniștite decât mama ta.

Văzu dezamăgirea în ochii lui Miles.

– O clipă, am crezut... începu el, apoi se opri. Fața lui era impasibilă când Nicholas și Amelia se apropiară.

Cu vocea artificial de veselă, Caroline întrebă:

– Vreți să dansați, tată?

– Sigur. Nu spune că ești prea bătrână, Amelia. Ai fost mereu vioaie.

Ochii Ameliei se aprinseră și zâmbi veselă.

– Voi încerca un menuet. Dacă muzicanții vor cânta ceva mai vivace, ne vom așeza și vom privi.

– Cred că ai dreptate, dragă, se resemnă Nicholas. Aș fi caraghios.

Mergând mai departe, Timothy li se alătură. Pasul lui era sprințar, ochii strălucitori.

– Am scăpat de necazuri, spuse el. Fratele meu e atât de fericit că i s-a născut un fiu, încât a fost foarte generos. A fost de acord să-mi plătească datoria. De fapt, era atât de bine dispus, încât am cerut cu două sute de lire mai mult. Haide, Caroline, nu fi așa de circumspectă. Își poate permite banii ăștia, are toate avantajele primului născut.

Scoțând o hârtie din buzunar, o rupse în două solemn. Făcând o plecăciune exagerată, îi înmână bucățile lui Miles.

– Domnule, bunătatea ta m-a mișcat profund. Nu o apreciez mai puțin, acum că nu mai am nevoie de bani. Acum pot dansa toată seara fără griji. Vino, Caroline. Domnul Courtenay, sunt sigur, se distrează cu dansuri populare.

Caroline ezită o clipă, nesigură de reacția lui Miles. El ridică o sprânceană și zâmbi ușor. Făcând o plecăciune, spuse grav:

– Cum domnul Brencombe mă face snob, îți cer să dansezi menuetul cu mine.

Caroline nu-și dădea seama dacă era rănit sau sarcastic. Nu mai putea rezista presiunii brațului lui Timothy. În timpul dansului, îl căută cu privirea pe Miles. El stătea singur lângă planta exotică, privind hârtia din mâna sa. Apoi o făcu cocoloș și o lăsă să cadă în ghiveci. Acest gest o impresionă. Greși pasul, deveni confuză, pierdu ritmul dansului. Și când privi din nou la Timothy, avea ochii plini de lacrimi pentru care nu găsea nici o explicație rațională.

***

Se terminase. Tentația și visul. Visul pe care îl văzuse o clipă în ochii ei; tentația de a căuta un colț mai retras, de a o lua în brațe și de a-i liniști îndoielile cu săruturi pasionale. Caroline s-ar fi speriat de revelația bruscă a pasiunii pe care n-o cunoștea încă, era sigur. După ce ar fi calmat-o, i-ar fi spus șoapte dulci în părul brunet, ea tot ar mai fi tremurat și poate...

Miles alungă aceste gânduri din minte. Caroline nu era a lui; nu-i va împărtăși viitorul nesigur. Toată viața și-o va aminti așa cum era în seara asta: radioasă în alb și argintiu, cu ochii cenușii inocenți, sigură că în lumea ei totul era bine. Era prințesa lui adormită, dar nu avea dreptul s-o trezească, cu un sărut. Chiar ocazia de a o ajuta îi fusese negată când Timothy rupsese împuternicirea de plată în două.

Trăsura opri în fața casei lui. Miles spuse politicos:

– Ați fost amabili să mă includeți în grupul vostru. Seara a fost plăcută. Sărută mâna Ameliei. Servitorul dumneavoastră, doamnă. Și al tău, verișoară Caroline.

Ea nu-l privea. Privea pe fereastră încruntată, tulburată.

– Ce se întâmplă? întrebă ea. Tată, de ce se apropie Henry de casă, în loc să coboare treptele trăsurii? Se pare că a găsit... O, nu!

Miles se întoarse să vadă ce cauzase strigătul ei de spaimă. Deschise ușa și sări jos. Însoțitorul îngenunchease pe pavaj, ținând în mână o perucă albă pătată de sânge. La picioarele lui Miles era cadavrul servitorului său, Benjamin.

Însoțitorul spuse, impresionat:

– Să-l duc înăuntru, domnule? Se strâng curioșii.

Miles dădu din cap că da. În spatele lui, Nicholas porunci să se coboare treptele trăsurii.

– Ce se întâmplă? întrebă el. Un tâlhar și-a făcut treaba chiar în pragul ușii tale? Apoi, recunoscând cadavrul, exclamă: Doamne! E servitorul tău negru. Asasinat?

Paralizat de șoc, fără să înțeleagă, Miles deschise ușa casei și se întoarse cu lumânări. Îl îndrumă pe însoțitor spre bibliotecă, unde Benjamin fu întins pe sofaua de piele. În cameră erau împrăștiate hârtii. Biroul era spart; cerneala cursese pe covor.

Intrând în cameră, Nicholas puse călimara în picioare.

– Lipsește ceva? Hârtii compromițătoare? Scrisori de la prietenii tăi rebeli? Asta nu e o spargere obișnuită.

Miles nu asculta. Era îngenuncheat lângă trupul bărbatului care îl slujise toată viața, dormise în fața ușii lui și care acum își dăduse viața pentru el. Miles își luă capul în mâini. Suspină. Simți o atingere ușoară pe umăr. Caroline era lângă el, înlăcrimată.

Șopti tristă:

– Era atât de blând. Cine ar fi putut face asta?

În fundal, Nicholas dădea ordine. Însoțitorul aduse o pătură și acoperi cadavrul lui Benjamin. Miles nu simțea decât vocea Carolinei, mâna ei pe umărul lui. Fața ei parcă se maturizase brusc și era la fel de blândă ca a mamei lui. Miles își puse mâna pe obraz. Ea îl îmbrățișă.

– Miles, dragă. Nu vroia decât să te slujească, să-și dea viața pentru tine. Nu vroia să plângi prea mult după el.

Îl ținea în brațe, îl mângâia pe păr. Îi luă capul la pieptul ei și uită de orice, numai să-l ostoiască.

Capitolul 6

Caroline stătea la fereastra din fața intrării casei lordului Brencombe, privind neliniștită strada. După agitația din ultima oră, casa era neobișnuit de liniștită. Nicholas, ca și cum ar fi fost pe punte, dăduse ordine. Angajase un servitor pentru Miles, aranjase înmormântarea lui Benjamin. Miles, străin în Londra, îl lăsase să comande, deși nu vroia să-și implice unchiul într-o treabă ce părea periculoasă. Timothy se oferise să ajute, dar fusese refuzat de Nicholas. Acum era în bibliotecă, scriind o scrisoare pentru mama sa și una pentru Eustace Hardacre, pe care vroia s-o trimită împreună cu datoria.

Carolinei i se părea că totul nu fusese adevărat. Afirmația lui Nicholas că locuința lui Miles era periculoasă pentru ea; reproșurile Ameliei pe drumul spre casă.... Dar nu-și amintea decât apăsarea tâmplei lui Miles pe pieptul ei, inima care îi bătuse cu putere și emoția care o lăsase tremurând.

Stătea întinsă în sfârșit în patul mare, cu perdele, luna pătrundea prin obloane și se confrunta cu existența celeilalte Caroline, pe care o respinsese, dar pe care o purtase ca pe un copil nenăscut încă în ea, în ultimele săptămâni.

Dimineața se privise în oglindă, așteptându-se să vadă schimbarea care avusese loc. Nu văzu nimic deosebit. Nici părinții ei sau Timothy nu păreau să vadă vreo diferență. Faptul că devenise o femeie, că lăsase deoparte pentru totdeauna lumea copilăriilor, îl știa numai ea. Dar acuma era ca două persoane.

Îl aștepta pe Miles, care trebuia să se întoarcă împreună cu tatăl ei. Îi era dor de el, să-i atingă mâna, să-l împace.

În curte intră o trăsură și se opri în fața ușii. Dar pe portieră nu era nici blazonul Penwarden, nici Brencombe. Apăru o siluetă plină, gătită peste măsură. Înspăimântată, coborî scările.

Năvălind în bibliotecă, exclamă:

– Timothy, domnul Hardacre e la ușă. Să-i spun valetului să-i spună că nu ești acasă, sau s-o chem pe mama?

– De ce? întrebă el vesel. Îl pot înfrunta, acum că am împuternicirea de plată de la fratele meu.

– Dar, Timothy, soția lui e cu el. Doar nu crezi că va trece cu vederea ridiculizarea soțului ei din parc?

Timothy deveni serios.

– La dracu, uitasem.

Se auzi clopoțelul. Pașii valetului se auziră pe hol.

– Ce-o să faci? șopti Caroline, ca și cum ar fi fost din nou copii, sfătuindu-l cum să scape de pedeapsa pentru vreo năzdrăvănie pe care o făcuseră.

Timothy mimă o muschetă pe umăr.

– Înfruntăm dușmanul. Cu tine alături, chiar și bătrânul înfumurat nu mă poate speria.

Caroline își stăpâni râsul și-și luă o mimică adecvată. Avea o expresie inocentă și făcu o reverență până la pământ; iar

ochiul critic al Sybillei Hardacre nu detectă nici o greșeală în salutul lui Timothy.

Afabil, el spuse:

– Nu cred că locuința tatălui meu a mai fost onorată de prezența dumneavoastră până acum. Doriți vin, ciocolată?

Sybilla răspunse, țeapănă:

– Am venit sperând c-o vom găsi pe verișoara mea, Amelia. Cum ești aici, domnule Brencombe...

– Cum sunt aici, doamnă, și soțul dumneavoastră e și el aici, permiteți-mi să-mi onorez datoria pe loc. Făcând o plecăciune, Timothy îi dădu împuternicirea de plată.

Degetele cu inele ale lui Eustace Hardacre înșfăcară hârtia. O citi cu atenție, apoi o împături și o băgă în portmoneu.

– Nu mă așteptam să-mi plătești atât de repede. Ai noroc, domnule Brencombe. Eu nu ți-aș fi dat banii atât de ușor.

Sybilla trecu la al doilea atac.

– Cealaltă problemă care ne-a făcut să venim nu cred că poate fi rezolvată atât de ușor. Caroline, te rog, cheam-o pe... doamna Penwarden.

Ea nu m-a acceptat niciodată, reflectă Caroline amar. Totuși, va pretinde că a făcut această vizită din îngrijorare familială. O întâlni pe Amelia care tocmai cobora scările, și-i șopti:

– Mamă, nu te supăra pe Timothy prea tare. N-a vrut să supere pe nimeni. S-a distrat doar puțin.

Amelia ascultă purtarea nepoliticoasă a lui Timothy, povestită de verișoara ei.

Când în cele din urmă îi veni rândul să vorbească, spuse:

– Fără îndoială, domnul Brencombe ar trebui să vă ceară scuze. E problema lui, nu a mea. Cât despre prietenii fiicei mele, e datoria mea și a tatălui ei să hotărâm. Dacă ați avea o fiică...

– Să aud asta de la tine! izbucni doamna Hardacre.

Imperturbabilă, Amelia se corectă:

– Dacă ați avea grija unei fiice...

– Aș avea grijă cu cine umblă. Am înțeles că azi-noapte a dansat un menut cu un străin.

– Mereu ai ascultat bârfele răutăcioase, răspunse Amelia. Ai auzit astfel doar jumătate din adevăr. Partenerul Carolinei la menuet a fost domnul Courtenay, fiul surorii lui Nicholas, Mary. E un gentleman american. A fost oaspetele nostru aseară.

Carolinei îi venea s-o ia în brațe pe mama ei. Eustace interveni și el

– Courtenay, spuneți? E din Virginia? Când Amelia dădu din cap că da, întrebă: Are un protejat numit... O clipă. Scoase o scrisoare din buzunar și o răsfoi. A, aici era. Piers. Acesta e numele băiatului.

Caroline îi răspunse:

– E finul domnului Courtenay, domnule. Cum ați auzit de el? A, acum îmi amintesc. Miles a menționat...

– Băiatul e la aceeași școală cu fiul meu, Paul, spuse Eustace. Speram să-l întâlnesc pe domnul Courtenay din Virginia. Spuse „Virginia“ cu scârbă.

Timothy, care stătea lângă fereastră, bucuros că nu mai era în discuție, anunță vesel:

– Atunci, domnule, dorința vi se va împlini. Iată-l pe domnul Courtenay, împreună cu căpitanul Penwarden.

Nicholas, sperând să intre nevăzut când recunoscuse trăsura de afară, înjură în gând când Timothy deschise ușa salonului.

Când Miles intră, ochii lui se întâlniră o clipă cu ai Carolinei. Văzându-l trist, îi aruncă o privire de simpatie.

Eustace îl privi din cap până-n picioare. Fără să-l salute, exclamă grosolan:

– Deci tu ești cel care predică separarea tinerilor și vrei ca fiul meu să fie un trădător. Ai merita una cu biciușca.

Involuntar, mâna lui Miles se duse la spadă. Triumfător, Eustace izbucni:

– Iată! Ar fi în stare să mă ucidă, rebel ticălos!

– Haide, sunt doamne de față, protestă Nicholas.

Miles spuse calm:

– De aceea, domnule, mă abțin de a cere scuze pentru aceste insulte.

– O scuză! exclamă Eustace. Crezi că ți-aș cere scuze, cultivator amărât de tutun?

– E din categoria celor care vă umplu cuferele cu bani, vă reamintesc, spuse Nicholas mânios.

– Și de aceea cred că pot conduce lumea!

– Nu, domnule, protestă Miles, fără să ridice vocea. Doar țara noastră.

Amelia începu să se ridice. Dar Eustace îi făcu semn cu mâna grasă.

– Nu, nu plecați. Să știți ce șarpe ați încălzit la Trendarrow.

– Cunosc perfect vederile politice ale domnului Courtenay, remarcă rece Amelia. Sunt în dezacord cu ale noastre. Totuși, e nepotul soțului meu.

Nicholas veni lângă scaunul ei. Văzând privirea lui de mulțumire, Caroline își dădu seama ce legătură puternică era între ei. Orice dezacorduri ar fi avut în particular, în fața lumii erau uniți.

Miles îi spuse Ameliei:

– Nu știu cu ce l-am jignit pe acest domn. Dar cum suntem amândoi oaspeți în casa domnului Brencombe...

– Casa e încă o dovadă a prostiei lui, declară Eustace. Voi considera de datoria mea să-l informez pe lordul Brencombe că fiul său primește în casă un trădător...

– Vă rog să nu faceți asta, interveni Timothy neliniștit. Tata e bolnav. Nu vreau să-i provocați îngrijorare.

– Nu eu îi voi provoca îngrijorare, spuse Eustace. Ci propria ta purtare.

Miles păși între ei.

– Cu mine sunteți certat, domnule Hardacre. Să nu-i implicăm pe alții. Nu-mi dau seama...

– Nu minți, domnule. Eustace îl arătă cu un deget gras. Negi că încurajezi trădarea împotriva regelui tău și a țării mamă? Că îți provoci concetățenii să ridice armele împotriva trupelor trimise să vă protejeze? Că te aduni cu oamenii care vor să încalce legile Angliei?

– Sigur că neg asemenea acuzații, rostite cu aceste cuvinte. Am venit în Anglia să caut o rezolvare pașnică a conflictelor noastre. Dacă guvernul britanic se încăpățânează să fie surd la apelurile noastre, să ne trateze ca pe drojdia societății; dacă miniștrii voștri, exceptând câțiva mai luminați, ne provoacă continuu prin obtuzitatea lor și impune taxe care ne înăbușe economia... Atunci afirm că nu puteți fi surprins dacă unii dintre noi care se revoltă împotriva...

– Ha! Ați auzit? Eustace își lovi palma cu pumnul. Se condamnă singur.

Nicholas se trase de eșarfă ca și cum nu putea respira. Amelia puse mâna pe brațul lui, avertizându-l. Controlându-se, el spuse:

– Prea iei în serios cuvintele lui Miles, Eustace. Nu te-au revoltat niciodată taxele sau altceva? De multe ori am jurat să

pun tunul pe Amiralitate, dar nimeni nu m-a acuzat de trădare. Miles e tânăr...

– Nu prea tânăr ca să fie membru al Adunării din Virginia, instituție pe care înțeleg că guvernatorul găsește adesea necesar s-o dizolve din cauza hotărârilor ei rebele!

Caroline nu-și mai putu ține gura.

– Dar Miles e prieten cu guvernatorul. Merge la baluri în casa lordului Dunmare din Williamsburg.

Roși furioasă când toți o priviră: Sybilla cu dezaprobare, părinții ei mustrător, Timothy cu neliniște. Căută încurajare la Miles. Dar privirea lui o avertiza să tacă.

Eustace exclamă, triumfător:

– Atunci chiar e un șarpe. Complotând în întuneric să...

– Greșești, domnule, răspunse Miles. Lordul Dunmare cunoaște ideile mele, și pe cele ale altor reprezentanți. Nu complotăm în pivnițe întunecoase împotriva regelui și a Parlamentului Britanic. Plângerile, avertismentele noastre sunt deschise, ca să le judece toți. Înainte ca Eustace să-l poată întrerupe, continuă amar, ridicând vocea pentru prima dată: în Anglia nu e așa. Aici, în țara mamă căreia ar trebui să-i fiu fidel, servitorul meu, care nu a făcut rău nimănui în viața lui, a fost asasinat cu cruzime; biroul meu spart, hârtii personale furate. Dacă așa rezolvă englezii neînțelegerile...

Nicholas veni lângă el, prinzându-l pe Miles de braț.

– Ai grijă, băiete. Ești supărat și furios.

Eustace se ridică. Un nasture sări din vesta lui când își scoase burta în față. Timothy, înăbușindu-și râsul, îl căută pe jos. I-l înmâna radios. Bancherul îi dădu mâna la o parte, confruntându-se cu Miles.

– Într-adevăr, domnule, ar trebui să ai grijă. De mine nu se râde, cu mine nu se ceartă. Îi aruncă o privire lui Timothy,

care se pitise în spatele lui Nicholas. Am putere, domnule Courtenay și intenționez s-o folosesc în slujba țării mele. Am luat deja măsuri ca fiul meu să nu mai fie corupt. Am cerut ca finul dumitale să fie imediat exmatriculat de la școală.

Miles își pierdu controlul. Desfăcu brațele.

– Dar e doar un copil. Nu poate face rău!

– Nu zău! Crezi că hotărârea fiului meu, care nu mai vrea să intre în armată ca să nu lupte împotriva prietenului său Piers, mă poate lăsa rece?

Deși era îngrijorată, Caroline se bucură pentru Paul, al cărui caracter îl crezuse de mult strivit.

Timothy remarcă peste umărul lui Nicholas.

– Atunci, mai bine îl dați la Marină. Nu prea cred că se vor întâlni pe mare.

Furia lui Eustace nu mai avea limite. Se năpusti afară, iar soția lui îl urmă cu demnitate. În ușă, Miles îi tăie calea.

– Vă rog, domnule, retrageți-vă plângerea. Piers e tânăr, impresionabil. E singur în Anglia, fără familie și alți prieteni în afară de mine. Nesiguranța îl face să laude realizările țării sale, să-mi exagereze importanța, să vadă o luptă cu armele acolo unde e doar o luptă cu cuvintele. Desconsiderați-mă, dacă vreți. Dar vă rog, nu vă descărcați mânia pe un copil.

Eustace spuse cu satisfacție:

– Vei vedea curând pe cine o să-mi descarc mânia, domnule, prefer s-o numesc indignare îndreptățită. Dă-te la o parte să trec.

Îl lovi pe Miles cu bastonul peste brat.

Caroline tresări, cu mâna la gât. Amelia era și ea în picioare.

Nicholas exclamă mânios:

– Ai mers prea departe, Eustace. Cum îndrăznești să-mi tratezi nepotul ca pe o slugă insolentă!

Miles se scutură acolo unde fusese lovit, ca de un gunoi.

– Nu te enerva, unchiule Nicholas. Domnul Hardacre mi-a făcut de fapt un serviciu, căci v-a demonstrat cum sunt priviți americanii de negustorii voștri, de guvern, chiar și de rege. Cuvintele mele nu ar fi arătat mai clar nemulțumirile noastre. Calm, se dădu la o parte, făcând o plecăciune ireproșabilă către Sybilla, care trecu pe lângă el fără să-l privească.

Roșu la față, Nicholas îi urmă în hol. Timothy, arătându-i degetele încrucișate Carolinei, îi ocoli și-și chemă majordomul.

Miles se întoarse către Amelia.

– Regret, doamnă, că dumneavoastră și Caroline ați fost implicate într-o asemenea ceartă. Mă tem că nu v-am adus decât necazuri.

Amelia ridică din umeri.

– I-ai oferit soțului meu ocazia de a lupta din nou, deși nu cu tunurile de pe vas. De fapt, nu-i faci nici un deserviciu.

– Cauza mea nu e a lui, doamnă. El nu poate lupta cu conștiința curată pentru o cauză pe care o consideră greșită.

– Dreptatea, domnule Courtenay, nu e niciodată de partea greșită. Unchiul tău caută dreptatea pentru tine.

Observând încruntarea Ameliei în timp ce Eustace ridica vocea pe hol, Caroline închise ușa.

– Mamă, cum se pot purta atât de urât? Nu știu cum ți-ai păstrat calmul, Miles. În Virginia nu există dueluri?

– Foarte rar. Doar nu crezi că aș putea cere satisfacție de la ruda mamei tale, un oaspete în casa domnului Brencombe, de două ori de vârsta mea?

– Autocontrolul tău e de lăudat, spuse Amelia. Îți mulțumesc pentru asta. Oricum, vei mai auzi de Eustace Hardacre. Hârtiile care ți-au fost furate te acuzau cu ceva?

Miles își luă bărbia în mână.

– Încerc să-mi amintesc cuvintele exacte dintr-o scrisoare pe care i-am scris-o altui deputat din Virginia. E adevărat că le-am spus guvernatorului și Adunării opiniile mele, iar acum două zile am scris o scrisoare la supărare. Îmi amintesc că am făcut aluzie la regele George în termeni nefavorabili.

– O, Miles! exclamă Caroline, șocată. Ai trimis-o?

– Era în biroul meu, așteptând ca un vas să plece din Londra.

– Și a fost furată de hoț?

– Da. Împreună cu o scrisoare de la Piers care, dacă ar fi fost scrisă de un adult, ar fi fost compromițătoare. Știți că băiatul nu se controlează.

– Cine bănuiești că e vinovat de acest jaf și de uciderea servitorului tău? întrebă Amelia.

– Soțul dumneavoastră și domnul Benjamin Franklin consideră că sunt opera unui informator obișnuit.

Ochii Carolinei se măriră.

– Vrei să spui că va preda aceste hârtii personale ca probe împotriva ta, doar pentru bani? E josnic!

– Dacă e așa, nu prea sunt șanse să fie prins. Nu cred că vreun magistrat ar fi un doritor să prindă un criminal și hoț mai mult ca sir John Fielding. Totuși, când l-am vizitat la casa lui din Bow Street azi dimineață, nu prea am putut să-l ajutăm. Nici un martor n-a apărut; nu e nici un indiciu. Și dacă cel care a făcut mârșăvia asta e cunoscut ca folositor guvernului... Ridică din umeri, lăsându-și propoziția neterminată.

Amelia spuse:

– Ai intrat într-o mare încurcătură, domnule Courtenay. N-ai avut noroc că după neglijența ta cu propria corespondență, ai sosit aici în același timp cu verișoara mea și soțul ei. Eustace Hardacre nu amenință în vânt. Are mare putere în Londra. Privindu-și mâinile împreunate, Amelia se îndreptă încet spre ușă; apoi îl privi. Dacă Piers e exmatriculat, și nu mă îndoiesc că va fi și nu-l poți primi la tine, nu te teme. Nu-mi plac cei care asfidează autoritatea, domnule Courtenay. Dar Piers e doar un copil. Va fi binevenit la Trendarrow.

Miles reveni la realitate și traversă camera. Sărutându-i mâna, spuse:

– Vă mulțumesc din inimă. Am întâlnit multă dușmănie în Anglia. Dar afecțiunea și simpatia din partea voastră cântăresc mult mai mult.

Ochii Ameliei se îmblânziră, fața i se relaxă. Îi strânse ușor mâna. Apoi începu să urce scările.

Întorcându-se spre Caroline, Miles dădu trist din cap.

– Nu înțeleg. Credeam că mătușa mea nu aprobă opiniile mele și ale lui Piers; că era fericită să scape de noi.

– Asta era atunci când credea, cum credeam și eu, că ai venit să-mi iei Trendarrow. Mama ar considera dușmanul ei pe oricine mi-ar amenința fericirea.

– Nu-și dă seama că acum amenințe fericirea ta, că v-aș putea aduce mari necazuri?

Îl va susține pe tata. Nu i se opune decât când e vorba de mine. Au o relație ciudată, Miles. Cred că tata a rănit-o profund în trecut, deși e prea mândră să recunoască. Dacă nu m-ar fi adoptat pe mine, el și-ar fi numit fiul natural moștenitor.

– Are un fiu?

– A avut demult, cu fiica hangiului de pe chei. Băiatul a murit de mic.

Miles tăcu. Apoi spuse blând:

– Cât trebuie să te iubească tatăl tău, Caroline. E evident că-și dorea un fiu. Totuși, în schimb te-a acceptat pe tine.

– Mă tachina că eram atât de mică încât m-ar fi putut ține într-o mână. Mereu mi-a adus cadouri frumoase din călătoriile lui. Optsprezece ani m-a iubit ca pe propria lui fiică.

– Și tu îl iubești?

– Bineînțeles.

– Mai mult decât pe Timothy?

Perplexă, se încruntă și răspunse rar:

– Nu se pot compara. Sentimentele mele pentru Timothy sunt...

– Dragostea unei surori pentru fratele ei?

Roși și se întoarse cu spatele. Cu vocea tulburată, spuse:

– Și tu? Întâi mama, apoi tatăl meu. Chiar și Timothy însuși. Și acum, tu. Vreți să mă faceți să mă îndoiesc.

– Îndoiala nu prinde dacă nu are teren favorabil. Se apropie de ea. Copila Caroline, căutând siguranța lucrurilor familiare, s-a convins pe ea însăși că n-avea îndoieli. Femeia pe care am descoperit-o noaptea trecută...

Inima ei bătea prea tare. Acum că sosise momentul pe care-l așteptase, era nepregătită să-i facă față. Își luă obrajii în mâini.

– Nu, Miles, te rog. Sunt... sunt confuză. Noaptea trecută am simțit, am crezut că aveai nevoie de mine.

– Am nevoie de tine acum. Mereu voi avea nevoie de tine. O luă de umeri, blând, mângâietor. Frica îi trecu. Într-o clipă, va fi la fel de calmă și de puternică precum fusese noaptea trecută.

Se auziră vocile lui Nicholas și Timothy, care se întorceau.

Caroline șopti:

– Nu acum, Miles. Dă-mi drumul, te rog.

Miles îi dădu drumul, apoi o urmă la ușă. Caroline fugi pe scări. Se opri și-l privi. Din cauza lui nu mai era fata inocentă, fără griji. Prin el fusese implicată în răutățile oamenilor. Deși acest gând îl deranja, știa că dacă ar fi fost întoarcă timpul înapoi, nimic pe lume n-ar fi înlocuit minutele scumpe când ea îl îmbrățișase.

***

Nicholas se trânti pe un scaun și-și șterse transpirația de pe frunte.

– Trei zile, și ce-am realizat? îl întrebă pe Miles, de lângă fereastra bibliotecii casei lordului Brencombe. Nimic. N-avem nici un indiciu cine ți-a omorât servitorul. Nu știm ce s-a întâmplat cu hârtiile tale. Eustace Hardacre intenționează să-ți facă rău.

Își întinse picioarele și-și scoase pipa din buzunar. Miles își scoase și el punga cu tutun.

– Te-ai zbătut pentru mine, unchiule Nicholas, și-ți sunt recunoscător. Nu e lupta ta...

– Nu e felul meu de a lupta. Dă-mi o corabie zdravănă, un echipaj bun și niște tunuri îndreptate spre un crucișător inamic, un inamic pe care să-l pot vedea, să-l pot lovi. Nu-mi plac intrigile și spionii.

– Nici mie, protestă Miles. Activitatea mea nu e secretă; guvernatorul Virginiei și lordul North sunt la curent cu ce fac.

Nicholas trase din pipă.

– Acolo cred că sunt hârtiile tale, la lordul North. Și bănuiesc că tâlharul e în slujba lui.

– Atunci, de ce n-a făcut nici o mișcare?

– Nu se grăbește. Sigur știe că ai rezervat un loc pe corabia care pleacă din Plymouth peste șase săptămâni; că oricum nu pleacă nici un vas din Londra spre America timp de două săptămâni. N-ai încercat să părăsești Londra. Probabil gândește că dacă mai așteaptă, te vei da mai mult de gol.

– Măcar ar încheia așteptarea asta, reflectă Miles amar.

– Nu vreau să te văd jucând rolul unui martir, sau să mi se implice familia în scandalul procesului unui trădător.

– Nu, domnule. De aceea ar fi mai bine să vă întoarceți imediat la Trendarrow, să uitați de existența mea și de necazul pe care vi l-am adus.

– Îndrăznești să-mi dai ordine, domnule? Mă voi întoarce acasă când voi avea chef, nu când vrea altcineva. Îl privi pe Miles cu ochiul său bun. La dracu, nu te sperii când mă mânii. Nu ți-e frică de mine deloc?

– Nu, domnule. Regret doar că v-am jignit.

Nicholas pufăi din pipă în tăcere câteva clipe.

– Să-ți spun cum vom face. Ne întoarcem la Trendarrow și tu vii cu noi.

Miles răspunse.

– Nu cred că asta ar mulțumi-o pe soția dumneavoastră.

– N-ar fi prima dată când nu-i fac pe plac. Dar nu mi se va opune.

– Vorbiți serios, domnule?

– Bineînțeles. Las glumele pe seama tânărului Brencombe.

– Atunci, trebuie să vă mulțumesc, domnule, și să vă refuz invitația. Nu mă voi ascunde, spuse Miles.

Nicholas se încruntă și-i evită privirea.

– Cine a spus că te ascunzi?

– Nu la asta vă gândeați. Acolo e un tunel, pe care strămoșii îl știau. Nu vreau să fiu închis acolo, cu poliția așteptând la ambele capete. Mai bine să mă prindă la loc deschis.

Căpitanul Penwarden studie fața hotărâtă a tânărului. Se ridică și-l bătu pe umăr.

– Așa vorbește un adevărat Penwarden. Dacă ți-ai schimba credința, să ții cu regele și parlamentul și i-ai părăsi pe rebelii aceia blestemați, atunci aș mărita-o pe Caroline cu tine și ați sta amândoi la Trendarrow.

– Dar, domnule, zâmbi Miles, dacă mi-aș schimba credința, n-aș mai fi un adevărat Penwarden.

Caroline intră în timp ce ei râdeau. Spuse veselă:

– Nu înțeleg de ce se mai vorbește despre război, când doi gentlemeni cu idei atât de diferite se înțeleg atât de bine.

– Nu oameni ca noi încep războaiele, spuse Nicholas. Ci oameni limitați, în posturi înalte. Bărbați ca înfocatul orator Patrick Henry din Virginia și politicieni bigoți ca lordul North din Anglia. Dar nu mai spune și altcuiva, sau voi fi arestat pentru trădare, împreună cu Miles.

Caroline își duse mâna la gât și ochii i se măriră.

– Credeam că pericolul a trecut, că nu mai avem de ce să ne temem...

Nicholas o mângâie pe umăr.

– Haide, dragă, doar glumeam.

– Nu se glumește cu așa ceva, tată.

Miles spuse blând:

– Nu-ți face griji pentru mine, verișoară. Nu mi se va întâmpla nimic.

– Atunci, de ce porți mereu sabia? De ce a început tata s-o poarte din nou pe a lui? Și ai pistoale la șa. Le-am văzut.

Miles răspunse, imperturbabil:

– Londra e un loc periculos, cum cred că ți-ai dat seama. Trebuie să mă protejez de tâlhari...

– Nu mă minți, răspunse ea mânioasă. Nu sunt copil. Amândoi credeți că Miles va fi arestat?

– E posibil, spuse Miles calm. Totuși, nu cred că voi fi spânzurat.

Caroline își duse mâinile la obraji, privindu-i îngrozită. După o clipă, ochii îi străluciră. Îl luă pe Nicholas de braț și-l privi pe sub gene.

– Tată, nu-mi mai place Londra. E zgomot și mizerie, sunt mulți cerșetori și scene neplăcute. Nu ne întoarcem la Trendarrow? Și vine și vărul Miles cu noi?

Tatăl ei îi mângâie mâna cu dragoste.

– Asta i-am sugerat și eu. Dar nu vrea să vină. Vrea să uităm de el.

Privindu-l pe Miles în ochi, Caroline spuse rar:

– Asta, cum știe și el, e imposibil.

Inima lui Miles tresări. Dar acum era ferm hotărât să nu încerce s-o cucerească. Nu avea dreptul s-o implice în necazurile lui; mai ales acum, când era posibil să fie arestat.

Așa că nu-i răspunse și-i evită privirea caldă. În schimb, întrebă:

– Și Timothy? Și el vrea să plece din Londra? Sau nu l-ai întrebat?

– Niciodată n-o face, observă Nicholas. Caroline ia hotărârile, iar Timothy o urmează fericit.

Roșind, se îndepărtă de el și exclamă rece:

– Dacă e fericit așa, ce obiecție ai?

– N-am nici o obiecție, copilă. Dar îmi place mai mult să-ți fiu tată decât soț, dacă așa gândești. Îi făcu cu ochiul lui Miles. Poate chiar dacă te vei răzvrăti, nu ar fi o amabilitate să-ți să te însori cu Caroline.

Mirată, întrebă:

– De ce spui că Miles ar trebui să se însoare cu mine?

– Era doar o... o glumă, dragă, răspunse Nicholas, roșind. Între Miles și mine.

Îi privi pe rând. Tatăl ei părea preocupat de pipa lui. Miles aproape că zâmbea.

Spuse mânioasă:

– Nu prea consider aceasta subiect de glumă. Totuși, aflu câte ceva despre cei apropiați.

Se întoarse, gata să-i dea lacrimile și plecă. Se duse la fereastra dormitorului ei, privind traficul străzii. Se auzeau strigătele vizitiilor și vânzătorilor ambulanți, tropotul copitelor și zgomotul roților. Orașul forfotea de viață și undeva acolo erau Timothy și prietenii lui, jucând zaruri, cărți sau privind o luptă de cocoși; uitând de ea în timp ce paria cele două sute de lire pe care le storsese de la fratele lui, în plus.

Undeva acolo erau locuri pe care nu le văzuse niciodată: închisorile Newgate și Tyburn și Poarta Trădătorilor. Aceste nume îi dădeau fiori reci. Își dorea din toată inima să plece de

aici, unde Timothy nu putea rezista tentației; unde bărbații purtau săbii și se temeau pentru viața lor; unde o distracție de seară se încheia cu uciderea unui servitor blând și devotat și unde era o străină.

Închise ochii. În locul trăsurilor, văzu pajiști și un elești cu nuferi. În locul strigătelor stridente de pe stradă auzi cântecul sturzului din stejarul mare de la Trendarrow. Acolo era în siguranță și nimic nu se schimba, iar anotimpurile treceau liniștite; și nu-i mai era teamă pentru tatăl său, căci probabil își va petrece restul zilelor acasă, cu jumătate de soldă. Trendarrow, bărbații prăfuiți de calcar și pescarii trăgând plasele pline cu somon și copiii jucându-se pe chei. Și soarele strălucind prin ferestrele colorate ale capelei, și pacea.

Deschise ochii și-și duse mâinile împreunate la piept. Nici măcar la Trendarrow nu mai putea găsi pacea. Căci acolo îl văzuse prima oară pe Miles. În capelă, îl crezuse dușmanul ei și aflase că-i era prieten. Aproape că se aruncase în brațele lui și-i strigase numele după ce plecase.

Niciodată Trendarrow nu va mai fi același pentru ea. Nu putea întoarce timpul înapoi. Iar viitorul părea tulbure. Era plin de nesiguranță, teamă și de încercări pe care nici nu le bănuia.

***

Caroline se duse cu Timothy să-l felicite pe fratele lui pentru nașterea unui băiat. Nu era ceva nou pentru ea să cumpere un cadou pentru un nou-născut. Adesea, o

întovărășise pe Amelia, ducând un șal sau o jucărie, sau mâncare dacă părinții erau săraci, la casele prietenilor din Trendarrow. În camere zugrăvite în alb se minunase de micile creaturi care supraviețuiseră chinurilor nașterii.

Vizita pentru a vedea pe viitorul moștenitor al lordului Brencombe era foarte diferită. Mama se sprijinea pe perne într-un pat imens cu baldachin, cu o bonetă pe cap, cu inele pe degete și cu un rubin la gât, peste halatul scump.

Doica aduse copilul și așa cum se așteptau de la ea, Caroline fu de acord că era într-adevăr un Brencombe și semăna cu tatăl lui. Se întreba dacă va fi la fel când și ei îi va sosi timpul să nască. Va fi Timothy la fel de mândru, de sigur că e copilul lui? Îl privi cum discuta vesel cu fratele lui.

Pentru prima oară se gândi la ceva ce ignorase: că în noaptea nunții, când vor fi împreună în pat, el nu-i va mai fi ca un frate.

Simți un fior rece, deși în cameră era cald. Lucy Brencombe o privea, surprinsă și curioasă.

– Te simți bine, Caroline? întrebă ea. Nu cumva îți vine să leșini?

– Nu, mă simt bine. Dar Londra mă înăbușe.

– Nu prea te simți bine, departe de iubitul tău Trendarrow, nu-i așa? Deși nu-mi pot imagina cum te distrezi acolo. Nu e de mirare că Timothy dorește să stea mai mult la Londra. Ar trebui să-i cânți în strună și tu.

– Crezi că e înțelept?

– Vrei să zici jocurile de noroc? Lucy ridică din umeri. Trebuie să fii tolerantă cu viciile soțului tău. La urma urmei, din multe puncte de vedere, Timothy e doar un băiat. De mai multe ori lordul Brencombe mi-a mărturisit că-i pare bine că tu vei fi șefa. Ar fi pierdut fără tine.

Nu pentru prima oară, Croline se întrebă dacă Lucy nu e sarcastică. Se scuză să plece, împotriva protestului slab al lui Timothy.

În trăsură, stătea în colțul ei, privind pe fereastră, examinând în detaliu respingerea pe care o avusese gândindu-se la noaptea nunții.

Timothy spuse:

– Fratele meu și soția lui intenționează să meargă în Devon imediat ce Lucy va putea călători, ca să-i arate băiatul tatălui meu. E bine să știe că are un nepot înainte să moară.

Surprinsă, se întoarse spre el.

– Tatăl tău e pe moarte?

– Mama mea i-a scris lui Lucy că nu crede că va trăi până la anul. Presupun că ar trebui să stau cu el. Fața lui se lumină. Mai bine să mă distrez la Londra cât mai e posibil, înainte să fim în doliu.

– N-ai fi un sprijin pentru mama ta dacă te-ai duce acasă?

– Nu m-a chemat.

Caroline tăcu preț de câteva minute, privind din nou pe fereastră. Apoi spuse:

– Timothy, în legătură cu logodna noastră...

Roșind, el spuse repede:

– N-ar fi mai bine s-o amânăm? Ar fi un ghinion să aranjăm nunta și apoi tatăl meu să moară și să ne dea planurile peste cap. În plus...

– Ce? îl îndemnă ea, căci se oprise, evitându-i privirea.

– Adevărul e că mă distrez mai mult aici, în Londra. Distracțiile ca burlac nu vor mai fi potrivite când voi fi însurat. Știu că vei fi înțelegătoare cu viciile mele. Dar trebuie să mă

gândesc la ce vor spune tatăl meu și fratele meu. Ca fiu mai mic, depind material de ei. Și nu cred că tatăl tău mă va ierta dacă îți pierd zestrea la cărți.

– Atât ți-ar trebui! Să înțeleg că preferi compania prietenilor tăi împătimiți de jocuri de noroc și femei?

– La dracu, nu umblu cu femei, Caroline. Ți-am mai spus, ele mă tratează ca pe un copil amuzant.

Gânditoare, spuse:

– În ultimul timp, m-am gândit și eu că asta ești.

O privi surprins.

– Mă înțelegi, Caroline. Nu vreau să fiu celebru, decât ca un tip distractiv, care aduce râsul. Nu doresc să fiu membru al parlamentului sau să fiu colonel. Sabia mea se poate odihni în teacă, pistolul în toc, doar dacă nu sunt atacat de hoți. Nu sunt ca vărul tău Miles...

– Ce-i cu el?

– El e altfel. E născut să comande, ca tatăl tău, deși cu alte mijloace. Un bărbat care ține discursuri și ia viața prea în serios pentru gustul meu. E generos, am flat. Dar mă stânjenește, căci nu știu niciodată ce gândește.

– Așa e, murmură ea. Căzu pe gânduri și nu mai fu atentă la ce spunea Timothy. El o atinse ușor pe mână.

– Te-am jignit, Caroline?

Reveni cu picioarele pe pământ.

– Cu ce?

– Când am sugerat să amânăm logodna?

– A, asta...

Interpretându-i greșit tonul, Timothy începu repede să-și ceară scuze.

– Nu mie mi-a trecut întâi prin cap ideea asta, îți amintești. Mama ta a propus să mai așteptăm, până vom pleca la Londra. A subliniat că ești mică încă și că nu ai experiență cu bărbații. Așa, nu m-am gândit la asta. Păreai la fel de tânără ca mine. De fapt, te-am considerat mereu înțeleaptă, mai știutoare decât mine. De aceea părinții și fratele meu cred că ne-am potrivi.

– Dar tu, Timothy? întrebă ea, privindu-l în ochi. Ești sigur că sunt potrivită pentru tine? Chiar vrei să te însori cu mine, sau te supui familiei?

O privi cu ochi mari.

– Caroline! Cum poți spune asta? Am sperat mereu că într-o zi vei fi soția mea, că prietenia din copilărie va continua într-o căsnicie.

– Prietenie? Asta cauți într-o căsnicie?

– E mai sigur. Am văzut ce se poate întâmpla atunci când un bărbat o ia razna din prea multă pasiune.

– Ce se poate întâmpla, Timothy? Cum eu nu prea am experiență, spune-mi tu.

Timothy se încruntă, concentrat.

– Sunt cuprinși de gelozie, chinuiți de suspiciune. Chiar ieri un tânăr gentleman pe care-l cunoșteam a murit într-un duel ca să salveze onoarea soției sale.

Îi studie fața, analizând fiecare trăsătură, ca atunci când erau copii și se întâlniseră pentru prima oară. Apoi întrebă:

– Și tu nu ai fi provocat de asta? Nu mi-ai apăra onoarea?

Timothy era șocat.

– Caroline, nu va fi nevoie. Nici tu nu-ți vei lua amant, nici eu amantă. Dacă vreun bărbat, după ce ne vom căsători, va sugera că ai pe altcineva, nu l-aș crede.

Mâinile Carolinei se răciră în mănuși; gâtul i se uscă. Îi venea greu să-i pună o întrebare. Nu-l privi când întrebă:

– Ai atâta încredere în mine?

Iar fu surprins.

– Îmi pun viața chezășie pentru loialitatea ta, declară el sincer.

Nu-i răspunse, îl strânse doar de mână și privi din nou în gol pe geam. Închise ochii și-și dori să fie din nou fata care el credea că încă e, cea care se trezise încrezătoare când împlinea optsprezece ani, care alergase veselă în pădure să-l întâlnească. Și s-a trezit în schimb...

Când trăsura dădu colțul, Caroline fu aruncată în portieră. Trezită la realitate, deschise ochii, apoi strigă indignată:

– Timothy! Oprește trăsura!

Imediat el scoase capul pe fereastră, poruncindu-i vizitiului să oprească.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ai văzut altă crimă?

– Aproape. Era un băiat care privea la o plăcuță cu numele străzii, nu făcea nimic rău. Un gentleman l-a împins la o parte.

– Nu e nimic neobișnuit, remarcă Timothy. Doar nu vrei ca un gentleman să ocolească un coate-goale.

– Dar băiatul s-a întors, cred ca să protesteze și bărbatul l-a lovit peste față cu bastonul. Acum zace în șanț și nu se mișcă.

– Nu poți salva orice zdrențăros din Londra, Caroline. Fără îndoială, băiatul a fost insolent și a primit o lecție. Se întâmplă des. Ignoră-l. Se opri din vorbit când văzu fața ei.

Caroline spuse, mânioasă:

– Nu sunt atât de naivă să nu știu ce se întâmplă pe străzile Londrei. Totuși, nu sunt de acord și acum nu-l voi ignora. Spune-i însoțitorului tău să se uite la băiat.

Timothy era oripilat.

– Nu pot, Caroline. Să trimit însoțitorul tatălui meu să ajute un jegos!

Caroline puse mâna pe clanță.

– Foarte bine. Atunci mă duc eu.

O prinse de braț.

– Lasă, mă duc eu.

Timothy ceru să se coboare scara.

În timp ce el se întoarse cu jumătate de inimă pe stradă, Caroline se gândi la trecut. Un incident după altul îi năvăle în minte, incidente cărora atunci nu le dăduse importanță. Acum, obținu o nouă imagine a caracterului lui Timothy. Era o imagine care nu-i plăcea și nu vroia s-o compare cu cealaltă, care o obseda. Nu-i plăcuse ei să aibă inițiativa? De ce să-l acuze pentru o schimbare care avusese loc în interiorul ei? Timothy era același. Plăcut, drăguț, serviabil. Așa fusese mereu, așa vroise ea să fie. Deci nu era cinstit să simtă așa o iritare pentru trăsăturile caracterului lui pe care înainte le acceptase și ignorase.

Caroline scoase capul pe geam, să vadă de ce întârzia. Mergea încet pe trotuar, cu un băiat clătinându-se pe picioare alături.

Oftând, Caroline spuse:

– Dă-i o guinee, Timothy. Poate va uita... Se opri, privind surprinsă părul murdar al băiatului, hainele mototolite, pantofii rupți.

Coborî repede din trăsură. Apoi luă mâna băiatului și exclamă uimită:

– Piers, ce faci aici? În ce hal ești!

Capitolul 7

În ciuda protestelor lui, Piers fu băgat în pat, Caroline îl pieptănă, Polly îl spălă pe picioare. Carolinei îi venea să râdă când îl vedea încurcându-se în mânecile halatului lui Timothy.

– Acum, spune-mi. Cum ai ajuns la Londra și de ce? Erai într-un hal...

– Am mers pe jos și m-am ascuns în căruțe. Nu aveam bani de diligență. În plus, în Virginia nu sunt diligențe, și nu știam cum se procedează. Puținii bani pe care i-am avut, i-am dat pe mâncare.

– Sărmanul copil! exclamă Caroline.

– Nu sunt copil. Aceste... greutăți nu sunt nimic față de ce voi suporta în miliție.

– Dar, Piers, nu vei fi soldat.

– Ba da. Dacă Paul Hardacre îl poate sfida pe tatăl lui, și eu pot. Își lăsă capul pe-o parte. E ciudat. Tatăl lui Paul vroia să-l facă militar și el nu vrea, iar eu, care n-am altă dorință...

– Continuă-ți povestea. Ai venit la Londra să-l cauți pe Miles?

– Ce alt motiv aș fi avut? Și acum n-o să mă lași să-l văd.

– Ți-am spus, Miles e cu tata, căutând un domn din guvern.

– Se va certa cu ei?

– Miles nu e atât de bătăios ca tine, Piers. Se zbate pentru o înțelegere pașnică dintre țările noastre.

– Nu va reuși, anunță Piers cu satisfacție. Paul spune că negustorii sunt hotărâți la represalii, să trimită trupe britanice să le dea o lecție afurisiților de coloniști. Astea sunt cuvintele tatălui lui, adăugă în grabă, văzând că ea nu era de acord.

– Îmi imaginez. Îl cunosc pe tatăl prietenului tău. E înrudit prin căsătorie cu mama și are o mare putere și influență.

– Și e membru în consiliul școlii. A cerut să fiu exmatriculat. Cum Caroline nu spuse nimic, continuă cu îndrăzneală: N-am așteptat asta. Am fugit deoarece nu-mi place la școală, nu pentru că mi-era rușine cu ce-am făcut.

– Ce-ai făcut? Sau nu vrei să-mi spui?

Îi studie fața cu suspiciune.

Caroline spuse blând:

– Piers, de când ne-am văzut ultima dată, am aflat multe lucruri. Că sunt două tabere în problema asta cu cele treisprezece colonii, că Miles nu e nici rebel, nici trădător, așa cum crezusem la început; că multe din supărările lui sunt întemeiate. Dacă bărbați ca Eustace Hardacre hotărăsc politica guvernului nostru...

Băiatul o privea cu gura căscată.

– Ești de partea noastră?

– N-am cum. M-am născut în Anglia și am fost crescută în tradiția loialității necondiționate față de coroană. Tatăl meu e ofițer în marina regală. Tatăl meu natural a fost la fel. Văzând

că ochii lui Piers se măreau de surpriză, continuă în grabă: Dar acum înțeleg. Miles mi-a vorbit despre legile nedrepte pe care guvernul britanic vi le-a impus. Mi-a vorbit despre masacrul din Boston, când soldații britanici au tras în mulțime și cum în decembrie anul trecut, după ce bostonezii au aruncat în mare ceai, în semn de protest față de Compania Indiilor Răsăritene, care îl vindea la suprapreț, guvernul britanic a închis portul.

Ochii lui Piers se măriră și mai mult.

– Dar ești o englezoaică. Nu credeam că vei înțelege astfel de lucruri.

– Ba da, dacă vreau. Și dacă cel care explică e răbdător.

– Miles ți-a povestit despre asta?

– Da, el. Am stat mult cu el înainte ca sărmanul Benjamin să fie ucis.

Băiatul sări în picioare în pat. Dându-și seama că făcuse o greșeală, Caroline adăugă repede:

– Nu trebuia să-ți spun. Uitasem că nu știai despre asta. Miles îți va spune când se va întoarce.

Piers o prinse de încheietura mâinii și-i ordonă sălbatic:

– Nu. Tu îmi vei spune, acum.

O privi în ochi în timp ce ea povestea. Când Caroline termină, Piers se întoarse într-o parte și stătea trist. Băiatul își vârî pumnul în gură și-l mușcă.

Nesigură, îi puse o mână pe umăr.

– Poți să plângi dacă vrei, Piers. Doar eu sunt aici și nu voi spune nimănui. Eu am plâns după Benjamin și abia îl cunoșteam.

Piers își puse capul pe umărul ei. Caroline îi dădu o batistă și începu să-l mângâie pe păr, dându-și seama că știrea despre

moartea lui Benjamin declanșase toată nefericirea lui din ultimele săptămâni. Își aminti cuvintele lui Miles: „E singur în Anglia... datorită nesiguranței, simte nevoia să se laude..."

Nu începuse să înțeleagă doar politica, ci și natura bărbaților. Ei te dominau într-o clipă și-ți căutau ajutorul în următoarea. Lunga ei relație cu Timothy n-o învățase asta. Nu-și amintea ca vreodată el să fi vrut să-și impună voința. Nici nu plânsese pe umărul ei, ca Miles și Piers. El n-ar face asta.

Își dădu brusc seama brusc că o femeie își putea folosi puterea în două feluri: un sprijin pentru un bărbat slab sau ca o soluție la care să recurgă doar la mare nevoie. Crezuse că știa care erau nevoile ei proprii. Să trăiască lângă Timothy, să caute soarele, să evite umbrele, orizontul ei să se limiteze la granițele Trendarrow-ului. Dar atunci nu se cunoștea pe sine.

Auzi pași pe scări și apoi vocea lui Miles. Piers se depărtă de ea. Caroline aranjă lenjeria de pat și părul lui și spuse:

– Îl voi ține pe Miles de vorbă până îți revii.

Piers își suflă nasul zgomotos și murmură:

– Mulțumesc, domnișoară Caroline. Îmi... îmi pare rău că am fost grosolan cu tine.

Îl strânse ușor de mână și ieși. Afară, se sprijini de ușă și-l opri pe Miles, prinzându-l de braț.

– Hai să-ți spun ce s-a întâmplat înainte să vorbești cu el. Și Miles, nu fi prea dur cu el. Ai avut dreptate că în ciuda bravadei lui, Piers e doar un copil.

Când Miles intră în cameră, Caroline coborî ca să-l întâlnească pe tatăl ei, care cerea vin de porto și un servitor care să-i scoată cizmele de călărie.

O salută vesel, apoi întrebă:

– Unde e mama ta?

– Cred că la cumpărături. Nu era acasă când m-am întors din vizita la cumnata lui Timothy.

– Deci nu știe încă despre oaspetele nostru? A fugit de la școală, așa mi-a spus Timothy. Și eu am vrut să fac asta de multe ori. Dar îmi era mai frică de tata decât de director. Își ridică peruca pentru a se scărpina pe cap. E o minune că am ajuns căpitan de vas. Eram atât de supus când eram mic încât ai fi crezut că voi primi ordine toată viața, nu că voi da.

Caroline spuse gânditoare:

– Nu e mereu la fel, tată. Lui Timothy nu-i place să dea ordine, deși a fost educat s-o facă.

– A, Timothy seamănă cu mama lui. O plimbare prin port e ceea ce preferă unei călătorii îndepărtate.

Caroline se duse la fereastră și-și trecu degetul peste broderia perdelei.

– Și mama mea? Ea ce preferă?

– Pui întrebări grele, copilă. Mai bine întreab-o pe Amelia. Nu prea am cunoscut-o pe mama ta, eram mai mult pe mare atunci. Dar tatăl tău... Era un bărbat curajos. Avea rău de mare, dar nu se dădea bătut. Câteodată consider că semeni cu el, draga mea. Poți fi încăpățânată, ca el. Ceea ce-ți dorești, ești hotărâtă să capeți. Mi-e teamă că, fiind femeie, într-o zi vei plăti un preț pentru asta.

– Tată, nu te înțeleg.

Căpitanul Penwarden oftă.

– Nu, nu încă, murmură pentru sine. O privi pe sub sprâncenele stufoase. Vino aici, copilă.

Stătea în fața lui, cu mâinile împreunate. Apoi îi îndreptă peruca. El o mângâie pe mână, apoi și-o duse la obraz.

– Ce-o să fac atunci când nu vei mai fi lângă mine să mă aranjezi?

– Voi fi mereu aici, tată.

– Vei fi la Sampford Folliott.

Se aplecă deasupra lui, ca el să nu-i vadă fața.

– Tată, vei fi mulțumit să mă mărit cu Timothy?

Se răsuci în scaun ca s-o vadă, dar ea își feri fața. Răspunse cu grijă:

– Cea mai mare dorință a mea e să te măriți din dragoste. Căsătoria mea cu Amelia a fost aranjată de tații noștri. Amândoi... Dar asta e o poveste veche. Sora mea, Mary, cum știi deja, l-a sfidat pe tata și a fugit cu un profesor lefter. Și ai auzit de la Miles ce bine au ajuns. Îi puse brațele în jurul gâtului lui, ținând-o aproape. Dacă îl iubești pe Timothy destul, Caroline, dacă ești sigură că el e bărbatul vieții tale, vei avea binecuvântarea mea. Orice îndoieli am avea eu și mama ta, căci îți vrem fericirea, le vom da la o parte, dacă tu nu ai nici una.

Înjură când ușa se deschise și Timothy intră, cu o carafă și pahare pe o tavă de argint.

Timothy imită plecăciunea unui servitor.

– Scuzați-mă, domnule, pentru întârziere. Majordomul a căzut pe scări și ceilalți servitori au grijă de el, așa că permiteți-mi să-mi ofer serviciile.

Nicholas se încruntă și o privi pe Caroline, văzând că nici ea nu era amuzată de prosteala lui Timothy. Roșind, el ieși.

– Vă voi găsi valetul, domnule.

Caroline exclamă, exasperată:

– Timothy, nu e treaba ta să...

El spuse jenat:

– E mai ușor.

Deasupra paharului pe care i-l înmână, Nicholas întâlni privirea Carolinei.

– E drăguț, vrea mereu să-i mulțumească pe toți.

Caroline lăsă paharul și îngenunche în fața tatălui ei.

– Tată, și eu am îndoieli. Mi-au venit brusc, de când suntem la Londra. Nu, nu e adevărat. De când... Se opri la timp să spună „de când Miles a apărut în viața mea". În schimb, continuă: Dar i-am promis lui Timothy. El are încredere în mine. Și îl iubesc. Mereu l-am iubit. Își luă obrajii roșii în palme. Dar mă tem că nu așa cum ar trebui. Tată, ce să fac?

Oftând, Nicholas își puse mâna pe părul ei.

– N-am nici un răspuns pentru tine, copilă. Șefii mei de la Amiralitate nu au emis reguli pentru inimă. Mi le-am făcut pe ale mele. Și tu o vei face.

Îl privi de jos și deși peruca lui era din nou în dezordine, o lăsă. În cele din urmă spuse cu ezitare:

– Tată, pot să te întreb? Iubeai pe altcineva când te-ai căsătorit cu mama?

– Da. Și ea.

– A fost greu să uiți?

– Am avut noroc. Am avut cariera mea. Eram în război, nu era timp de visuri. Dar pentru Amelia... Fără copilul după care tânjea, cred că i-a fost și mai greu. Și Dumnezeu să mă ierte,

ca majoritatea bărbaților, m-am gândit doar la mine, m-am distrat cu cine am vrut.

– Ai mai văzut-o vreodată, pe cea pe care ai iubit-o?

Sorbi din vin.

– Da. Am văzut-o chiar în dimineața asta.

– Tată!

– Nu fi șocată. Mama ta știe de întâlnirea noastră, care a fost aranjată din partea lui Miles. Soțul doamnei are o poziție înaltă în guvern și e cunoscut că ține partea americanilor. I-am cerut, ca vechi prieten, să-și folosească influența dacă Miles... Zâmbi. E încă o femeie frumoasă.

Caroline se sprijini pe călcâie.

– Tată, cred că ești foarte rău. Miles știe de asta?

– Sigur că nu. Nici tu să nu-i spui. Miles e orgolios. Nu trebuie să știe că-și datorează libertatea farmecelor unei femei.

– Asta înseamnă că nu mai e în pericol?

Nicholas își bău vinul de porto.

– Da. Însoțit de domnul Franklin, l-a vizitat pe lordul Chatham și pe domnul Burke. Cu acești trei oameni importanți ținându-i partea...

– Dar e scrisoarea, îi aminti. A admis că l-a vorbit de rău pe rege.

– Dar nu cred că l-a amenințat. Dacă ceea ce-și amintește e corect, nu era nimic în scrisoare care să justifice o acuzație de trădare. Rebeliune, posibil. Dar nu pot permite libertatea de exprimare și să bage pe cineva la închisoare pentru că și-a exercitat acest drept.

Caroline se ridică și se duse lângă fereastră, cu spatele la Nicholas. Încercând să aibă un ton indiferent, spuse:

– Atunci, cum acum nu se va considera că fuge, poți să-l convingi pe Miles să se răzgândească și să vină cu noi la Trendarrow? Fără îndoială că vrea să treacă pe la școala lui Piers și să rezolve lucrurile și e în drum. Ar fi mai bine pentru el să ducă acasă amintirea casei mamei lui, decât a acestui oraș care i-a adus numai necazuri.

– Nimic nu m-ar încânta mai tare. Dar tu îl vei convinge, draga mea. Miles va asculta mai degrabă de verișoara lui frumoasă, decât de unchiul bătrân și urât.

– Tată, nu ești urât, protestă ea, întorcându-se cu fața la el.

– Asta mi-a mai spus-o o doamnă, azi-dimineață. Totuși, mă tem că amândouă sunteți doar amabile. Se ridică. Nu mai vine valetul? Abia aștept să ajungem acasă și servitorii mei să fie lângă mine imediat ce deschid gura.

Ieși, trăgând de sfoara clopoțelului cu furie.

Vrând să fie singură ca să se gândească la cuvintele tatălui ei, Caroline merse în grădina din spatele casei. O plimbare cu barca prin port? Sau o călătorie îndepărtată? Era sigur că va fi obligată să ia o decizie în următoarele câteva zile. Ori va închide hotărâtă ușa noului ei eu și-și va lua adio de la Miles la Londra; sau, convingându-l să se întoarcă la Trendarrow, va înfrunta consecințele.

Se opri pe cărarea îngustă dintre tufele tunse. Pe tatăl ei îl convingea de mică; lui Timothy îi poruncea. Dar pe Miles îl va ruga...

Repetă cuvintele, gesturile pe care le va folosi în timp ce o mierlă cu ciocul plin de viermi, aștepta ca ea să treacă de cuibul ei. Își ceru scuze păsării c-o deranjase și merse mai

departe. Și brusc, în imaginația ei, era din nou la fereastra dormitorului, de ziua ei de naștere, chemând sturzul, salutând ziua și viitorul cu bucurie și siguranță. Ziua care fusese atât de fericită, până venise Miles.

Era posibil să fie aceeași de atunci, fără îndoielile prezentului? Să se întoarcă la pacea văii, la casa pe care o iubea... Să poată fi cu Timothy din nou în locurile în care îl știa, fără să-i deranjeze nimeni, fără să-l compare cu Miles. Oare și-ar recăpătă siguranța dinainte? Sau se îndepărtase prea mult pe acest nou drum, un drum care, văzu cu o claritate înspăimântătoare, o putea duce peste Atlantic către o țară necunoscută, încrezându-se într-un bărbat pe care abia îl cunoștea, care fusese numit „rebel" și „trădător" și a cărui țară ar putea fi într-o zi în război cu a ei? Un drum care ar obliga-o să se despartă de părinți, de casa iubită, de Timothy. Ar însemna să-și calce cuvântul față de el, să-și schimbe toate ideile, să caute un curaj pe care nu era sigură că-l avea.

Dacă acum ar fi fost la Trendarrow, ar fi mers la capelă, căutând acolo un răspuns. Dar nu era la Trendarrow. Era în Londra, printre trandafirii lordului Brencombe. Iar mierla o avertiza că Miles se apropia.

Miles spuse:

– Ai fost bună cu Piers. L-ai cucerit.

– N-a fost greu. Cred că a fost foarte singur la școală, mai ales când i s-a interzis să mai fie cu singurul lui prieten. Apoi a fost amenințat cu exmatricularea... Miles, aș vrea să te duci la domnul Hardacre și să-l înveți minte.

Miles ridică o sprânceană, zâmbind.

– Asta e verișoara mea blândă, acum atât de mânioasă?

– Nu sunt verișoara ta. Nici nu sunt mereu blândă, sau... Se întoarse într-o parte. Adevărul e că nu mai știu cine sunt. E atâta confuzie în mintea mea.

– De care sunt responsabil? Când ea dădu din cap că da, el spuse trist: M-am temut de asta. În ziua când ne-am cunoscut, erai atât de sigură pe tine și pe viitor. Erai fericită în lumea ta netulburată de nimic. Dacă nu aș fi venit la Trendarrow...

Îl privi tulburată.

– Dar ai venit, Miles. Peste ocean, din altă țară, cu alte obiceiuri. Și totuși acum înțeleg, nu e o diferență atât de mare. Te temi că necazurile compatrioților tăi îi va duce la revoltă; totuși, vorbești despre privitul păunilor pe pajiștea ta. M-am gândit la Trendarrow ca la un loc liniștit și am uitat de strămoșii mei, care au fost capturați în tunel. Chiar și povestea lui Harry Penwarden era pentru mine ca una cu zâne, cu final fericit. Am ignorat violența și ura de la începutul ei. Așa va fi mereu, Miles? Bărbații se vor lupta unii cu alții din cauza credinței lor?

– Mă tem că da. Nu există pace. Oamenii au idei noi și se schimbă, neținând seama de opoziție. Câteodată își îndeplinesc idealurile fără vărsare de sânge. Asta vreau să fac.

Caroline atinse petalele unui trandafir vișiniu.

– Cum, din cele ce mi-ai spus, asta nu e probabil, te vei întoarce în Virginia să lupți?

– Dacă nu există altă cale spre libertate, da. De aceea... Se întrerupse, cu durere pe față. Apoi zâmbi și spuse: Hai să lăsăm gândurile negre. Spune-mi, noul moștenitor Brencombe e frumos?

– Miles, nu schimba subiectul. Nu mai sunt un copil să fiu cruțată de probleme și să mă gândesc doar la frivolități.

– Nu consider nașterea o frivolitate. Caroline continuă ca și cum el n-ar fi spus nimic: Nu caut mereu să evit latura tristă a vieții, ca Timothy. N-am fugit la vederea sărmanului Benjamin, n-am leșinat.

Miles îi luă mâna.

– Caroline, ce vrei să-mi spui, sau să-ți spui ție însăți?

– Vreau să te fac să înțelegi că nu trebuie să regreți că ai apărut în viața mea. Căci eram în letargie. Te rog, Miles, vino iar la Trendarrow.

Spusese asta din impuls, uitase toate îndoielile. Se părea că în acele clipe, hotărârea fusese luată.

Degetele lui le strânseră pe ale ei.

– În ce scop? întrebă el.

– E casa mamei tale și ești binevenit. Și...

– Și? o îndemnă el.

– Dacă îți pasă, eu doresc asta.

Miles tăcu o clipă. Apoi spuse gânditor:

– Cum se întoarce roata. Ai făcut tot ce-ai putut să mă alungi.

– Te-am strigat, Miles. Te-am strigat și n-ai auzit.

– Am auzit. Dar nu erai pregătită, Caroline. Ți-era teamă, de mine, de dragoste, de ceea ce depășea orizontul tău îngust. Și am știut că trebuia să te las netulburată, sigură de tine. De când ai venit la Londra, am fost slab, permițându-mi să-ți sporesc îndoielile despre nunta ta, încercând să te ademenesc vorbind despre păuni pe pajiște și balauri la palatul guvernatorului. Dar în realitate, ochii mei vedeau miliția făcând instrucție, iar în urechi nu aveam sunet de viori, ci de tunuri și tobe militare.

– Nu mă mai deranjează o astfel de discuție, Miles. Într-adevăr, cum atât tatăl meu natural cât și cel adoptiv au fost ofițeri, nu e demn de mine să mă tem.

El vorbi blând, privind peste capul ei, ca și când n-ar fi auzit-o:

– Mi te-am imaginat ca stăpâna casei mele, stând la clavecinul mamei mele în lumina lumânărilor, sau călărind împreună cu mine pe plantație. Ne-am văzut în vizită la guvernator în Williamsburg și eram mândru că te am la braț. Am auzit Trendarrow-ul meu răsunând de râsul copiilor și am visat la o dragoste ca cea a părinților mei și la fericirea perfectă.

– E și visul meu, murmură ea, întorcându-se spre el.

Expresia feței lui o înfioră. Când vorbi, vocea lui era aspră:

– E doar un vis, Caroline. Realitatea e diferită. Mânia concetățenilor mei crește. Cât am fost în Anglia, Adunarea din Virginia a ținut o zi de post și rugăciune pentru oprimata colonie Massachusetts. În rugăciune s-a vorbit despre răul războiului civil. Doar nu crezi că te-aș duce într-un ținut în care această amenințare se apropie? Și tu, ca și familia ta, cu tradiție loialistă?

Caroline sugeră:

– Ai putea sta în Anglia, Miles. Îți cedez Trendarrow.

Privind-o, se îmblânzi.

– Atât de mult te-am schimbat? Altădată ai fi luptat cu mine cu orice armă ca să păstrezi Trendarrow. Și acum... Dar eu nu sunt Timothy, micuțo, să mi se ordone unde să trăiesc, sau cum să-mi duc viața. Locul meu, dacă nu sunt arestat, e în

Virginia; loialitatea mea principală, pentru concetățenii mei. Așa cum am știut de la început, în viitorul meu nesigur nu e loc pentru tine.

– Miles, șopti ea. Miles, nu poți fi atât de crud.

– Crud? A, da, așa am fost, arătându-ți o lume mai mare decât Trendarrow, o viziune mai profundă asupra căsniciei decât ai avea cu Timothy. Pentru asta, te rog să mă ierți. Totuși, am trezit în tine o dorință vagă, Caroline, nu un foc mare. Vei uita curând...

– Știu că nu e adevărat, protestă ea vehement. Mi-ai arătat altă parte a mea. Partea aceasta îți aparține, Miles. Nu poți să ieși pur și simplu din viața mea.

– Pentru binele tău, pot și trebuie. Aici, în Anglia, te-am implicat pe tine și familia ta în treburile mele periculoase, am adus discuția despre trădare și spânzurătoare în viața ta de zi cu zi, din cauza ideilor mele un băiat a fost exmatriculat. Bărbații ca mine trebuie să călătorească singuri, Caroline.

– Patrick Henry nu are soție? întrebă ea. Și strămoșii noștri din războiul civil nu aveau familii?

Fu conștientă de greșeala ei imediat ce el vorbi.

– Așa e, au avut. Și știi ce necazuri au fost cauzate de neînțelegerile lor.

Caroline își plecă ochii și se întoarse într-o parte, cu umerii căzuți.

– Atunci, vei pleca și nu te voi mai vedea niciodată?

– Așa e mai bine, crede-mă.

– Și crezi că voi putea fi fericită?

– Sunt multe feluri de fericire, Caroline. Vei fi mulțumită, ca înainte. Dacă focul din tine nu e aprins, vei suferi mai

puțin. Întoarce-te în pace la Trendarrow, mică verișoară. Roagă-te pentru mine câteodată, în capela de lângă râu, unde ne-am cunoscut.

Se întoarse cu fața spre el, prinzându-l disperată de haină.

– Miles, o, Miles, nu mă părăsi.

Miles îi luă mâinile și i le sărută.

– Faci totul și mai greu pentru mine și pentru tine, Caroline. Dar nu mă vei îndupleca. Slăbiciunea mi-a trecut. Nu-ți pot aduce decât nefericire, cum le-am adus unchiului meu și soției lui, lui Piers și lui Benjamin. Calmează-te și spune-mi adio. Sărută-mă pentru prima și ultima dată, apoi lasă-mă să plec, fără lacrimi sau reproșuri.

O îmbrățișă și ea se agăță de el, știind acum când era pe cale să-l piardă, cât de mult îl iubea. Nu-i venea să creadă că o poate respinge. Mereu obținuse ce vroise când își pusese mintea. Puse mâinile după gâtul lui, îi trase capul în jos și-l sărută pe buze. Se lipi de el. O clipă, el răspunse, strângând-o în brațe, sărutând-o pasionat pe păr, pe obraji, pe gură. Apoi, brusc, îi dădu drumul, se întoarse pe călcâie și plecă.

Caroline rămase unde o lăsase, zguduită de forța acestei noi emoții, prea ametită ca să-l mai strige. Plecarea lui bruscă risipise petalele florilor. Pierdută, le culese de jos, apoi le lăsă să cadă. Îi dădură lacrimile. Timothy, cu ochii lui albaștri tulburați, era în fața ei.

– Caroline, te-am căutat peste tot.

Își dădu seama că nu era neliniștit din cauza ei. De fapt, nu părea că observase tulburarea ei. Cu un efort, se concentră asupra cuvintelor lui.

– Am primit o scrisoare de la mama mea. Crede că tata este... este pe moarte. Că nu mai are de trăit decât o săptămână-două.

Caroline îi puse o mână pe braț.

– Timothy, îmi pare rău.

– Cum știi, nu-l iubesc așa cum îl iubești tu pe căpitanul Penwarden. Totuși, e tatăl meu, și mama are nevoie de mine. Intenționez să plec poimâine. Caroline...

I se părea că nu e mai în vârstă decât Piers și de două ori mai neajutorat. Citindu-i gândurile, îl întrebă:

– Vrei să vin cu tine?

Fața lui se lumină imediat. O strânse de mână.

– Nu vreau să-ți întrerup distracțiile. Dar așa e, vreau să vii cu mine. Moartea mă înspăimântă. Și nu voi ști ce să fac și ce să spun, dacă nu ești cu mine să mă ajuți.

Caroline se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz, cum făcuse adesea în trecut.

– Nu te teme, voi fi cu tine.

Îi sărută mâna.

– Știam că mă pot baza pe tine, Caroline. Mai e ceva. Mama crede că tata va muri împăcat dacă ne-ar binecuvânta unirea.

Un fior o cuprinse pe Caroline. Se sprijini pe brațul lui Timothy și închise ochii. Când îi redeschise, Timothy o privea neliniștit.

Caroline inspiră adânc și-i zâmbi.

– Bine, spuse ea. Și asta, dacă vrei să vin.

Capitolul 8

Era ultima zi în acest oraș care îi adusese atâta bucurie, atâta durere. I-ar fi plăcut să se închidă în camera ei, singură cu amintirile și visele ei spulberate. Avusese o reținere să se aventureze într-o viață nouă, o experiență nouă. Și când în cele din urmă găsise curajul, când își dăduse seama ce însemna dragostea, fusese refuzată. Când fusese gata să înfrunte lumea, Miles încercase s-o protejeze. Deschisese o ușă pentru ea, arătându-i o fericire la care nici nu visase; apoi i-o trântise în nas. Aproape că-i venea să-l urască așa cum îl urâse de ziua ei. I se strânse inima la gândul că s-ar putea să-l întâlnească azi când va veni să-l ia pe Piers și să-și ia adio de la unchiul și mătușa lui.

– Ultima zi, o întâmpină Timothy când coborî cu reținere să ia micul dejun. Am făcut planuri. Cum ai fost de acord să vii cu mine acasă, azi voi avea grijă să te distrez.

– Dar, Timothy...

– Nici un „dar“, te rog. Vreau să întorc spatele meselor de joc și tovarășilor mei de dragul tău. Dimineață te voi duce la

muzeul Cox și te voi plimba prin Londra. Și voi trimite un servitor să rețină un separeu la teatrul din Covent Garden.

Asta era o șansă de a-l evita pe Miles. Totuși, protestă:

– Ție nu-ți place teatrul, Timothy.

– Vreau ca asta să fie o zi care să-ți placă ție. Ca să-mi arăt recunoștința. Apoi, observând că era îngândurată, adăugă: Planurile mele nu-ți sunt pe plac, Caroline?

Se adună, dându-și seama că Timothy, care lua puține decizii fără să-i ceară ei aprobarea mai întâi, își folosise inițiativa și planificase o zi întreagă pentru ea. Îl sărută pe obraz.

– Dragă Timothy, sigur că-mi sunt pe plac.

Cutele de pe fruntea lui se destinseră, dar ochii erau încă neliniștiți.

– Asta vreau, Caroline, să-ți fac pe plac. Nu mă compar cu căpitanul Penwarden sau cu Miles, știu...

Caroline îi strânse mâna.

– Nu vreau să fii altfel, minți ea amabilă.

Brațul lui o încolăci și-și puse obrazul pe părul ei.

– Îți sunt recunoscător că mă încurajezi. Căci nu mă voi schimba. Nu vreau să fiu trist, ci să râd și să te fac și pe tine să râzi. Voi face tot ce voi putea să te fac fericită, Caroline. Doar asta contează.

Caroline își ascunse fața la umărul lui, căci îi dădură lacrimile. Nu avea curajul să vorbească.

La sugestia Carolinei, Piers îi însoți în plimbarea de dimineață. Dacă nu era în casa lordului Brencombe când venea Miles, atunci acesta ar fi așetptat. Acum îi era dor să-l vadă încă o dată. Costumul băiatului fusese spălat și călcat și găsiseră o pereche de pantofi pentru el. Era politicos cu

Caroline, puțin timid. Dacă rămânea în Anglia, dacă îi găsea altă școală, se gândea ea, dacă ar veni în vacanțe la Trendarrow, cel puțin ar fi păstrat această slabă legătură cu Miles.

După ce vizitară muzeul Cox, pe care ea îl găsi plictisitor, iar Piers interesant, vechea lui lăurădoșenie îi reveni. Disprețui clădirea parlamentului, declarând Capitolul din Williamsburg mai frumos, iar Tamisa o consideră un pârâiaș pe lângă râul James din Virginia. În parcul Saint James anunță că și în Williamsburg erau trăsuri la fel de frumoase și oameni la fel de eleganți.

O singură întâmplare îl făcu să nu se mai laude. Trăsura era înghesuită de o mulțime pe o stradă îngustă. Timothy scoase capul pe geam pentru a descoperi cauza.

Un bărbat fioros îi rânji.

– Pregătesc Tyburn Tree, domnule.

– Spânzurătoarea? Vor spânzura pe cineva?

– Da, mâine. Pe Jack cel Blând. Un nume dichisit pentru un tâlhar care a ucis mai mulți oameni pentru bani. Gentlemenii ca dumneavoastră vor călători mai în siguranță după aceea.

Timothy îi dădu un bănuț și-și trase capul înăuntru, închizând fereastra.

Ochii lui Piers erau mari:

– Putem veni să vedem, domnule Brencombe?

Oripilată, Caroline exclamă:

– Sigur că nu. Asemenea lucruri nu sunt pentru ochii copiilor.

Piers o privi disprețuitor.

– Eu nu voi leșina, declară el aluziv. Se întoarse spre Timothy. E adevărat că picioarele li se zbat după ce sunt atârnați?

– Nu știu. N-am fost martor la nici o execuție, nici nu vreau să fiu. Moartea, mai ales cea violentă, mă umple de repulsie și oroare.

– Dar cei spânzurați sunt răi, insistă băiatul. E la fel ca atunci când noi omorâm indieni când ucid în pădure.

– Bărbații spânzurați de Tyburn Tree nu sunt toți ucigași. Au fost preoți persecutați pentru religia lor și bărbați de vază acuzați că au complotat împotriva regelui.

Speriat, Piers întrebă:

– Execută aici bărbați acuzați de trădare?

– Așa e.

Caroline își ținu răsuflarea. Mâinile ei înghețară.

Fața lui Piers era palidă când vorbi:

– Dacă... dacă Patrick Henry ar veni vreodată în Anglia, ar fi acuzat de trădare. El spunea: „Dacă e să trădez, poporul să mă judece". Asta a fost acum nouă ani și încă e liber, încheie el cu ușurare.

Timothy protestă blând:

– Acum putem încheie subiectul?

Piers se întoarse către Caroline.

– Mă întrebam despre Miles. A vorbit adesea împotriva guvernului britanic. Își spune singur rebel. În Virginia nu e periculos. Dar aici... Paul a spus că tatăl lui...

Caroline îi luă mâna. Amintindu-și asigurarea tatălui ei, în care avea încredere, spuse:

– Vărul Miles e în siguranță. Orice lucru indiscret ar fi spus, are prieteni în Londra, care îl vor proteja.

Displăcându-i aceste discuții serioase în ziua în care vroia s-o distreze pe Caroline, Timothy exclamă:

– Ce prostie din partea vizitiului să ne aducă pe aici. A, în sfârșit ne mișcăm. Vă sfătuiesc să nu vă uitați.

Piers își acoperi fața cu mâinile, dar Caroline văzu că se uita printre degete. Ea însăși aruncă o privire spre spânzurătoare. Auzea și zgomotul; strigăte și râsete, bucăți de cântece deocheate.

Piers remarcă, impresionat:

– E foarte înaltă. Sunt scaune în față.

– Pentru care doamnele și domnii plătesc mult, spuse Timothy cu dezgust. Eu mă distrez mai bine la o luptă de cocoși. Nu te pot aduce să vezi, Piers, plecăm mâine.

Caroline nu era sigură de acest gând sau vederea înspăimântătoarei spânzurători îi redusese pe toți la tăcere în drumul spre casă. Când ajunseră la casa lordului Brencombe, Caroline văzu calul lui Miles priponit lângă poartă. Vroia să sară din trăsură, să fugă spre el ca s-o îmbrățișeze, să-l roage s-o ia cu el. În schimb, controlându-se, intră la brațul lui Timothy.

Vesel, Nicholas o primi cu anunțul:

– L-am convins. Miles vine cu noi.

Uimită, se întoarse spre Miles. Dar tonul lui era impersonal când spuse:

– Regret că nu voi avea plăcerea companiei tale la Trendarrow, Caroline. Înțeleg că în schimb vei merge cu domnul Brencombe.

Speranța ei de moment pieri. Schimbarea planurilor lui se datora doar absenței ei din Trendarrow.

Spuse amar:

– Sunt sigură că ai luat o decizie înțeleaptă.

Nicholas se plimba cu mâinile sub frac. Vom fi un grup vesel pe drum. Piers va veni în trăsură cu noi, nu ai nimic

împotrivă, Amelia? Miles și Timothy ne vor escorta, continuă căpitanul Penwarden. Cu Henry și vizitiul cu muschetele lor și cei trei gentlemeni înarmați până în dinți, nu ne vom teme de tâlhari.

Piers exclamă emoționat:

– Poate vom fi atacați și vom captura un tâlhar și apoi va fi spânzurat la Tyburn Tree.

– Destul, Piers, îl avertiză Miles. Vrei să sperii doamnele?

Băiatul spuse, încăpățânat:

– Nu vreau să călătoresc în trăsură ca o fată.

Miles traversă camera și se opri lângă el.

– Vei face ce ți se spune.

***

Caroline avea să-și amintească de această călătorie toată viața ei. Când ajunseră la periferia Londrei dimineața devreme, începu furtuna. Cei din trăsură erau zguduiți în timp ce caii se poticneau sau se repezeau înainte la fiecare tunet.

După fulgere veni ploaia, rece și de neoprit. Ore în șir bătu în acoperișul trăsurii și stropi perdelele de la ferestre cu noroi.

Caroline nu prea dormise toată noaptea trecută, tulburată de gândurile ei. Când în cele din urmă adormise, avusese un coșmar în care îl văzuse pe Eustace Hardacre cu știreangul în mână, sub spânzurătoare. Ea era legată, privind după căruța care avea să-l aducă pe Timothy, iar Miles se îndepărta călare fără să privească înapoi.

Amelia observase paloarea ei și o privea cu neliniște.

Seara, opriră la un han.

În dormitor, Amelia îi puse Carolinei o mână pe frunte.

– Copilă, cred că ai puțină febră, și cu mintea ta chinuită... Nu fi surprinsă. Am văzut că te-ai schimbat mult în ultimul timp. În plus, acum două zile, în grădina lordului Brencombe...

– Ai văzut? șopti Caroline, îngrozită.

– Te-am văzut în brațele lui Miles de la geam. Iar acum ești atât de tristă. Ce-ai făcut, ai întors spatele celui pe care îl iubeai?

– El a făcut asta. Ne iubim. Dar va pleca fără mine.

Amelia o privi uimită.

– Ai fi plecat cu el în Virginia? Tu, pentru care Trendarrow era totul!

– Nu știam cum e să iubești un bărbat. Mamă, ce să fac?

Mama ei răspunse:

– N-ai ce face decât să accepți. Ce motive a invocat?

După ce Caroline îi spuse, Amelia spuse grav: Are dreptate. În refuzul lui de a te pune în pericol, are simpatia mea.

– Chiar dacă mi se rupe inima?

– Inimile nu se rup atât de ușor. Cu timpul, te vei mulțumi cu al doilea, așa cum am făcut eu cu tatăl tău.

***

Când a doua zi dimineață coborâră să ia micul dejun, cerul era senin și soarele strălucea.

Caroline se trezi lângă Miles.

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc. Mama e de acord cu tine.

– Știe? întrebă Miles.

– Da, și zice că în timp te voi uita.

– Așa cred și eu.

– Tu mă poți uita? întrebă Caroline.

– Te voi purta mereu în suflet. Pentru tine e altfel. Îl ai pe Timothy, părinții tăi, casa ta...

– Iar tu ai politica, pentru care ai face orice, spuse Caroline amar. Întoarce-te în țara ta, înlătură-mă din viața ta. Dar nu te preface c-o faci pentru mine. Ție ți-e frică acum, nu mie.

Făcu un pas spre ea. O clipă crezu că se înmuia, că dacă va insista acum, îl va convinge.

Apoi, Nicholas strigă:

– Miles, Caroline, veniți! Vă așteptăm să luăm micul dejun.

Momentul trecuse. Se așezară la masă.

Un grup de călăreți intră în curte.

– Miliția, spuse Nicholas privind pe fereastră.

Ușa se dădu de perete. Un ofițer cu sabia trasă intră, urmat de doi milițieni cu muschetele la ochi.

– Cine dintre voi e Miles Couternay din Virginia?

Caroline își ținu răsuflarea. Miles se ridică și făcu o plecăciune către ofițer.

– Ce treabă aveți cu mine? întrebă el calm.

– Am venit să vă arestez în numele regelui.

– Sub ce acuzație?

– Trădare și revoltă.

Caroline țipă îngrozită.

– Neg acuzarea de trădare. Dar sunt gata să vin cu dumneavoastră și să fiu judecat. Vreți sabia mea?

Ofițerul întinse mâna după sabia lui Miles.

Piers sări în picioare și ocoli masa.

– Nu, nu! Nu vă las să-l luați. Dacă Miles nu se opune, eu da!

Se aruncă la picioarele ofițerului. Acesta îl lovi cu piciorul. Piers se ridică și atacă din nou.

Caroline strigă disperată:

– Tată! Timothy!

Timothy se repezi cu sabia scoasă.

Se văzu un fulger și se auzi o bubuitură. Prin fum, Caroline îl văzu pe Timothy, uimit, la picioarele ei, cu o pată roșie care i se mărea pe costum.

Caroline îngenunche lângă el.

– Vroiam doar... Nu vroiam să ucid pe nimeni, icni el.

Îi luă capul în poale și ultimele lui cuvinte fură:

– M-ai strigat, Caroline.

Apoi, capul îi căzu pe-o parte și-l simți cum se înmuia. Disperată, îl ținea în brațe, refuzând să creadă. Auzi voci și oameni mișcându-se. Camera începu să se învârtă. Închise ochii și se prăbuși.

Capitolul 9

Când întunericul dispăru, era în patul ei. Privirea i se plimbă pe pereții cu tapiserii și observă mobila familiară. Poate că la urma urmei, nimic nu se schimbase. Poate că totul fusese doar un coșmar.

O văzu pe mama ei, cosând la fereastră cu spatele țeapăn ca întotdeauna.

Caroline se ridică în capul oaselor și ameți. Se agăță de Amelia, care venise lângă ea și o întrebă nerăbdătoare:

– Mamă, ce s-a întâmplat? Mi-e greu să-mi amintesc.

– Ai fost bolnavă, copilă. Ai avut febră, apoi frigul și oboseala călătoriei...

– Deci, n-a fost un coșmar? Timothy?

– Timothy a fost înmormântat acum două zile, iar lordul Brencombe a doua zi.

Caroline țipă și-și puse capul pe umărul Ameliei.

– E vina mea. L-am strigat să-l ajute pe Piers. Dar nu vroiam ca el să... să...

– Să-și tragă sabia și să-l atace pe ofițer? Nu vom ști niciodată de ce a făcut asta. Nu mă așteptam de la el; cred că și-a pierdut capul.

– Ce spera să obțină, nici nu știa s-o folosească bine. L-am strigat să-l țină pe Piers. E vina mea.

– Nu, copilă. Nu-ți reproșa asta.

– Așa e. Ce s-a întâmplat cu Piers?

– E aici, la Trendarrow.

– Și tata? întrebă Caroline.

– S-a întors la Londra.

Nu se mai putu abține și întrebă:

– Și... și Miles?

Amelia îi strânse mâna rece.

– E închis la închisoarea Newgate. De aceea s-a întors tatăl tău la Londra.

Palidă și cu ochii mari, Caroline întrebă disperată:

– Îl... îl vor spânzura? Mamă, fac lucruri groaznice trădătorilor. Dar Miles nu e trădător. Nu vrea răul regelui. Vroia doar să explice situația. A făcut unele remarce indiscrete, așa e, dar...

– Mă tem că ceea ce a pus pe hârtie e mai mult decât indiscreție. I-a spus tatălui tău că a scris că vrea să se întoarcă în Virginia și să ia armele.

Caroline țipă, disperată. Amelia îi dădu să bea ceaiul de buruieni pe care i-l făcuse și o întinse iar pe perne.

– Mamă, putem să ne întoarcem și noi la Londra? Pot să fac ceva să-l ajut pe Miles?

Tristă, Amelia dădu din cap că nu.

– Nimic, copilă, doar să te rogi. Asta e tot ce pot face femeile, să aștepte și să se roage. Acum, încearcă să dormi. Ai nevoie de odihnă ca să te faci bine.

De ce să se facă bine? Ca să afle că Miles a fost spânzurat la Tyburn Tree, ca să privească în ochii ladyei Brencombe și să vadă o acuzație tăcută?

Își îngropă fața în pernă și plânse, în timp ce Amelia, cu fața contorsionată, o ținea de mână și-o mângâia pe păr.

***

Treptat, Caroline își recăpătă puterea. În fiecare zi stătea în capul oaselor puțin mai mult și în cele din urmă coborî. Poțiunile pe care i le dădea Amelia o făceau somnoroasă și astfel o protejau de realitate.

Mama ei îi spuse:

– Am primit azi o scrisoare de la tatăl tău.

– Și care sunt noutățile?

– Mă tem că puține. Nu s-a fixat data procesului. Se pare că adesea există întârzieri în astfel de probleme. L-a vizitat pe Miles la închisoare. Tatăl tău zice că e sănătos.

– A... a trimis vreun mesaj?

– Nici unul, doar că și-a exprimat regretul pentru necazurile pe care ni le-a adus.

Își îngropă fața în palme. Nu mai era pace la Trendarrow. Doar amintiri dureroase.

Mama ei, care o cunoștea de mică, îi spusese:

– Boala e doar în mintea ta.

Caroline luă o pelerină și ieși. În afară de piuitul puilor de păsări și a bâzâitului albinelor, era liniștit în grădină.

Picioarele îi erau moi și se împiedică de vreo două ori. Când ajunse la capelă, ezită o clipă, sprijinindu-se de perete, amintindu-și... Apoi intră.

Piers era îngenuncheat pe podeaua de piatră, cu capul plecat, cu umerii zguduindu-i-se. Păși spre el și îngenunche alături.

– Piers! O, dragul de tine!

Piers ridică fața și o privi, cu ochii disperați în spatele lacrimilor. Îl îmbrățișă și el își lăsă capul pe umărul ei, redevenind un copil care nu-și putea duce singur necazul. Caroline privi altarul și simți că-i revenea curajul de a înfrunta viața.

***

Nicholas se întoarse peste o săptămână. Caroline îl învăța pe Piers aritmetică. Auziră trăsura. Se priviră cu respirația oprită, cu ochii mari. Săriră în picioare și alergară mână în mână pe ușa din față. Speranța le pieri când Nicholas coborî singur din trăsură.

Caroline întinse mâinile spre el.

– Tată, ce bine că te văd. Ai... ai adus vești bune?

– Am adus vești, răspunse el. Nu știu dacă le veți considera bune sau rele... Îl văzu pe Piers, cu fața albă ca varul. Nu fi așa speriat, băiete. Miles nu va fi spânzurat.

Nicholas se clătină puțin și-și trecu o mână pe frunte. Caroline îl luă de braț.

– Tată, pari obosit. Nu-ți vom cere să ne povestești mai mult până nu vei sta în scaunul tău favorit, cu un pahar de porto în față.

Nicholas îi mângâie mâna.

– Ai învățat multe de la mama ta. Unde e?

– Pe chei, vizitează un pescar bolnav. Vine repede.

Intrară în casă și Piers îi luă pălăria, îi trase cizmele de călătorie și-i aduse papucii. Imediat ce Nicholas se așeză, Thomas, care avea doar un braț, era lângă el cu sticla și paharele. Nicholas își întinse picioarele și oftă.

– Miles a spus la proces că nu a avut vreun gând de violență împotriva regelui. N-au putut să-l provoace să scape ceva, nici măcar o înjurătură. Ore în șir le-a răspuns calm și tărăgănat. Acuzatorii lui s-au enervat, nu el. Era la fel de calm ca și cum ar fi vorbit în Adunarea din Virginia, nu apărându-și viața într-un tribunal englez.

Sosi și Amelia.

– Acum că ești aici, vă voi spune întreaga poveste.

– Dar tată, exclamă Caroline, ne-ai spus deja. Ai spus că a fost eliberat.

Nicholas dădu vinul pe gât.

– N-am spus asta, copilă.

Mâinile Carolinei se răciră.

– Am spus că Miles nu va fi spânzurat. Va sta la închisoare trei ani.

***

Îl trimiseră pe Piers acasă în Virginia.

Într-o zi, Caroline întrebă:

– Se permite femeilor să-i viziteze pe prizonieri, tată?

– Da. Dar nu te-aș sfătui. Și nici Miles n-ar vrea, sunt sigur. Nu poate fi elegant la pușcărie. În plus, dorește ca tu să nu mai fii implicată în necazurile lui, să uiți...

– Știe că asta nu se poate. După mine, n-a făcut nici un rău, decât... Se opri, văzând surpriza și curiozitatea părinților la vehemența tonului ei.

Nicholas îi puse o mână pe umăr.

– Atunci, mai bine scrie-i și spune-i, draga mea.

***

În pădurea de deasupra râului, frunzele deveniseră galbene. Era toamnă. Așa cum făcuse adesea în ultimele trei luni, Caroline stătea singură în capelă. Durerea pierderii lui Timothy se mai stinsese; neliniștea pentru Miles se transformase într-o durere surdă, disperată, gândindu-se la suferințele lui.

Trei ani păreau o viață. Dacă măcar l-ar fi văzut, l-ar fi asigurat că se gândește constant la el; că dragostea ei devenise mai profundă, nu murise. Dar el nu dorise asta. Nu primise nici o scrisoare de la închisoarea Newgate. Îi scrisese de trei ori, având grijă ce scria, în caz că scrisorile vor fi citite de alții; totuși, el putea citi printre rânduri. Câteodată își spunea că el n-o mai iubea; că ar fi mai bine să-l uite, așa cum o sfătuise.

Totuși, stând aici în locul acesta liniștit, acum întunecos și rece, știa că mai degrabă ar uita soarele și luna decât să-l îndepărteze din gândurile ei pe acest bărbat care devenise parte din ea.

Se ridică și ieși din capelă. Curând va fi Crăciunul. Crăciunul la Trendarrow. Aceste cuvinte îi trezeau în minte amintiri fericite. Focuri mari de bușteni, curcan pe masă și budincă de prune... Muzică și dans, vocea puternică a lui Nicholas. Și Timothy. Timothy cu care împărtășea emoțiile și aventurile.

Anul acesta nu vor fi oaspeți la Trendarrow, nu vor fi muzică și cântece. Doar haine de doliu și servitori vorbind în șoaptă.

Când ajunse la porumbar, îl auzi pe Nicholas strigând-o. O luă la fugă spre casă, ținându-și cu mâna poalele rochiei. Tatăl ei stătea în ușă, înconjurat de servitori. Caroline se opri să-și tragă răsuflarea, temându-se că se întâmplase vreo nenorocire. Nicholas avea o scrisoare în mână.

– Tată, ce s-a întâmplat?

O prinse în brațe și o învârti în timp ce servitorii râdeau încântați.

– O să-ți spun ce s-a întâmplat, domnișoară, exclamă căpitanul Penwarden. Nepotul meu va fi eliberat!

Cum s-a întâmplat asta? întrebă Amelia.

Guvernatorul Virginiei a intervenit. Au fost demonstrații la primirea veștii că Miles e închis. Guvernatorul i-a scris lordului North, cerându-i să-l roage pe rege să-l grațieze pe Miles. A avertizat guvernul că o scânteie ca aceste vești ar putea aprinde un incendiu care să mistuie cele treisprezece colonii. Se pare că lordul North a ascultat vocea rațiunii și va vorbi cu regele zilele astea.

Caroline sări în picioare.

– Nu e minunat, mamă?

– Ba da. Ce crezi că va face Miles acum? Bănuiesc că toate cursele spre America s-au întrerupt până la primăvară.

– Miles a avut febră și acum e pe vindecate. E o călătorie grea pe această vreme, dar...

– Vrei să vină aici? întrebă Amelia resemnată. Caroline era roșie în obraji și ochii îi străluceau. Bine. Va fi bine primit, deși s-ar putea să regreți mai târziu.

Încurcat, Nicholas întrebă:

– De ce să cred?

– Odată, am crezut că vrea Trendarrow. Dar vrea mai mult decât o casă. Da, adu-l aici, Nicholas. Orice ar spune, dacă ții la fericirea fiicei tale, adu-l la Trendarrow.

***

Cerul dimineții era albastru; soarele strălucea. Pe chei, Caroline privi spre capelă. Închise ochii, apoi privi din nou.

– Domniță, ce aveți? o întrebă Polly, îngrijorată.

– Nu vezi? strigă Caroline. Iată-l pe domnul Courtenay, lângă capelă.

– Vai, așa e. Aveți răbdare, domnișoară Caroline. Fără îndoială, vă va aștepta.

Miles scoase pălăria și o salută. Caroline o luă la fugă spre capelă.

Miles era în picioare, ca prima dată. Îi făcu o plecăciune. Dar nu zâmbea. Fața lui își pierduse bronzul, părul lui nu mai lucea. Obrajii îi erau supți.

– Miles. Dragul meu, murmură ea întinzând brațele spre el.

El nu-i ieși în cale. Fața lui rămase impasibilă.

– Ai fost bolnav?

– Am avut o febră care m-a lăsat slab. Nu e nimic.

– Eu și mama te vom îngriji.

– Trupul meu se va vindeca în curând. Mintea nu-mi dă pace.

– Din cauza lui Timothy? întrebă Caroline.

– Timothy, Benjamin. Unchiul Nicholas, Piers. Și tu. Am adus numai nenorociri.

– Timothy nu te-ar condamna. Nici Benjamin. Tata nu e de acord cu politica ta, dar te respectă. Iar eu...

O privi cu o speranță disperată.

– Te iubesc, Miles, spuse blând. Am avut timp destul să reflectez, să renunț la lumea mea artificială. Ți-am mai spus, nu mă mai tem. Voi face la fel ca mama ta, dacă încă mă mai iubești.

– Te iubesc atât de mult, Caroline! Te-ai schimbat atât de mult, micuțo. Se vede pe fața ta, în vocea ta. Acum, cred într-adevăr că ești pregătită să vii cu mine.

Se aruncă în brațele lui. Soarele dimineții îi lumina.

Sfârșit